

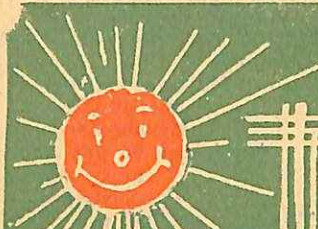
Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 595

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΥΠΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μεθεόρτια

Σωστές βδομάδες τέσσερις περάσαμε καλά
μέ τησ τρελλής 'Απόκρης τὰ παλαβά καμώματα
μέσα σέ πολυθόρυβα γλεντάκια παρδαλά
καί κρασοξεφαντώματα...

Μεθύσαμε, χορέψαμε
σκαστά φιλάκια κλέψαμε
καί πάντες λίγο ή πολύ τὸ κέφι μας βολέψαμε
κι' ἀπείρως μπερμπαντέψαμε,
(διότι μὴν τὸ κρύβωμεν ἀγαπητοί μου φίλοι
ὅτι σφοδρῶς... ποθήσαμεν τὸ τοῦ πλησίον... θῆλυ)
ῆπιαμε μπόλικο κρασί,
μάς κλέψαν στὸ λογαριασμό κι' εἶπαμε καί... μερσί
καί γενικά στῆς 'Αποκρησ τὸν παλαβὸν ρυθμὸν
σκεπτόμενοι πὼς φεύγουμε καί χάνονται τὰ νειάτα,
ὅλοι μας προσχωρήσαμε στὸν ζεμαμφουτισμόν,
ὁπότε τὰ ἐκάναμεν ἀγαπητοί... σαλάτα...

Καπνὸς τὸ παραδάκι μας ἀπ' τὸ Ταμειυτήριο
καί τίποτα δὲν ἔμεινε οὔτε γιὰ ψωμοτύριον
"Ἦτοι, ἐν συνόψει, κατ' αὐτὰς ἐφάγαμεν ὧ φίλοι
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον... τῆς λάμπας τὸ φυτίλι!

Πλὴν ὅμως ἦλθεν εὐτυχῶς καί ἡ Σαρακοστή,
λιγάκι καί τό... ἔξοδο γιὰ νὰ... ξεκουρασθῇ,
τὸ ἔξοδο ποὺ βούλιαξε πρὸς μέγιστον καημόν μας
τὸν πάντοτε ἀνάτηρον προϋπολογισμόν μας!

Καίρὸς, με κέφι καί χαρά... καί ἀφελείας... σφύριγμα,
νὰ ἐφαρμόσωμεν καί μεῖς τὸ τῆς Κατσίγρας κήρυγμα
καί νὰ τὸ ρίψωμεν εὐθύς, ναι μὰ τὴν Παναγίαν
εἰς τὴν χορτοφαγίαν,
νηστεύοντες ὡς Χριστιανοὶ ἀγαπητοὶ τὸ κρέας
μιά καί τό... παραφάγαμεν κατὰ τάς... 'Αποκρέας!

Ναί, ναί, βδομάδες τέσσερις περίφημα περάσαμεν
κι' ἀπ' ὅλα λίγο ή πολύ οἱ πάντες ἐχορτάσαμεν
κι' ἀφοῦ τὴν καταστήσαμε τὴν τσέπη μας... φτωχή
"Ε, τώρα τὴν Σαρακοστή... Νηστεία καί Πρὸσευχή!

I. Αντ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΗΘΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τρόχα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

φθασα στο δριο που πρέπει να θέσω ένα τέρας σ' αυτήν την εργένικη ζωή. Όχι τόσο για ν' αποκτήσω οικογένεια, όχι για ν' ικανοποιήσω τους δικούς μου, αλλά για ν' αισθανόμην έναν άνθρωπο που ν' αντιστάται δικό μου, να νοιώσω το έσωτερικό ενός δικού μου σπιτιού με νοικοκυρά, να μην με κυνηγά ή πλήξη κι' η μοναξιά...

—Ν' αποκτήσης παιδιά...
—Και παιδιά... γιατί; μην το γελώ. Κοιτάζει κανένας σ' όλη του τη ζωή, φτιάχνει κάτι, δημιουργεί μια περιουσία, για ποιόν όλα αυτά; Όσο σκέφτομαι πώς από μια στιγμή στην άλλη μπορεί κανείς να πάει στον άλλο κόσμο...

—Κουνήσου απ' τη θέση σου... Μπα!...

—Κι' όμως αυτή είναι η πραγματικότητα. Την σκέφτεσαι και σουρχεται απελπισία. Ένω άμα έχεις μια μικρή οικογένεια, μια γυναίκα, ένα παιδί, σου φαίνεται πως θα συνεχισθής. Πώς το σπίτι σου, τα έπιπλα σου, η περιουσία σου, θ' έχουν τον προορισμό τους, δεν θα πεταχτούν σε ξένα γέρια, δεν θα γαυθούν... Όλα αυτά είναι πράγματα που οι συνθήκες της ζωής σου δεν σ' έκαναν ακόμα να τα σκεφθής και γι' αυτό μου μιλάς με τόση ευκολία για το γάμο.

—Ομολογώ πως δεν έχω ξεβαθύνει τόσο.

—Έγώ, λοιπόν, που έχω ξεβαθύνει δεν τα βλέπω τόσο απλά τα πράγματα. Όταν κανένας αποκτήσσει την πείρα της ζωής και τα μάτια του βλέπουν περισσότερα από των άλλων, δεν φαίνονται όλα τόσο ευχάριστα όσο στους άλλους. Γίνεται κανένας δύσκολος και γι' αυτό δυστυχής. Ψάχνει να βρή και δεν βρίσκει. Κι' εκεί που έχεις τόσα ευγενικά ιδεώδη στο μυαλό σου, σου συντυχαίνουν κορίτσια της παντρειάς που σε κυνηγάν μόνο και μόνο γιατί βρίσκουν σε σένα μια κοινωνική και μια οικονομική εξασφάλιση, χωρίς ιδέα από τίποτε άλλο. Κι' αν τύχη και τους γυρίσεις την πλάτη, εκεί που σε γιόμιζαν επαίνους και κολακίες, σε βρίζουν και σε συκοφαντούν. Είναι σπάνια σήμερα τα κορίτσια που μπορείς να εμπιστευθής τ' όνομά σου, τη ζωή σου. Πού ν' αξίζουν να φροντίσεις να τις κάνης ευτυχισμένες γιατί αυτές θάναι ο σύντροφός σου όλων των καιρών, ο φίλος, ο άνθρωπος του σπιτιού σου, η μητέρα των παιδιών σου, η έρωμένη σου...

—Γι' αυτά όλα άκριβως που λές, δεν έχω σκεφθεί να παντρευτώ. Βλέπεις, λοιπόν, είμαι σύμφωνος μαζί σου.

—Ναι, αλλά εγώ την βρήκα.
—Σώπα.
—Όπως άκριβως την εγύρευα.
—Κελεπούρι!...
—Κελεπούρι σωστό, χωρίς άστεία.
—Δηλαδή;
—Όραίο κορίτσι, έκτακτη μόρφωση, μεγάλη προίκα και πρό παντός από οικογένεια με αυστηρές άρχες.

—Λοιπόν;
—Λοιπόν αυτές οι αυστηρές άρχες με πόνανε.

—Πώς αυτό; Έσ' πρέπει ναρχεσαι γάντι για κάτι τέτοια σπίτια. Σοβαρός, επιφυλακτικός, ανεπίληπτος...

—Έλα ντέ... Και όμως. Ό πεθερός

Έχασε το κελεπούρι

μου. Άς τον πούμε έτσι, πήρε ένα ανώνυμο γράμμα γυναικείο που έγραφε πως είχα μια μαϊτρέσσα, έτσι κι' αλλιώς, πως επρόκειτο να την πάρω, πως ίσως νάχω και παιδί μαζί της, πως είμαι επιπόλαιος, ύποκριτης κι' έχω σωρό άλλα.

—Ένωσ' της Μαίρη;

—Άσφαλώς.

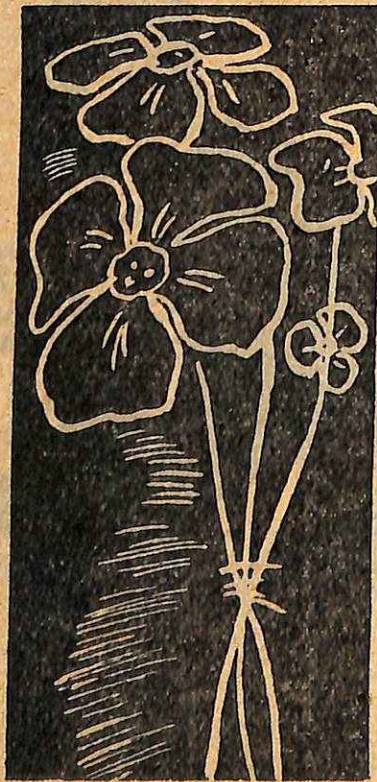
—Μά μ' αυτήν είναι δυο χρόνια που δεν έχεις σχέσεις απ' ενός. Κι' απ' έτέρου τί αξίωση είχε ο πεθερός σου. Να μείνης παρθένος μέχρι τα σαράντα σου χρόνια; Ή να ζητάς τις έρωμένες σου ανάμεσα στις παντρεμένες ή στ' άθωα κοριτσάκια.

—Όλα αυτά είναι πολύ απλά και πολύ σωστά, αλλά πήγαινε να του γιομίσης τ' κεφάλι. Ανένδρας. Μάλιστα στον κοινό φίλο που μεσολάβησε για το συνοικέσιο με γαλακτίρισε «έκφυλο».

—Έκφυλο;... με κάνεις να γελάω. Μεγάλη προσβολή για τη λέξη. Αν ήταν όλοι οι έκφυλοι σάν και σένα έπρεπε να τους κλείσουν σε νηπιτροφείο ή, λόγω ηλικίας, σε μοναστήρι.

—Συμπέρασμα, έτελείωσαν όλα.

—Και ποιος φαντάζεσαι ναστείλει το γράμμα; Μήπως η Μαίρη;

—Αδύνατον. Υποψιάζομαι τη Διάνα.

—Έκείνη την ψευτομορφωμένη, την ψευτοκοσμική, που κανε τάχατες και φιλολογία;

—Άκριβως.

—Μ' αυτή σ' ανέβαζε στους ούρα νούς, σου κανε αισθηματολογίες...

—Είχε το λόγο της, είχε το σκοπό της. Κι' επειδή εγώ δεν είχα καμιά διάθεση ν' αναποκριθώ, μά ούτε και να την κοροϊδέσω, της έδειξα μ' ευγένεια να καταλάβη πως δεν μπορεί να περιμένη τίποτες από μένα. Από τότε λύσσαξε στις πιο άηγουστες συκοφαντίες έναντίον μου.

—Πάντα είχα την ιδέα πως ήταν «μουτρο».

—Κι' εγώ πάντα μετάνοισα όταν φέρθηκαν στις γυναίκες μ' ευγένεια, με τιμιότητα και με ειλικρίνεια.

—Πολύ σωστά. Χρεωκοπημένα αυτά τα νομίσματα για τις σημερινές γυναίκες.

—Έγινε για μια στιγμή σιωπή. Απ' το κάτω πάτωμα, που ήταν μια γκαρσονιερούλα, έρχόσαν ευθυμικές φωνές.

—Ή άλλη όψη του νομίσματος, είπα.

—Τί;
—Αυτοί δεν σκέφτονται ακόμα για γάμο. Διασκεδάζουν στην γκαρσονιέρα.

—Αηδίες... έκανε ο Κώστας. Κι' επειδή ο σματάς από κάτω εξακολουθούσε κι' άρχισε να δίνει στα νεύρα, σηκωθήκαμε να βγούμε έξω. Κατεβαίνοντας στη σκάλα εξακολουθούσε να μου λέει παρακολουθώντας τις σκέψεις που τον βασάνιζαν.

—Ήταν ένα σπάνιο κορίτσι... Μοῦρθε πάλι στο στόμα το «κελεπούρι» έτσι καθώς την παρίστανε ο εύλογημένος, μα σεβάστηκα τη λύπη του και κρατήθηκα για να μη φανή πως τον κοροϊδεύω. Έψαχνα νάβρω κάτι να τον παρηγορήσω. Εκείνη τη στιγμή φτάσαμε στο τελευταίο σκαλοπάτι. Και συγχρόνως άνοιξε η πόρτα της γκαρσονιερούλας και βγήκαν δυο νέοι και δυο κορίτσια. Πέρασαν από μπροστά μας χωρίς να μάς δούν και μπήκαν σε μια μικρή κούρσα που περίμενε απόξω. Ο Κώστας όμως κοκάλωσε. Σταμάτησε το βήμα του, μούσφιξε το μπράτσο και γούρλωσε τα μάτια του κυττώντας προς την κατεύθυνση της παρέας.

—Τους ξέρεις; ρώτησα.
—Πάει να φύγ' το μυαλό μου.
—Ποιοί είναι;
—Αυτή!

—Το κελεπούρι; φώναξα χωρίς να μπορώ να κρατηθώ πιά.

—Ναι, ναι, απάντησε ο Κώστας σάν ύπνωτισμένος.

—Ε, δόξασε, λοιπόν, το Θεό και παρηγορήσου... Εύτυχως που οι «αυστηρές άρχες» του πεθερού σε φάγανε εγκαίρως. Άλλοιως...

—Για φαγιάσου... ψιθύρισε πάλιν ο Κώστας σάν μέσα σ' όνειρο... Για φαγιάσου...

ΑΓΓ. ΔΟΞΑΣ

Παραξενές ιστορίες

Η κατάρρα του καταδίκου

—Κατηγορούμενος. Το δικαστήριο των ένορκων σε κηρύσσει ένοχον του φόνου του Μπυρκέλ και σου επιβάλλει την ποινή του θανάτου δια της άγχνης.

Ο κατηγορούμενος Ουίλλιαμ Πόρβις, ένας ώριμος νέος δεκαεννέα ετών, πετάχθηκε άπάνω και ρίχνοντας προς τους ένορκους μια ματιά γεμάτη μίσος, φώναξε:

—Καταδικάσατε έναν άθωο και όθες θα σας τιμωρήση. Θα πεθάνετε όλοι σας πριν από έμένα και κανένας σας δεν θα πεθάνη από φυσικό θάνατο.

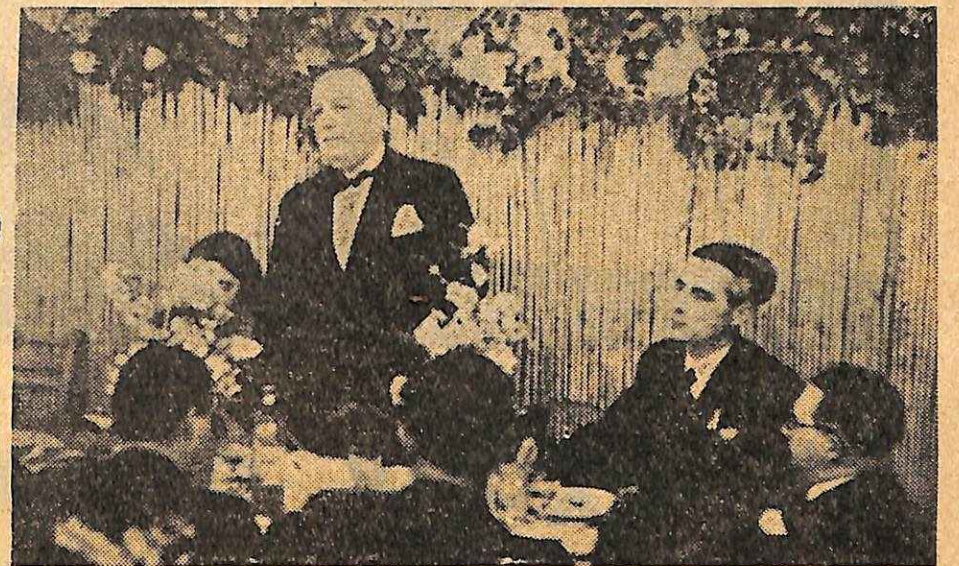
Τα λόγια τότε έκαναν εντύπωση.

Αυτά συνέβησαν τον Οκτώβριο του 1893 στο δικαστήριο των ένορκων της Καλούμπια, της Πολιτείας του Μισισιπή. Τρεις μέρες αργότερα έγινε η θανατική εκτέλεσις. Ο δήμιος του πέρασε την θηλειά στον λαιμό και λίγες στιγμές αργότερα παρέδωσε το πτώμα του στον γιατρό για να θεωριώση τον θάνατο. Τότε όμως συνέβη κάτι καταπληκτικό. Ο γιατρός έκανε τη διαπίστωση ότι ο καταδίκος εξακολουθούσε να αναπνέη. Και επειδή ο νόμος απαγορεύει να κραμασθ' ένας άνθρωπος δυο φορές, αντί να τον στείλουν στο νεκροτομείο τον έστειλαν στο νοσοκομείο κι' όταν έγινε έντελώς καλά, τον ξανάκλεισαν στην φυλακή.

Ο καταδίκος Ουίλλιαμ Πόρβις πέθανε τον περασμένο Οκτώβριο, σε ηλικία 64 ετών. Στ' 1920, είχε όμολογήσει κάποιος άλλος στις τελευταίες του στιγμές ότι ήταν ο δολοφόνος του Μπυρκέλ. Ο Πόρβις αφέθηκε ελεύθερος ύστερα από 27 ετών άδικον φυλάκιση. Οι άμερικανικές έφημερίδες είχαν δημιουργήσει τότε δόλοκληρο ζήτημα και απαιτούσαν την τιμωρία των ένορκων που είχαν άποψασίσει να στείλουν έναν άθωο άνθρωπο στον άλλο κόσμο. Άλλά το ζήτημα ξεχάστηκε σιγά-σιγά και ο Πόρβις άρχίσθηκε σ' μια μικρή αποζημίωση που του έδωσε το Κράτος. Μόλις, όμως, βοήθηκε ελεύθερος, έγραψε άμέσως άπάνω σ' ένα χαρτί τα όνόματα των ένορκων που τον είχαν καταδικάσει και βάλθηκε να εξακριβώση τί είχαν άποψίνει. Καθώς μπόρεσε να μάθη, πολλοί από αυτούς είχαν πεθάνει, και είχαν πεθάνει όλοι τους από βίαιο θάνατο. Ο Πόρβις γύριζε τώρα με τον κατάλογο στην τσέπη και κάθε φορά που μάθαινε τον θάνατο κανενός άλλου ένορκου, τραβούσε μια γραμμή πάνω στο όνομά του. Τον περασμένο Οκτώβριο ο Πόρβις άρρώστησε βαρεια. Από τους ένορκους δεν ζούσε παρά ένας, ο Ι. Κούκ. «Δέν θέλω να πεθάνω πριν πεθάνει και αυτός», φώναζε στο παραλήρημά του ο Πόρβις.

Και πραγματικά, τέσσερις ημέρες πριν ξεψυχήσει κι' ο ίδιος ο Κούκ, έπεσε θύμα κάποιου αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Ο Πόρβις πέθανε με το χαμόγεμα στο στόμα. Η κατάρρα του είχε πια άσει.

Το συμπόσιον των συντακτών του Περιοδικού Τύπου

Με πολλήν επιτυχία και πρό παντός με πολύ, με άφθαστο κέφι, έδόθη την Τετάρτη θράδυ εις την ταβέρνα Κασιόμπα το συμπόσιον της Ένώσεως των Συντακτών του Περιοδικού Τύπου. Την έορτην έτιμησαν αυτοπροσώπως δια της παρουσίας του, ο ύφυπουργός Τύπου κ. Θ. Νικολούδης υπό την ύψηλην προστασία του όποιου και διετελεί, όστις έξεφώνησε και τον πανηγυρικών της ημέρας. Εις την εικόνα μας ο κ. ύφυπουργός έκφωνών τον ύπουργικών λόγον τον όποιον θα δημοσιεύσωμεν εις το προσεχές με τας λεπτομερείας της έορτης.

Νόστιμα και άνοστα

Ο νέγρος Σάμπο ήταν έμπορος άλίπαστων, αλλά δεν είχε λεπτά. Έτσι πήγε στον τραπέζι του χωριού για να δ' αν θα μπορούσε να δανεισθ' απ' αυτόν καμιά έκταστη δολλάρια.

—Μήπως μπορείς να κάμης τη δουλειά σου με λιγώτερα; του είπε ο τραπέζιτης.

—Όχι, κύριε, άπάντησε ο Σάμπο. Έβνα άλογο κι' ενα κάρρο θα μου στοιχίση αυτό το ποσό που σ' έζητώ.

—Σύμφωνοι. Άλλά πρέπει να μου δώσης κάποια έγγγηση για τα λεπτά που θα σου δώσω; Δέν είναι έτσι; Λοιπόν; Τί έγγγηση έχεις να μου προσφέρης; Ο Σάμπο σκέφθηκε για μια στιγμή. —Τ' βρέχα! άνεφώνησε. Μπορείτε να αναγράψετε τ' όνομά σας στο κάρρο!

—Ιυνάικα, αποφάσισα να αγοράσω ένα νέο τουφέκι για κυνήγι.

—Μά έχεις ένα, θα πάρης κι' άλλο;

—Ναι, για μεγάλη ζώα.

—Χριστός και Παναγιά! Θέλεις λοιπόν, να σκοτωθ' καμιά φορά;

—Αμερικανικός διάλογος:

—Και ο γυιός σας τί κάμνει τώρα;

—Είναι στο Πεναντιστήμιο.

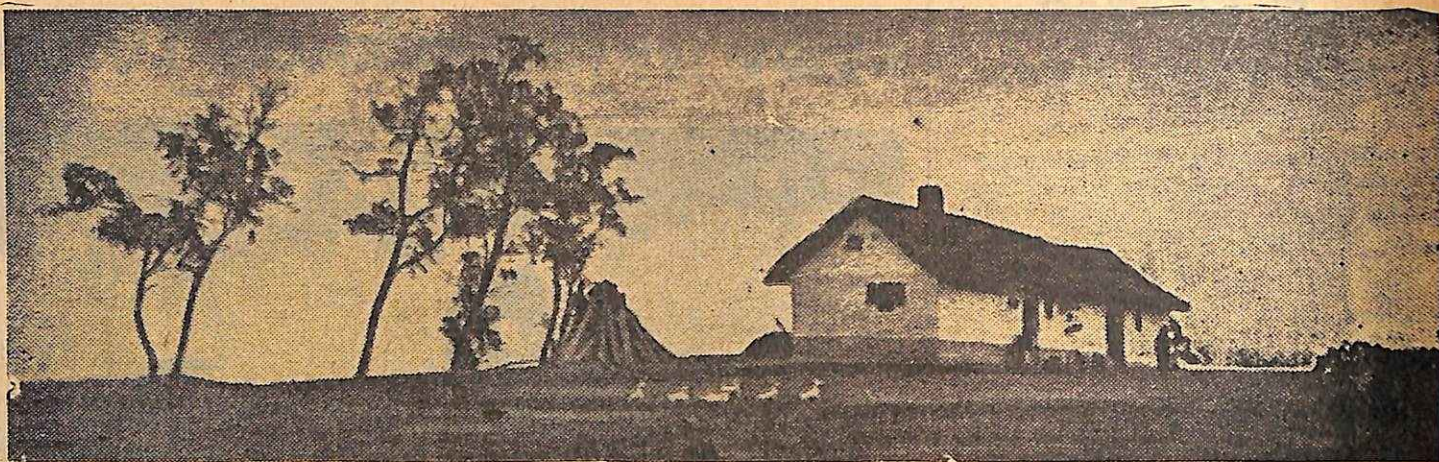
—Α! Και τί μαθαίνει; Νομικά;

—Όχι, μπόξ.

Ο μικρός Μάκης.— Αγαπάς την άδελφή μου, κύριε Τάκη;
Ο Τάκης.— Μπα!!!... Και για ποιο λόγο με ρωτάς μικρέ μου;
Ο μικρός Μάκης.— Έπειδή η άδελφή μου μου ύποσχέθηκε να μου δώση μια δορυχή αν μπορούσα να το εξακριβώσω...

Η σούζυγος.— Τρών, η μαμά μου κολακεύθηκε πολύ με όλα αυτά τα όραία λόγια που έγραψες στο γράμμα που μου έστειλες. Έξερεις, το άνοιξε κατά λάθος. Ο σούζυγος.— Τό έβρω. Γι' αυτό στα έγραψα.

Στό περιθώριο τής επικαιρότητας

Το στοιχειωμένο σπίτι του Έτρετζά

Υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια;

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στη ζωή πολλές πραγματικές ιστορίες που τις νομίζει κανείς άπιστευτες και όμως είναι περισσότερο από αληθινές. Μια τέτοια ιστορία, την ιστορία ενός στοιχειωμένου σπιτιού, διηγείται ο Γάλλος δημοσιογράφος κ. Ζαν Λε Άλλιέ.

Λίγο πιο άπομα από τον δημόσιο δρόμο του Έτρετζά βρίσκεται ένα μικρό, φτωχικό σπίτι. Υπάρχουν πολλά μικρά φτωχόσπιτα, που φαίνονται σαν να έχουν ξεχαστεί σε κάποια άκρη ενός δημόσιου δρόμου. Τα περισσότερα από τα φτωχόσπιτα αυτά, δίνουν εν τούτοις τις περισσότερες φορές την εντύπωση μιας φιλόξενης φωλιάς, μέσα στην οποία ο διαβάτης μπορεί να συναντήσει φτωχούς, αλλά εύχρηστους ανθρώπους, πρόθυμους πάντοτε να του προσφέρουν την φτωχική φιλοξενία τους. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με το σπίτι που πήγα να επισκεφθώ. Η μάντρα που το περιτριγύριζε ήταν σχεδόν πεσμένη και η καγκελλόπορτα που το χώριζε από τον δρόμο, έδινε την εντύπωση πως στεκόταν στον αέρα. Το σπίτι που βρισκόταν στο βάθος, φαινόταν άλλων εγκαταλειμμένων και αφιλόξενων. Άλλα ακόμη πιο αφιλόξενα το έκαναν τα όσα διηγόντουσαν γι' αυτό στο γειτονικό χωριό. Πρίν απομαρτώσω να χτυπήσω την πόρτα του στοιχειωμένου σπιτιού, ζήτησα σχετικές πληροφορίες από τον ξενόδοχο του χωριού που έτυχε να είναι και ο ιδιοκτήτης του.

—Τί να σάς πω, μου είπε ο ξενόδοχος. Τα στοιχεία του σπιτιού αυτού τα έφεραν φαίνεται μαζί τους από κάποιο άλλο οι Μπονιάρ που κατοικούν εκεί επτά χρόνια τώρα. Όκτώ χρόνια πρίν κατοικούσε εκεί η οικογένεια ενός συνταξιούχου σταθμάρχου. Δεν είχαν παρρησιολογήσει ποτέ τους για στοιχεία ή άλλα

παρόμοια φαινόμενα. Μόνον από όταν μπήκαν μέσα οι Μπονιάρ, άρχισαν να διαδίδονται διάφορα περίεργα πράγματα. Η αλήθεια είναι πως φαίνονται καλοί άνθρωποι, δεν κυττάζουν παρά την δουλειά τους και δεν έχουν βλάβη κανένα μέχρι τα σήμερα. Είναι ο πατέρας, η μητέρα και μια κόρη. Πηγαίνουν αν θέλουν να τους ιδείτε και μόνοι σας, αλλά μην τους πείτε ότι σας έστειλα εγώ. Προτιμώ να μην έχω νταραβέρια μαζί τους.

—Μα αφού είναι νοικοκύρδες σας, πως μπορείτε να μην έχετε νταραβέρια; του είπα.

—Να σάς πω. Όχι πως έχω τίποτα έναντι των ανθρώπων. Άλλα μια κι' έχουν δοσοληψίες με στοιχεία, προτιμώ κι' εγώ να τους αποφεύγω. Κάθε φορά που μου φέρουν τα λεπτά του ενοίκιου, φροντίζω να τα αλλάζω άμέσως με άλλα ή τα πηγαίνω άμέσως στην Τράπεζα.

—Τότε, γιατί τους κρατάτε στο σπίτι; —Επειδή δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Νομίζετε ότι έμα τους διώξω θα βρεθώ άλλος άνθρωπος να πάει να κατοικήσει εκεί μέσα; Αυτό είναι εύχαριστο μένοι που μπορούν και κατοικούν κάπου και εγώ είμαι ευχαριστημένος που εξακολουθούν και μένουν. Και αν καθυστερήσουν καμιά φορά το ενοίκιο, δεν λέω τίποτα, επειδή είμαι αναγκασμένος να τους ανέχωμαι.

Υστερα από τις πληροφορίες αυτές, αποφάσισα να επισκεφθώ και μόνος μου το στοιχειωμένο σπίτι και να γνωρίσω τους ανθρώπους που είχαν δοσοληψίες με τα στοιχεία. Μπροστά στο σπίτι τριγύριζαν μερικές κόττες, σκαλίζοντας τα πόδια τους το χώμα, σαν να ήθελαν να ανακαλύψουν μήπως κρυβόντουσαν από κάτω τα στοιχεία. Ένας μικρός λαχανόκηπος που βρισκόταν στο βάθος, δείχνει ότι οι ένοικοι ήταν πραγματικά

εργατικοί και νοικοκυρεμένοι άνθρωποι. Άξαφνα άνοιξε μια πόρτα και παρουσιάστηκε μια νέα. Το βλέμμα της ήταν μελαγχολικό και ώρες-ώρες έπαιρνε την έκφραση του πόνου και του μίσους. Στάθηκε μπροστά μου και με κυττούσε αμίλητη. Ήταν φανερό ότι προσπαθούσε να μαντέψει τί γύρευα εκεί. Από το ύφος της φαινόταν ότι δεν μου είχε και πολλή εμπιστοσύνη. Το καυμένο το κορίτσι φαινόταν να είχε ύποφέρει πολύ από ανεπιθύμητες επισκέψεις. Όταν είδα ότι δεν σκόπευε να μου μιλήσει, αποφάσισα να μιλήσω πρώτος εγώ. Της εξήγησα, λοιπόν, ότι ήμουν δημοσιογράφος, ότι είχα ακούσει τις φήμες που κυκλοφορούσαν για το στοιχειωμένο σπίτι και την παρακάλεσα να μου δώσει μερικές πληροφορίες. Μόλις βεβαιώθηκε ότι δεν έρχομαι για να ζητήσω λεπτά ή με κανένα άλλο κακό σκοπό, παραμέρισε από την πόρτα και μου είπε να προχωρήσω μέσα. Σε λιγάκι ήρθαν και ο πατέρας της με την μητέρα της που δουλεύανε στο διπλανό χωράφι. Στην αρχή με κύτταζαν κι' αυτοί δύσπιστοι. Υστερα, όμως, όταν βεβαιώθηκαν από την έκφραση του προσώπου της κόρης τους ότι δεν ήμουν εχθρός, φάνηκαν κι' αυτοί πρόθυμοι να μου δώσουν τις πληροφορίες που ήθελα. Ήταν ολοφάνερο ότι οι άνθρωποι αυτοί, συνήθισμένοι να έχουν τριγύρω τους κόσμο που απόφευγε την συντροφιά τους, αιθανόντουσαν κάποια κρυφή χαρά που είχε βρεθεί ένας άγνωστος να χτυπήσει την πόρτα τους με φιλικούς σκοπούς, να ακούσει τον πόνο τους, να μοιραστεί τον καύμό τους.

Εδώ και δεκαπέντε χρόνια, άρχισε να διηγείται ο πατέρας, μάς βρήκε η μεγάλη συμφορά. Η Μαντελέν, η κόρη μας, ήταν ακόμη μικρό κοριτσάκι. Ένα

πέρασε κάποια ζητιάνη και γύρισε ελεημοσύνη. Είχα πάντοτε μια αντιπάθεια για τους ανθρώπους που γυρίζουν αλητευσώντας και θέλουν να ζήσουν εις βάρος των άλλων. Γι' αυτό την έδιωξα. Η Ζητιάνη όμως ήταν απαιτητική και άρχισε να φωνάζει. Πήρα κι' εγώ ένα χοντρό μπαστούνι και την φοβόμουν. Υποχώρησε τότε μερικά βήματα και απλώοντας τα δυό της χέρια, άρχισε να προσφέρει κάτι ακατάληπτα λόγια. Υστερα έφτυσε δυνατά επάνω στο χώμα, είπε ξανά μερικά παράξενα λόγια και έφυγε βλαστημώντας. Σε λιγάκι καθίσαμε στο τραπέζι. Δεν είχα άρχισι καλά-καλά να τρώω, όταν αισθάνθηκα την ανάγκη να βγώ έξω να πάρω λιγάκι αέρα. Μου κοδόταν η αναπνοή. Καθώς έδωαινα όμως από την πόρτα, έπεσε ένα κομμάτι από την στέγη και με χτύπησε στο μέτωπο. Τέσσερις μέρες έμεινα μισοαναίσθητος, παραμιλώντας μέσα σε ψηλό πυρετό. Άλλα και αργότερα, όταν έγινα εντελώς καλά, αισθανόμουν ότι κάτι είχε αλλάξει μέσα μου. Με είχε κυριεύσει μια φοβερή μελαγχολία και δεν μπορούσα να ανεχθώ να βλέπω ξένους ανθρώπους. Πέρασε καιρός. Σιγά-σιγά άρχισα να θεραπεύομαι και από την μελαγχολία και από την μισανθρωπία και κόντευα να ξεχάσω πια εντελώς την γρήνη Ζητιάνη. Άκριβως όμως άπάνω στον χρόνο — ήταν Όκτώβριος — μάς βρήκε η δεύτερη συμφορά. Η γυναίκα μου βρισκόταν έξω στο χωράφι, την στιγμή ακριβώς που έπεσε ένας κεραυνός και έκαψε ένα δένδρο που ήταν ακριβώς δίπλα της. Μόλις άκουσα τον κρότο του κεραυνού έτρεξα άμέσως

γεμάτος ανησυχία για να ιδώ μήπως είχε συμβεί κανένα κακό. Καθώς περνούσα όμως δίπλα από την μάντρα του περιθωρίου, καταράκλυσσε ο τοίχος και βρέθηκε κάτω από τις πέτρες και τα χώματα. Η Μαντελέν που άκουσε τον θόρυβο που έκανε η μάντρα καθώς και τα δικά μου βογγητά, έτρεξε να ιδεί τί είχε συμβεί. Άπάνω στη βιασύνη της όμως σκόνηψε, έπεσε κατάχαμα και χτύπησε τόσο άσχημα, ώστε έμεινε

άναισθητη. Πρώτη απ' όλους συνήλθε η γυναίκα μου που, εκτός από μια μεγάλη τρομάρα, δεν είχε πάθει τίποτα το σοβαρό. Έτρεξε άμέσως στο σπίτι και βρήκε την Μαντελέν που μόλις είχε άρχισι να συνέρχεται. Εγώ κατάρθωσα στο μεταξύ να απαλλαγώ από τον τάφο που κινδύνευα να με θάψει ζωντανό. Το περίεργο είναι ότι, ο όλο που είχα δεχθώ άπάνω μου όλοκληρη τη μάντρα, δεν είχα πάθει τίποτα. Από τότε κάθε Όκτώβριο το κακό δεν απολείπει ποτέ. Πότε μια άρρώστεια, πότε μια μεγάλη οικονομική στενοχώρια, πάντοτε, την ίδια εποχή, τον Όκτώβριο, θα μεσολάβησε κάτι καινούριο για να μάς θυμίσει την κατάρτη της Ζητιάνης. Η άτυχία μας αυτή μαθεύτηκε σιγά-σιγά. Ο κόσμος άρχισε να μάς αποφεύγει, όπως αποφεύγει κανείς τους λεπρούς. Αυτό μάς άναγκασε να αλλάξουμε τόπο διαμονής, με την ελπίδα ότι θα γλυτώναμε και από την κατάρτη και από τα λόγια του κόσμου. Δεν βοήθησε όμως σε τίποτα.

Ο γέρος σταμάτησε την διήγησή του με κύτταζε μελαγχολικά και πρόσθεσε: —Ένας τρόπος υπάρχει μονάχα για να απαλλαγούμε από την συμφορά που μάς έχει βρει και ο τρόπος αυτός είναι να μπορέσω να ξανα συναντήσω την Ζητιάνη που μάς έδωσε την κατάρτη. Δεκαπέντε όλοκληρα χρόνια τώρα ψάχνω για να την βρω. Ρώτησα παντού όπου μπορούσα. Άλλα που να βρεθώ; Είναι μια από αυτές τις αλήτισσες, που γυρίζουν από τόσο σε τόπο, χωρίς να ξέρουν ούτε κι' οι ίδιες που θα βραδείασουν και που θα ξεμειωθούν.

Ήταν μια αλήτισσα απ' αυτές που γυρίζουν από τόπο σε τόπο.

Αγγλικό χιούμορ

Το άντρογόνο μόλις είχε φθάσει στο σινεμά και η σύζυγος γυρνά και λέγει του συζύγου της με ενδιαφέρον:

—Η θέσις σου είναι άνετη, αγάπι μου;

—Πολύ, χρυσή μου, άπάντησε ο σύζυγος.

—Βλέπεις καλά; έρώτησε ξανά η σύζυγος.

—Βλέπω τέλεια, άπάντησε εκείνος.

—Μήπως σε στενοχωρεί ο πλαινός σου; έρώτησε πάλι η σύζυγος.

—Όχι, αγάπη μου, επανέλαβε ο σύζυγος.

—Έλα τότε ν' αλλάξουμε γρήγορα θέση, γιατί απ' εδώ που είμαι δεν βλέπω τίποτα.

Ο Τζακ διηγόταν στον φίλο του Τέκερ ένα χιλιεπισωμένο άστείο.

—Τό είπα και στη γυναίκα μου αυτό το άστείο και από τα γέλια που έκαμε, παρά λίγο να λυθώ ο άφαλός της.

—Κι' αυτή είναι μια σοβαρά άπόδειξις ότι το άστείο είναι καλό;

—Όχι. Άλλα πείσθηκα έτσι ότι η γυναίκα μου είναι πολύ καλή σύζυγος.

Μια νοσοκόμα άφουγκραζόταν δυό μικρά παιδιά — άρρώστους του νοσοκομείου — τα όποια διηγόταν με άρέλεια τις περιπέτειές τους μέσα στο ίδρυμα.

—Έλεγε το ένα όπως ήταν εκπλωμένο στο κρεβάτι:

—Γιατί ήρθες; Για το χειρουργικό τμήμα ή για το παθολογικό; Το άλλο παιδάκι που ήταν εκπλωμένο στο πλαινό του κρεβάτι εκούνησε το κεφάλι του.

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής, του άπάντησε.

Τό πρώτο παιδί έμεινε σκεφτικό. Και κατόπι σαν να βρήκε αυτό που ζητούσε:

—Πές μου, ήσουν άρρωστος όταν ήρθες στο νοσοκομείο ή άρρώστησες μετά;

Ήταν θέρος, κι' ένας ξένος μπήκε στο έπαρχιακό μαγαζί για ν' αγοράσει κάτι. Ήταν μεσημέρι και ο καταστηματάρχης ήταν εκπλωμένος στην καρέκλα και είχε τα πόδια του πάνω στον πάγκο. Όταν είδε τον πελάτη δεν συγκινήθηκε διόλου, άλλα έμεινε στη θέση του. Ο πελάτης περίμενε μερικά λεπτά και κατόπι έφώναξε:

—Ε! Δεν είναι εδώ κανείς να με περιποιηθώ;

Ο άλλος τον κύτταζε και χωρίς πάλι να κουνήσει από τη θέση του, του άπάντησε:

—Να περάστε μίαν άλλη ώρα που θα είμαι... όρθιος!

Τρίτο σπίτι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΒΕΛΛΑ ΤΟΥ Α. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

ΒΕΣΙΑ

ΤΡΙΤΟ σπίτι δεξιά, μετρώντας από τη γωνιά, καθώς ξεστρίβε για να πάει στο δικό του. Ένα σπίτι, σπιτάκι καλύπτεται, νεόχτιστο—τόν καιρό που πρωτοπήγε στη γειτονιά ο Στέφανος (κοντά πέντε-έξη μήνες) χτιζότανε ακόμα—με ανοιχτούς πράσινους τοίχους και πιά σκουρα παραθυρόφυλλα. Έμεινε κάμποσους μήνες ξενοκιάστο—ήταν κι' ακατάλληλη ή έποχή. 'Ιούλιος μήνας όταν τέλειωσε—μιά μόλις μπήκεν ο Σεπτέμβριος νοκιάστηκε. Από ποιους όμως ο Στέφανος δεν γνοιάστηκε να το μάθει. Ούτε κι' είχε δει ποτέ κανένα ένοικο σ'ε παραθύρο ή σ'ε πόρτα. Κλειστά τα παράθυρα με τα φύλλα τους την ημέρα και κατά το δειλινό, σαν ξπαίνανε να πέσει ο ήλιος, έβγαίνε ένα μικρό ξανθό δουλάκι και τα άνοιγε, μα και πάλι τα τζάμια μένανε σκεπασμένα από μέσα με μακρές άσπρες κουρτίνες. Μιά—δυό το πρόσεξε αυτό ο Στέφανος, ύστερα, παρατήθηκε. Καιρός που τού έμεινε για να τον γάνη σε ξένες έγνωιες... Δεν πήγαινε να κάθονταν όποιοι ήθελε...

Κι' ύστερα απ' όλ' αυτά, μιά μέρα, πρωί—πρωί, ένα γραμματάκι, που δεν ξαίρανε ποιος το είχε φέρει—ή ύπηρεσία το είχε βρει, καθώς πήγαινε να πάρη το μπουκάλι με το γάλα, πεταμένο, όπως φαινόταν, από τη γαραμιά της δεξιάς. Ένας στενόμακρος φάκελλος σ'ε χρώμα μενεζελί και μιά κάρτα γραμμένη, μα δίχως όνομα. Τα γράμματα, στενόμακρα και λεπτά, πρόδιναν να είναι γραμμένα από γυναίκα. Τού έγγραφον: «Αν θέλετε να ξαναδείτε μιά παλιά σας γνώριμη, έλατε απόψε στις τρεις από το μεσημέρι να με βρήτε. Τρίτο σπίτι, δεξιά, πριν να στρίψτε στη γωνιά...». Όπως σ'α μυθιστορήματα. Μιά άγνωστη, ένα γράμμα, ένα σπίτι γεμάτο μυστήριο. Ένα σπίτι κλειστό, με σκουρα πράσινα παραθυρόφυλλα, κλειστά όλο τον καιρό στον ήλιο... Νά πήγαινε ή να μην πήγαινε; Στριφογύριζε ανάμεσα σ'α δάχτυλά του ο Στέφανος της «άγνωστης» την κάρτα. Ποιά τάχατε να ήταν; Κάποια γνωστή. Μιά παλιά γνώριμη, καθώς τού έγγραφε. Έξόν αν αυτό ήταν ένα κόλπο. Κάποια κυρία, καθόλου γνώριμη, που τού είχε, φαίνεται, δει, της είχε άρεσει και τώρα ζητούσε να τον γνωρίση. Μιά τέτοια άποψη, ικανοποιούσαν, μαζί με τ' άλλο και τον έγωισμό του. Μιά κατάκτηση... Ποιό δεν ήξειρε ποιά ήταν, δεν είχε ιδέα για την ύπαρξή της, τί γόνομα είχαν τα μάτια της... Σε λίγο, έφευγε για τη δουλειά

του. Μόλις βγήκε από την πόρτα, τα μάτια του πέσανε γραμμή στο σπίτι με το «μυστήριο»... Και πρώτη φορά που πήγε από την πλευρά του. Τα παντζούρια απ' τα παράθυρά του κλειστά όπως πάντα. Μόλις είχε προσπεράσει ο Στέφανος κι' άκουσε το τζάμι να ανοίγει. Πρόφτασε να δει, καθώς γύρισε γρήγορα, δυό γέρια γυναίκες, γυνιά μέχρι τον άγκωνα, που παραμερίζαν τα παραθυρόφυλλα. Μά την ίδια στιγμή που γύριζε ο Στέφανος γίναν άφαντα και το τζάμι ξανάκλεισε. Ό ήλιος έμπαινε από το παράθυρο του μικρού ισόγειου σπιτιού. Και φώτιζε το σχήμα μιάς γυναίκας που έστεκε όρθη πίσω από τις κουρτίνες. «Ένα μυστήριο που έπρεπε να ξεκαθαρίσει το γωρίς άλλο. Και το γρηγορότερο. Την ίδια ημέρα κι' όλας Μέχρι το μεσημέρι, δεν είχε καθόλου μυαλό για δουλειά. Έφαγε γωρίς κι' από τις δώδεκα ήταν σπίτι του. Τα παντζούρια τού άλλου σπιτιού θεόκλειστα τούτη τη φορά. Κι' ούτε άνοιξαν τώρα, όπως το πρώτο, καθώς ξαναπερνούσε μπρος από το παράθυρο ο Στέφανος. Κλειστά κι' όταν είχε φτάσει πιά στην πόρτα του σπιτιού του. Τό ίδιο κι' όλη την άλλη ώρα, καθώς μπορούσε να το βλέπη από το παράθυρο της κάμαράς του.

— 99 —

Χτυπώντας οι τρεις, ο Στέφανος βρισκόταν έξω από την πόρτα του «πράσινου» σπιτιού. Χτύπησε διασταγτικά, με διάκριση. Ήρθε και τού άνοιξε το γνωστό του δουλάκι. Τον πέρασε από το γάλλ—ψάθινα τού έπιπλα, δυό—τρία κάδρα με γούστο τούς τοίχους—στο σαλόνι. Ένα δωμάτιο στο βάθος του σπιτιού. Σκοτεινό κι' αυτό σαν όλο το σπίτι. Έκαστε σ' ένα ντιβάνι ο Στέφανος. Κάδρα σ'α περιμένα. Λίγο ακόμα και το μυστήριο θα έφτασε στη λύση του. Περιμένοντας, έριχνε το βλέμμα ολόγυρά του. Έπιπλα βαρεία. Ένα πιάνο κλειστό στη γωνιά. Δυό ανθογούλια με φρέσκα λουλούδια. Κάδρα σ'α τού τού. Ένα μεγάλο αντίκρου του, στη θέση που είχε κάτσει. Ένα κεφάλι γυναίκας, με άφθονα καστανά μαλλιά, μελί πρόσωπο, μεγάλα μάτια έκφραστικά. Σηληώθηκαν τα μάτια τού Στέφανου απάνω και δεν έξεκολλούσαν. Μά ποιοι ήταν, λοιπόν, εκείνο το κεφάλι; Και ποιά τα είχε ξαναδεί αυτός εκείνα τα μάτια. Σηκώθηκε—έκει που καθόταν το φως έπεφτε λιγοστό—για να δει πιο καλά: χωρίς

να τραβάη ούτε στιγμή τα μάτια από το κάδρο του τοίχου...

— Έγώ είμαι...

Κάποια πόρτα είχε άνοιξει κάποιος είχε μιλήσει. Ή φωνή τόν συγγέρε. Γύρισε. Και είδε. Όπως σ'α μυθιστορήματα...

Είχε κάθισέ πλάι τού στο ντιβάνι και τού μιλούσε:

— Λοιπόν, δε μπορούσε να το φανταστής και να το περιμένης... Πώς θα έβρισκες έμένα. Είπα στη μικρή να σε περάση έπίτηδες από δω. Νά δης το κάδρο. Δε μπορούσες να μην το δης. Μόνο που βιάστηκα λιγάκι. Δεν περίμενα μέχρι τέλους για να δω αν θα μ' αναγνώριζες...

Ή «Όλγα! Μά, πώς ήταν δυνατό! Πώς μπορούσε να το φανταστή...

— Σίγουρα που δε θα περίμενες να με ξαναδής. Ύστερα από τόσα χρόνια. Και μ' αυτόν τον τρόπο...

Τού μιλούσε και την ίδια στιγμή τόν κύτταξε κατάματα. Τα μάτια της δεν είχαν αλλάξει καθόλου. Ίδια πάντα, μεγάλα, έκφραστικά, σ' ένα βαθύ καστανό χρώμα. Την κύτταξε κι' αυτός και την ίδια στιγμή τα ξανάδε όλα. Μέτρησε εκείνη την ώρα τα χρόνια που τόν χώριζαν από τότε. Δέκα χρόνια γεμάτα. Και ή «Όλγα μικρή, ούτε είκοσι χρόνων. Τό κοριτσιάτικο κεφάλι με τα σγουρά καστανά μαλλιά, το μελιχρό πρόσωπο, την έντονη έκφραση τών ματιών, τό μικρό σαρκωμένο στόμα. Οί λεπτές γραμμές τού κορμιού, ή άέρινη τάγνια του, τα γυτά πόδια. Τό ίδιο κορμί δεμένο τώρα πιά, μεστωμένο, στην πιό γλυκειά άνθισή του. Φορούσε μιά ρόμπα μενεζελιά, που άφινε γυνιά τα χέρια μέχρι τόν άγκωνα. Τα χέρια λεπτά όπως τα ήξαιρε, τα δάχτυλα με τα καμπυλωτά περιποιημένα νύχια. Στο λιγανό τού δεξιού μιά λεπτή χρυσή βέρα. Εκεί σταμάτησαν τα μάτια τού Στέφανου.

— Είναι δυό χρόνια που έχω παντρευτεί... τού είπε ή «Όλγα που είχε προσέξει το βλέμμα του.

— Εύτυχισμένη!

Την ρωτούσε ο Στέφανος και την κυττούσε σ'α μάτια. Τα μάτια της είχαν την ώρα εκείνη ένα παιχνιδίσμα σ'α μεγάλες κόρες τους, κάτι που γρήγορα έξφυγε κι' έγινε θόλωμα. Σάν πικρό σαρκασμός.

— Γιατί το ρωτάς; τού άποκρίθηκε. Έσο παντρεύθηκες, γώρισε, τό ξαίρω. Ρωτούσα και μάθαινα για σένα όλο τον καιρό. Πώς είμαστε γειτόνοι, στην ίδια συνοικία, τό έμαθα έδω και λίγες ημέρες. Δεν βγαί-

νω άλλωστε και πολύ έξω. Τα παράθυρά μου, αν έχης προσέξει, μένουν τόν πιό πολύ καιρό κλειστά. Σε είδα τυχαία ένα πρωί, την ώρα που έβγαίνες από τό σπίτι σου. Περνούσες από τό αντίκρυνό πεζοδρόμιο. Σε γνώρισα στή στιγμή. Δεν έχεις αλλάξει σε τίποτα έσύ. Θα σε γνώριζα μέσα σε χιλιάδες. Κι' αυτά τα γκρίζα μαλλιά σου πάνε τρέλλα...

— 100 —

Ήθελε να παίξη μαζί του; Κάθώς είχε παίξει άλλοτε αυτός... Ξανάδε κείνη την ώρα την «Όλγα τών είκοσι τριών.

— Δεσποινίς, αυτά τα μάτια σας... Είχαν άρχισέ με τόν κουτό τρόπο που άρχίζουν όλοι οι νέοι τις έρωτικές τους ιστορίες. Έβγαίνε από τη Νομική Σχολή, από κεί έτυγε να έχη κάποια δουλειά στην όδο Φειδίου και την πήρε τό μάτι του που κατηφόριζε. Μιά βαρεία τσάντα στο ένα γέρι, γρήγορο βήδισμα, μεγάλα έξυπνα μάτια και μιά τάγνια κορμιού που τό Στέφανο τόν ξετρελλάνε από την πρώτη στιγμή. Σίγουρα θάβγαίνε από κάποιο «Όδειο. Ο Στέφανος την πήρε άμέσως από πίσω. Πέρασε μαζί της την όδο Θεμιστοκλέους, από κεί βγήκαν στην Πλατεία Έξαρ γείων. Στο δρόμο, φρόντιζε να βρίσκεται πολύ κοντά της και να της μιλάη. Της έλεγε, ότι κουταμάρες συνηθίζον να λένε σ' αυτές τις περυστάσεις οι νέοι τών είκοσι γρόνων. Τό κορίτσι με την τσάντα μιλά. Είχαν μπει τώρα, μαζί πάντα, λιά. Είχαν μπει τώρα, μαζί πάντα, στην «Αραγώβης κι' έξαφνα, έκει που ο Στέφανος άρχιζε να φτιάγνει στο μυαλό του μιά φράση που την έβρισκε πιό έξυπνη και πιό γαριτωμένη απ' όλες τις άλλες που είστε σ'ε κάποια πόρτα και γάθηκε.

Αυτό ήταν όλο. Κι' ο Στέφανος ξαναπήρε λυπημένος τό δρόμο προς τό σπίτι του. Κόϊμα. Ήταν ένα κουμάτι που δε θα έποπε να τό γάση με κανένα τρόπο. Σημάδεψε μονάχα την πόρτα απ' όπου είχε γαθεί—σ'α να είχε άνοιξει και την κατάπτε ή γή—τό κορίτσι με την τσάντα. Τό άλλο βράδυ, έστησε καρτέρι έξω από την έξοδο τού «Όδειου της όδο Φειδίου. Περνούσαν τα κοριτσιόπουλα τό ένα κατόπι από τ' άλλο, παρέες—παρέες κι' έοριγναν από μιά ματιά στο νέο που περιμένα. Ποιος ξαίσει ποιά, Εί-να αλήθεια πώς πολλές από τις μαθήτριες θά τό ήθελαν να περιμένα γι' αυτήν ή κάθε μιά τους. Ήταν νόστιμο παιδί ο Στέφανος. Στή θέση τών σπουρινών γκρίζων μαλλιών, άνθιζαν πυκνές τοφές τα σγουρά καστανά μαλλιά του. Κι' άνήμια σ'α άδρες νουαιές τού ποσοπού του, τονίζοντας πιό έντονα την αντρική είδή του, ένα γυνάοι στογαστικά μάτια, γκρίζα, λιγότερο σταγτωμένα από τώρα.

Επί τέλους! Άνάμερα σ'α τελευταίες κι' ή «Όλγα Γλυκειά, ή μορφή, γαριτωμένη, όπως έπαρνήθη-προηγούμενη ήμέρα. Έπανήθη-κε ή ίδια ιστορία. μόνο που τούτη τη φορά ο Στέφανος πρόσεξε κι' είπε λιγότερες κουταμάρες από

την άλλη φορά. Κι' όμως, πριν φτάσουν σ'α μισά τού δρόμου, τό κορίτσι σταμάτησε ένα ταξί που περνούσε κι' ο Στέφανος άπόμεινε στήλη άλατος.

Δεν ήταν τυγερό να γίνη ή γνωριμία στο δρόμο. μ' αυτό τόν τρόπο. Ή μοίρα τούς φύλανε μιά γνωριμία αλλοιώτικη. Σ' ένα γωρά άποκηάτικο, δημόσιο, ένα μήνα άργότερα, ο Στέφανος είχε ξεγωρίσει άνάμεσα από τις σγισμές μιάς μαύρης βελουδένιας μάσκας ένα ζευγάρι μάτια που δεν τα έβλεπε—ήτανε σίγουρος γι' αυτό—πρώτη φορά.

Εκείνη—ή «Όλγα—τόν είχε γνωρίσει. Θέλησε να τόν παιδέψη. Ίσως και να παίξη μαζί του—για τιμωρία τού άνόητου εκείνου κυνηγητού της πρώτης φοράς από την όδο Φειδίου μέχρι την όδο Αραγώβης. Κάποιος κοινός γνωστός τούς σύστησε τόν έναν στον άλλον κείνο τό βράδυ και γόρεψαν μαζί:

— Δεσποινίς, κάπου ένω ξανσθεί τα μάτια σας...

Της είπε. Και δεν ήταν αυτό που της έλεγε τό λόγια που λέγονται για να δώσουν άφορη σ'ε διηλίτα, που πολλές φορές φέονει σ'ε ανόριστα αποτελέσματα. Ήταν ένα ζευγάρι μάτια μενάλια κι' έκφραστικά, που ο Στέφανος δεν τα έβλεπε για πρώτη φορά. Κι' έσπαζε τό κεφάλι του να βρή ποιό τα είχε κι' άλλη φορά άπαντήσει τα ίδια.

— Σείς; Είπα-στε. Λοιπόν, σείς; Ποιό μπορούσα να τό φανταστώ...

Είπε βνάλει πιά τη μάσκα ή «Όλγα κι' έμεινε τώρα ξεσκεπαστό τό μικρό, μελιχρό προσωπάκι της.

— Δεν θαμελα να γνωρίστομε με κείνο τόν άνόητο τρόπο που έήτησε να με γνωρίση την πρώτη φορά.

Καθισμένοι σ' ένα άπόμερο ντιβάνι, οί δυό τους, γωρίς να νοιάζονται, ούτε να ένογλούνται από τόν κόσμο που χόρευε κοντά τους, ο

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Ιουβέντες του Βάδρακα

Κούλουμα

Αδερφάκι Διεφθοντή,
Για χαρά κι' από χρόνου! Πάνε κι' οι
ἀπόκριες!

Αδερφέ μου, εξ' αϊτίαν και' η Μέλπω
πώνει στην τρίχα
ὅπως και' στην πέν-
να γλετζού, τὸ ἀ-
λάμα φέτος.

Θά μού πῃς πῶς
τὰ κούλουμα εἶ;
Ἐμ' ἐδῶναι ἀσίκη μου
νῆσαι μάγκας με' οἰ-
όσημα! Μπήκες;

Μόνο, φίλε, πού
ῥοχαδιάστηκα λιγάκι
τὰ προχτές Καθαρο-
φευτεριάτικα!

Πού λές, δούλευε
ραμμεμφωνάκι κι' ἐξ'
ἰσορμῆν πού γου-
στάρισα νὰ σεγκον-
τάρω φωνητικῶς,
μού μπήκε ἕνας χλέ-
πας.

—Κύριος, μού λείει,

κορδα το!

—Ρέ, τοῦ λέω, ἐγὼ νὰ τὸ κουρδάω
πού εἶμαι χάργα μουσικό αὐτί;

—Ναί, μού λείει, εἰρωνικῶς, εἶσαι,
και' μού κάνει με' σκεδίο ἕνα γαϊδουρα-
φτί.

Μάννα μου! Ἀναψα! Ἐστὰ νοματόι
μὲ χωρίσανε ἀπ' τὸ θῦμα κι' ὁ φίλος ξέ-
ρασε καμμιὰ μισή ὀκαδίτσα αἷμα! Ἀ-
μή!!

Για χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

—

Καλλιτεχνικά

Ὁ γνωστός συγγραφεὺς τῆς ἀλημα-
νῆτου «Σταχτοπούτας» κ. Μαμάκης, εἰς
συνομιλίας του ἔφισε νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι ἐ-
τοιμάζει κατεσκευασμένους τὴν νέαν του
ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὸν τίτλον «Καλαμαρο-
χτάπαδο». Πρὸς τοῦτο ὁ φέρεται νὰ
ἐπιθεωρησιγράφος ἐργάζεται νυχθημε-
ρὸν σχεδόν, ἀποφεύγει δὲ και' νὰ ἐνισθῇ
κάν δια νὰ μὴ χάσομεράη, ὅπως λέγει...

—Ὅπως αἰφνιδίως, γνωστός θεατρικός
ἐπιχειρηματίας, ἐγκαταλείψας τὰς σθε-
ρὰς ἀσχολίας του, ἐρρίβη ἀπὸ προχθὲς
εἰς σκληρὰν προπύνησιν εἰς τὸ μπόξ και'
τὴν ἐλευθέραν πάλην. Οὐδεὶς ἐμέχρι
στιγμῆς γνωρίζει τοὺς λόγους τῆς παρ-
δόξου ἀποφάσεως τοῦ κ. θεατρώνου.

Ὁ κάλαδος τῶν ἀχρήστων

(Μὲ ἀνομολόγητον ἀγανάκτησιν δημο-
σιεύομεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα τὸ ἀπονε-
νοημένον «ποίημα» πού μᾶς ἀπέστειλεν ὁ
«Μπροστοδότης» (Πρόεδρος) τῆς συντρο-
φίᾳς τῶ δημοτικιστῶν φκιαχτῶν (ποι-
ητῶν). Ἰδοῦ!)

ΠΟΘΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Μὲ ποθοπλανταξὲς ἡ ὀχλοβοῖ
τοῦ εἶναι μου ἡ σὴ ψυχή,
μπανάνα γουρμασμένη,
και' τὸ ψαρι καθάλλησα τὸ ἄτι μου
νὰ ξεμουχτίσω τ' ἄχτι μου,
μαγκοῦφα ποίησι κατημένη.

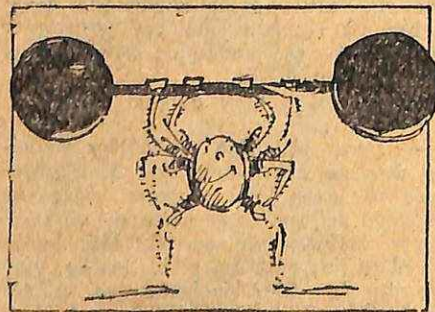
Μὰ νοιώθω δὲ τί νῆχω;
Μπιρμιπολάτες πού μού γενφου-
ξωθεῖς κοπέλλες,
κορέτινα στραγάλια, νὰ περνᾷ ἡ ὥρα
και' γλυκοπιπιλάτες καραμέλλες,
ὦχ, κοπέλλες!

Ἀχ! Ἀμποτε και' νῆχαν
δου-τρέις στὸ φράγχο
νᾶπερνα λίγες

νὰ πάσκαζα, νὰ ροῦφευαν τὸ ζεῦχι μου
(κι' οἱ αὐτίγες!...)

Μὰ ποῦντετες;
Χαθῆκαν σούμπιτες στὸ σαμπογούλι
τοῦ τριστατου τὰς αἰωνιότητας,
πού συμβολαίει τὸ δίκρο τῆς τυρόπητας,
και' ζωδεῶν πεντέξ τέρμινια
πού ἐτσικιλλοῦν ὅς με' σκοτώνετε...
μ' αὐτὰ πού λέω γιὰ νὰ γλυτώνετε...

ΟΥΓΙΗΣ ΧΑΡΟΥΠΗΣ

Ἐνα καταπληκτικὸν σκίτσο τοῦ νεαροῦ
πρωταθλητοῦ ἀσπείας βαρὼν κ. Θαλασ-
σίου Κήθουρα, καθ' ἣν στυγερὴν καταρρί-
πτει τὸ πανέλληνιον ρεκόρ!

Γράμματα τοῦ Τζανέττου

Ἡ καθαρή

Σιὸρ Ντιρετόρο μου τῆς «Ἐφδομάς»,
Πάνε κι' οἱ τρελλαπόκρηες, τζογού-
ια μου, νὰ συγᾶσουμε και' μεῖς και' τὰ
ιοδάρια μας! Κι' οὐλὴ ἡ παλαδομάρα ἀ-
τοῦ μᾶς ἀπόμεινε,
τὴν δείξαμε προχτές
τὴν Καθαρή τὴν Ἀ-
δευτέρα. Βρὲ τῆταν
αὐτοῦνο; Σωστό μυρ-
μυκολοῖ στὸ Φιλο-
πάππο και' στὴν Ἀ-
κρόπολι, μελισσολόι,
μπαμπούρια, μάννα
μου, πού σοῦφευγε
τὸ τσερβέλο. Κι' ἄ-
με νὰ βρῆς τὸ μῦτο
κεῖ μέσα πούχανε ἡ
μάννα τὸ παιδί... οὐ-
λα ἀνάκατα: τὰ ρά-
νια με' τῆς ρομβί-
ας και' τὰ μωρὰ με' τοῦ
ταραμάδες και' τὰ
τουρσιά, μὰ τὸν ἄ-
γιο.

Φωνές και' βουρ-
λισία!

Κι' ἐκεῖ πού με' παραξέναψε ἦταν ὄν-
τας φινίρισε τὸ ραδαῖσι ἀπὸ ἀπόμεινε ὁ
τόπος σωστὸ σκουπιδαριὸ ἀπ' τῆς λεμο-
νόκουπες, τὰ χαρτιά, τὰ μαρουλόφυλλα,
τῆς ντομάτες και' τὰ κρεμμυδάκια.

Κι' ἀπέ, συχώρα με, μεγαλοδύναμε,
πού τὴν λένε αὐτοῦνα τῆς Δευτέρα... κα-
θαρή! Δὲν ἦμαστε καλά!

Μὲ τιμὴ κι' ὑπόληψι
ΤΖΑΝΕΤΟΣ

—

Νέα και' περίεργα

—Εἶς τι Ἰταλικὸν παρὰ τὰς Ἀλπει-
χωρίων ἀνευρέθη ὅπως τυχαίως τὸ πρῶ-
τον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μουσικῆς κατα-
σκευασθὲν μαντολίνο. Τὸ μαντολίνο αὐτό,
ὡραιότατον εἰς ἐμφάνισιν, παρουσιάζει
τὸ ἐξῆς παράδοξον: Παιζόμενον, δὲν ἡ-
χει ὅπως τὰ συνήθη μαντολίνα, ἀλλὰ ξε-
ροβήχει. Οἱ ἐξετάσαντες ἱατροὶ ἀπεφάν-
θησαν ὅτι πάσχει ἐκ φαρυγγίτιδος, συνα-
πεία καταχρήσεως καπνίσματος και' διέ-
ταξιν κοφτεῶς βεντούζας. Θερμοκρασία
τῆς προχθὲς 37,2 και' τῆς χθὲς 37,1.

—Εἰς τὸ Κιανὸς τῆς Ρωσσίας ἐγεννή-
θη ὑπὸ τινος χωρικής τέρας με' μίαν κε-
φαλὴν και' ἑπτὰ γλώσσας, τὰς ὁποίας ὁ-
μιλεῖ ἀπαύτως. Τὸ πολὺγλωσσον νεο-
γνὸν χαίρει ἄκρας ὑγείας και' διαρίσθη ἀ-
μέσως γραμματεὺς εἰς τὴν Κοινωνίαν
τῶν Ἑθνῶν.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Διόδηματικό διήγημα

Ὁ Ἐντμόν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς
πιὸ καλοὺς ἀνθρώπους τοῦ
κόσμου και' προσωρισμένους νὰ
γίνῃ μιά μέρα ὁ ἰδανικώτε-
ρος σύζυγος. Αὐτὸ τὸ βεβαιώνει και'
ἡ ἴδια ἡ μνηστὴ του, ἡ Ρενέ. Καί
ἀφοῦ τὸ λέει ἡ Ρενέ πρέπει νὰ τὸ
πιστέψουμε. Καί μ' ὅλα ταῦτα λίγο
ἐλειπε νὰ χαλάσῃ τὸ συνοικέσιον ἀπὸ
μιά ἀνοησία τοῦ Ἐντμόν. Ὅχι πῶς
εἶχε φιληνάδες ἢ ὅτι τῆς φέρθηκε
ποτὲ ἄσχημα. Γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.
Ὁ Ἐντμόν, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ
εὐγενικοὺς και' πιὸ ἠθικοὺς ἀνθρώ-
πους. Ὅσοι τὸν γνωρίζουν τὸν ἐκτι-
μοῦν. Εἶναι πάντοτε ἀκριβὴς στὸ
ραντεβού του και' ἡ Ρενέ ἔχει ὅλους
τοὺς λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι τῆς εἶνε
ἀπολύτως πιστός.

Ὁ Ἐντμόν ἦταν πολὺ μύωψ, ἀλλὰ
ὄχι και' υπερβολικά. Φοροῦσε ὅπως
δῆποτε γυαλιά, ἀλλὰ στὴν ἀρχή, ὅ-
ταν πρωτογνωρίσθηκε με' τὴ Ρενέ
τὰ ἐξῆς και' δὲν τὰ χρησιμοποι-
οῦσε παρὰ μόνο γιὰ τὸ διάσασμα.
Στὶς κοινωνικὰς του σχέσεις ἦταν
μᾶλλον φοβισμένος και' ἀκόμη και'
ἀπέναντι τῆς μνηστῆς του, τηροῦσε
στάσι μᾶλλον ἐπιφυλακτική. Ἀργή-
σε νὰ πάρῃ θάρρος μαζί της και'
κάθε φορὰ πού ἐκείνη τοῦ ἔκανε
καμμιὰ σωστή παρατήρησιν κοκκί-
ζε ὡς τ' αὐτιά σαν μικρὸ παιδί πού
τὸ εἶχαν πιάσει κάνοντας ἀταξίες.
Κάποτε θέλησε ἡ Ρενέ νὰ φτιάξῃ
τὴ γραβδάτα του πού ἦταν δεμένη
στραβά.

Δὲν τὴν ἀφίνεις ὅπως εἶναι τῆς
εἶπε. Ἡ κοκκεταρία δὲν μού πάει
καθόλου. Δὲν εἶμαι ἐγὼ φτιασμένος
γιὰ τέτοια πράγματα.

—Ὅχι δά. Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν
εἶσαι ὁ ἰδεώδης τύπος τῶν γυναι-

κῶν και' νὰ μὴν
ἀρέσης στὶς ἄλ-
λες. Ἐμένα, ὅ-
μως, μού ἀρέ-
σεις και' θέλω
νὰ σε βλέπω
καλοῦσα μὲν ο.

Ἡ Ρενέ με-
γάνωισε ἀμέ-
σως γιὰ τὰ λό-
για τῆς αὐτῆς.
Ἐκέθηκε ὅτι
θέλοντας νὰ κά-
νῃ στὸν Ἐν-
μόν ἕνα κομπλι-
μένον τὸν εἶνε
προσβάλει ἄ-
σχημα λέγον-
τάς του ὅτι αὐ-
τὴ ἦταν ἡ μόνη
γυναικίκα στὸν
κόσμον πού μπο-
ροῦσε νὰ τῆς
ῥέσῃ ὁ Ἐντμόν
και' δὲν ἔκανε
λάθος. Ὁ Ἐν-
μόν θύμωσε, ξε-
ροκοκκίνισε, ἄλ-
λὰ δὲν μπόρεσε
νὰ κρατηθῇ και'
τῆς εἶπε:

—Βέβαια. Ἐ-

γὼ εἶμαι τὸ «ἔκθετο» τῆς ἀγά-
πης και' σὺ εἶσαι ἡ εὐγενὴς και' φι-
λάνθρωπος κυρία πού τὸ περιμά-
ζεψε.

—

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Ἐντμόν
ἄλλαξε. Βάλθηκε νὰ ἀποδείξῃ στὴν

Ἡ Ρενέ πρόκειται νὰ παντρευ-
τῇ τὸν Ἐντμόν. Θὰ εἶναι εὐτυ-
χεῖς. Ὁ Ἐντμόν θὰ εἶναι ἕνας
τέλειος σύζυγος. Εκείνη ξέρει
καλὰ τὶς μικροαδυναμίες του,
τὴν ματαιοδοξία του τοῦ λίγο
ἀπλοῦκοῦ ἀνδρᾶ. Ἐν τούτοις ἔ-
να συννεφάκι ἔρχεται νὰ σκι-
σῇ τὴν εὐτυχία τους, ἴσως νὰ
προμηνύῃ κάποια θύελλα...

Ρενέ ὅτι μποροῦσε νὰ ἔχῃ και' ἄλ-
λες κατακτήσεις. Ἀλλὰ δὲν τὸ κα-
τάφερνε. Κάποιο θράδυ, σὲ μιά φι-
λικὴ συναναστροφή πού ἔβρισκόντου
σαν, ἄρχισε νὰ κάνῃ ἀγριο φλέρτ
στὴν Σουζέτ, τὴν χαριτωμένην και'
τετραπέρατη φίλῃ τῆς Ρενέ.

—Τί ὠραία πού σὰς πᾶν αὐτὸ τὸ
φόρεμα Σουζέτ;

—Αὐτό; Τί λέτε καλὲ Ἐντμόν.
Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο φόρεμα πού ἀν-
τιπαθῶ και' πού δὲν τὸ φορᾶω παρὰ
μόνον ὅταν τὰ ἄλλα μου φορέματα
εἶναι στὸ καθαριστηρίον ἢ εἶναι ἀσι-
δέρωτα.

Ἀτυχία, σκέφθηκε ὁ Ἐντμόν. Θέ-
λησα νὰ κανῶ ἕνα κομπλιμέντο και'
δὲν κατάφερα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ
εἰπῶ μιά ἀνοησία. Δὲν ἔχασε, ὅμως,
τὸ θάρρος του και' λίγο ἀργότερα

...Καὶ σηκώνοντας τὸ ἀκουστικό ὁ Ἐντμόν, πήρε ἕναν ἀριθμό.

τοῦ Ζάν Ντεπρέ

προσφέρθηκε νὰ διαβάσῃ τὴν τύχη
τῆς Σουζέτ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς. Εκεί-
νη δὲν φάνηκε καὶ πολὺ ἐνθουσια-
σμένη ἀπὸ τὴν πρότασιν αὐτή, ἀλλὰ
μὴ θέλοντας νὰ τὸν προσβάλλῃ πολὺ,
τοῦ πρόσφερε τὸ χέρι τῆς. Ὁ Ἐν-
τμόν ἄρχισε νὰ λέῃ μερικά ἀσυνάρ-
τητα πράγματα και' σὲ λίγο ἡ Σου-
ζέτ τράβηξε τὸ χέρι τῆς λέγοντάς
του ἕνα τυπικὸ «μερσί». Ἦταν ὁλο-
φάνερο ὅτι ἡ προσπάθεια τοῦ Ἐν-
τμόν εἶχε ναυαγήσῃ. Νὰ ἐξηγουμέ-
θα ὅμως, Ὁ Ἐντμόν δὲν ζητοῦσε
καὶ τόσο νὰ κάνῃ τὴν Σουζέτ νὰ ἐν-
διαφερθῇ γι' αὐτὸν, ὅσο νὰ κάνῃ τὴν
μνηστὴ του, τὴν Ρενέ, νὰ ζηλέψῃ.
Βλέποντας ὅτι ὑπάρχουν και' ἄλλες
νὰ διαφερθοῦν γι' αὐτόν.

Ὅκτὼ μέρες ἀργότερα ὁ Ἐντμόν
τηλεφώνησε στὴν Ρενέ ὅτι θὰ ἀρ-
γοῦσε λίγο ἐκεῖνο τὸ θράδυ ἐπειδὴ
εἶχε κάποια ἐπείγουσα δουλειά. Πε-
ρίεργο, σκέφθηκε ἡ Ρενέ. Ὅσον
και' ἦταν ἀρραβωνιασμένη δὲν ἔα-
ναεῖχε συμβεῖ αὐτό. Ὅπωςδήποτε
δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἰδιαίτερη σημα-
σία στὸ τηλεφώνημα αὐτό και' ὅταν
ἔφθασε ὁ Ἐντμόν καθυστερημένος
στὸ σπίτι τῆς, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ
φάῃ ἐκεῖνο τὸ θράδυ, τὸν δέχθηκε
με' τὸν συνηθισμένον τρόπο.

—Εἶχες τόση δουλειά σήμερα,
Ἐντμόν; τὸν ρώτησε.

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν με'
ἔκανε ἡ δουλειά νὰ ἀργήσω. Εἶχα
ἄλλους λόγους.

Ἡ Ρενέ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ
Ἐντμόν περιέμενε νὰ τὸν ρωτήσῃ
ποιοὶ ἦσαν οἱ λόγοι αὗτοι καὶ ἔκανε
ἐπιτήδεες τὸν ἀδιάφορο. Ἐκείνος ὅ-
μως και' ὅταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ
τῆς πῇ κάτι καὶ ὅταν εἶδε πῶς δὲν

τὸν ρωτοῦσε ἡ Ρε-
νέ ἄρχισε νὰ λέῃ:

—Λοιπόν, ἡ Νάν-
τια εἶχε πολὺ δι-
κιο...

—Νάντια; Ποιὰ
εἶναι αὐτὴ ἡ Νάν-
τια;

—Ἀ! Σωστά.
Δὲν τοῦ ἔχω μιλή-
σει ποτὲ γι' αὐτήν.
Ἡ Νάντια εἶναι μιά
χαριτωμένη Ρωσσί-
δα με' τὴν ὁποία ἔ-
χω γνωρισθῇ τὸν
τελευταῖον καιρό.
Εἶναι ἀπὸ πολὺ κα-
λὴ οἰκογένεια, ἔξυ-
πνη, μορφωμένη και'
πρέπει νὰ ὁμολογή-
σω ὅτι ἡ συντροφιά
τῆς μού κάνει ἀλη-
θινὴ εὐχαρίστησι.
Καμμιὰ ἀπὸ τὶς μέ-
ρες τῶτες θὰ προσ-
παθῶ νὰ σοῦ τὴν
γνωρίσω. Εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι θὰ μείνης
κι' ἐσὺ ἐνθουσια-
σμένη ἀπὸ αὐτήν.
Καὶ μιλᾷς τόσο χα-
ριτωμένα μ' ἐκεῖνο

το ιδιαίτερο ρωσικό «άξάν». "Α! είναι πραγματικά ένα εξαιρετικό πλάσμα αυτή η Νάντια.

Η Ρενέ πειράχθηκε λιγάκι αλλά προσπάθησε όσο μπορούσε να μη το δείξει. "Αλλως τε ποιος μπορούσε να την βεβαιώσει — εκτός από τον Έντμόν φυσικά — ότι η Νάντια ήταν πραγματικά τόσο γοητευτικό πλάσμα. Ο Έντμόν ήταν μύωψ. Αυθ ή-μέρες αργότερα η Ρενέ παρακάλεσε τον Έντμόν να την συνοδεύσει στον κινηματογράφο για να ιδούν κάποια ταινία του Κλάρκ Γκρίμπλ. Η Ρενέ λάτρευε κυριολεκτικά τον Κλάρκ Γκρίμπλ και ο Έντμόν το ήξερε πολύ καλά. Μ' όλα αυτά της απήντησε:

— Σε όποιο άλλο φιλμ θέλεις σε συνοδεύω πολύ ευχαρίστως αλλά όχι στον Κλάρκ Γκρίμπλ. Τον είδα χθές το βράδυ μαζί με την Νάντια.

— Καλά. Τότε πάμε σε κανένα άλλο και στον Κλάρκ Γκρίμπλ θα πάω με... με την μαμά.

Η Ρενέ το είχε πάρει απόφαση να φανεί έντελώς αδιάφορη στο ζήτημα της Νάντιας αυτής για να μη δώσει στον Έντμόν αφορμή να φαντασθεί ότι μπορούσε να την κάνει να ζηλέψει. "Ολα κι' όλα. Η ζήλεια είναι μια γυναικεία αδυναμία και η Ρενέ δεν έννοοσε με κανένα τρόπο να φανεί αδύνατη. "Αλλως τε να ζηλέψει μια γυναίκα για έναν άνδρα σαν τον Έντμόν ήταν κατά την γνώμη της πολύ εξευτελιστικό.

— — —

Κανα-δυο μέρες ο Έντμόν δεν είχε αναφέρει την Νάντια. Ένα βράδυ, όμως, έπάνω στο χορό, η Ρενέ το έκανε την παρατήρηση ότι δεν χορεύει στρωτά.

— Δεν έχεις δική μου, χρυσή μου, της απήντησε αυτός. Η Νάντια είναι μια πρώτης τάξεως χορεύτρια. Και κάθε φορά που χορεύουμε μαζί μου λέει ότι είμαι ένας από τους πιο καλούς καθαλλιέρους για χορό.

— Πολλά κομπλιμέντα σου κάνει τέλος πάντων αυτή η Νάντια.

— Μήπως άρχισες να την ζηλεύεις;

Λέγοντας τα τελευταία αυτά λόγια ο Έντμόν είχε το ύφος ανθρώπου ευτυχισμένου που είχε πετύχει εκείνο που ήθελε.

Την άλλη μέρα, καθώς έπαιρνε το τσάι του στο σαλόνι της μνηστής του ζήτησε την άδεια να τηλεφωνήσει μια στιγμή.

— Στην Νάντια, είπε γελώντας η Ρενέ.

— Μάλιστα, απήντησε σοβαρά ο Έντμόν.

— Τότε, του είπε αυτή,

μιλήσε καλύτερα από το έξω τηλεφώνημα για να μην ακούω τί θα της πής.

— "Α! Δεν πειράζει, είπε με ύφος θριαμβευτικό ο Έντμόν και σηκώνοντας το ακουστικό πήρε έναν αριθμό.

— Σε είσατε Νάντια; Καλημέρα. "Ω! ευχαριστώ. Είσατε πολύ καλή. Πώς; Θέλετε να θυγούμε αύριο το βράδυ μαζί; Μα φυσικά, θα προσπαθήσω να τα κανονίσω έτσι ώστε να μπορώ. "Ωρεθούρ καλή μου φίλη.

— — —

"Υστερα από το τηλεφώνημα αυ-

Στην έξοχή

"Ω! Ιερή της έξοχης γαλήνης! ή διψασμένη μου ψυχή σε πίνει σταλιά σταλιά σα γάλα και σα μέλι σα μυρωμένο άγέρι απ' την Πεντέλη.

Ζω δίχως σκέψη, περπατώ, κυττάζω και γίνονται όλα ένα μεγάλο βάζο γιομάτο απ' αγριολούλουδα θυμάρι, βάραμμο, και νιοθέριστο χορτάρι.

"Όταν ο ήλιος πάει να βασιλέψει κάτι από με μαζί του θα μισέψει, κι' όταν φανεί, στην έδίκη μου άγκάλη θα πρωταπλώσει τ' αύγινά του κάλλη.

Στη χύτρα το χωριάτικο φαί μου μοσκοβολάει στ' αντικρινό δεντρί μου ή λύρα των πουλιών άπαλοπαίζει ως κάθομαι στ' άπλοϊκό τραπέζι.

"Όλα τόσο καλά και ήμερα τόσο! μου δίνουν και δεν έχω τί να δώσω... χωριατοπούλα, το χαμόγελό σου άς είναι πάντα ο μόνος θησαυρός σου.

Στο φτωχοκαλυβάκι έδω που μένω κανέναν έδικο δεν περιμένω, τίποτ' από τον κόσμο δε γυρεύω, σά πουλιά και σά δέντρα έγω πιστεύω!

Μυρτώτισσα

το η Ρενέ πήρε την απόφαση να εφαρμόσει αντίποινα. Κάθε φορά που της τηλεφωνούσε ο Έντμόν γυρεύοντας να του όριση ραντεβού εύρισκε πάντοτε ένα πρόσχημα για να του άρνηθί. Πότε του έλεγε ότι θα πήγαινε στις κουρσες με τον Φίλιπ, που είχε συμφωνήσει με τον Ζωρζ να πάει μαζί του στον κινηματογράφο, κ. ο. κ. έ. Πέρασε μια δολοκλήρη εβδομάδα χωρίς να συναντηθούν και η Ρενέ ήλπιζε ότι ο Έντμόν θα είχε άρχισι να σκέπτεται σά σοβαρά το ζήτημα που είχε δημιουργηθεί σιωπηρά μεταξύ τους χάρις σ' αυτήν την Νάντια. "Αλλως τε και η ίδια η Ρενέ είχε άρχισι να το σκέπτεται σά σοβαρά. Γιατί να το άρνηθί; Ζήλευε, Ζήλευε μάλιστα πολύ περισσότερο έπειδή δεν είχε άντικρύσει ποτέ της την αντίπαλο αυτή που άπειλούσε να της πάρη τον άρραβωνιαστικό της.

Η αλήθεια είναι ότι ύστερα από την εβδομάδα αυτή ο Έντμόν ήταν πολύ άλγαιμένος. Ήταν ο ίδιος, ο παλιός Έντμόν, εύγενικός, προσεκτικός, καθώς πρέπει. Η Ρενέ είχε άρχισι να πιστεύη ότι ή φίλια του με την Νάντια είχε πάρει τέλος και άισθανόταν μια μυστική ύπερηφάνεια για τη νίκη της. "Αξαφνα όμως είδε τον Έντμόν να άπλώνη το χέρι του προς το άκουστικό και να λέη:

— Καλημέρα Νάντια. Πώς είσαι σήμερα;

"Ωστε τώρα μιλάνε στον ένικό μεταξύ τους, συλλογισθηκε έξαλλη από θυμό η Ρενέ. Πήρε το άλλο άκουστικό που βρισκόταν στον διάδρομο και άρχισε να παρακολουθή την συνομιλία.

— Οκτώ και τριάντα, άκουσε να λέη από την άλλη μεριά μια γλυκειά φωνή.

— Οκτώ και τριάντα, ο-τριάντα ένα, οκτώ και τρι-τριάντα ένα, οκτώ και τρι-άντα ένα.

Ήταν ή τηλεφωνική άναγγελία της ώρας.

Η Ρενέ μόλις μπόρεσε να κρατήσει τ' άγέλια της, και ξαναγύρισε στο σαλόνι.

— Έντμόν, μικρό μου Έντμόν, του είπε. Πρέπει να σου διαλαλήσω κάτι. Ζηλεύω φοβερά την Νάντια.

Τα μάτια του Έντμόν έλαμψαν από ευτυχία.

— Αλήθεια χρυσή μου; της είπε. Και δεν μου το λές τόσο καιρό να διακόψω κάθε σχέση μαζί της;

— Όχι, όχι. Μη φερθείς έτσι στην Νάντια που φαίνεται να σε αγαπά.

— Καλά, χρυσή μου καλά. Είπε ο Έντμόν, και σε λίγο πρόσθεσε:

— Και όμως, είναι τόσο χαριτωμένη ή Νάντια.

ΖΑΝ ΝΤΟΡΕ

Στο παρικό

Αισθηματικός διάλογος του κ. "Αλκη Τροπαιάτη

(Στο πάρκο. Στην ώρα που άρχίζει να φεύγη το φώς κι' άρχίζουν να έρχονται μαζί με τις σκιές και τα έρωτευμένα ζευγάρια. Σκορπίζονται ανάμεσα σά φυλλώματα, διασχίζουν το πάρκο άγκαλιασμένα ή κάθονται σά παγκάκια του. "Ανοιξιάτικο δειλινό. Η έποχή έχει σκορπίσει παντού το άρωμά της—στη γλυκειά άνάλαφρη ατμόσφαιρα και στις ψυχές.

Φτάνει ίσαμε κεί μια νέα κοπέλλα όλομόναχη. Δεν φαίνεται να περιμένη κανένα, οι τρόποι της όμως δεν την δείχνουν ως όλότελα αδιάφορη. Σά να ξεστράτισε ως εκεί, στο πάρκο των έρωτευμένων και μοιάζει τώρα σά χαμένη άνάμεσα σά δέντρα και τ' άεθρα. Κάνει μια μικρή βόλτα κι' ύστερα έρχεται και κάθεται σ' ένα άδειανό παγκάκι. "Αφήνει το βλέμμα της να πλανηθή παντού— σά δένδρα και στους ανθρώπους που περνούν από μπρος της, σκιές άγκαλιασμένες ή μια σφιχτά κοντά στην άλλη. Φαίνεται πως όλα τα βλέπει και τα παρακολουθεί, μά, την ίδια στιγμή μοιάζει σά να είναι βυθισμένη στις σκέψεις της και τα όλάνοιχτα μάτια της βλέπουν δίχως να προσέχουν τίποτα.

Την ίδια ώρα, από την άλλη άκρη του πάρκου διαγράφεται ή σιλουέτα ενός νέου, μόνου κι' αυτού που βαδίζει με βήματα άργά. Σά να ξεστράτισε κι' αυτός ίσαμε κεί, βήματα χωρίς σκοπό, σιμά δίχως ταίρι).

ΜΑΡΘΑ. (Κάποια στιγμή κύτταξε κατά κεί. Το βλέμμα της σά να ξαστέρωσε στη στιγμή. Κάτι άναγνωρίζει. Σά να άμφιβάλλη). "Ο Παύλος... Μά δεν είναι δυνατό..

ΠΑΥΛΟΣ. ("Εχει πλησιάζει άρκετά στο παγκάκι που κάθεται ή κοπέλλα. Δεν άργει να την άναγνωρίση κι' αυτός). Η Μάρθα... Μά, όχι... Πώς μπορεί.

ΜΑΡΘΑ. (Μόνη της). Καλύτερα να φύγω... Ναί, ναί... Να μη με δη..

ΠΑΥΛΟΣ. (Μόνος του). (Προχωρά... έδω... στο πάρκο... (Προχωράει άσυναίσθητα προς το μέρος της. Η νέα έχει σηκωθεί, δείχνει πως θέλει να φύγη. Βρίσκεται άξαφνα άντίκρου στον Παύλο).

ΠΑΥΛΟΣ. (Την άφίνει για μια στιγμή να προσπεράση. Μοιάζει πως

κάτι θέλει να πη, αλλά διατάζει. Στο τέλος:) Μάρθα...

ΜΑΡΘΑ. (Σταματά χωρίς να γυρίση).

ΠΑΥΛΟΣ. ("Ερχεται κοντά της). Είσατε σεις...

ΜΑΡΘΑ. (Γυρίζει. Μικρή σιωπή. Το στήθος της άνεβοκατεβαίνει παράφορα). "Εγώ... (Πά-λι μικρή σιωπή. Χαμόγελο προσποιητό). "Αφού το λέτε.

ΠΑΥΛΟΣ. Σας γνώρισα από την πρώτη στιγμή. (Μικρή σιωπή). Σας σταμάτησα. Και δεν ξέρω αν είσατε διαστική...

ΜΑΡΘΑ. (Ταραγμένη). Ναί... ί-

σως... Μά γιατί ρωτάτε; ΠΑΥΛΟΣ. Σας είδα που φεύγατε. Δέ θάπρεπε ίσως και να σας μιλήσω. Τί παράξενο, αλήθεια...

ΜΑΡΘΑ. Παράξενο; ΠΑΥΛΟΣ. Να σας έρω έδω... Σε τουτό το πάρκο. Σ' αυτή την ώρα...

ΜΑΡΘΑ. (Χωρίς να τον κυττάζει). Κι' έγω... κι' έγω...

ΠΑΥΛΟΣ. Δεν λέω ίχι. "Ιδια παράξενο θα πρέπει να είναι και για σας... (Χωρίς να την κυττάζει). Κατέβαινα τη λεωφόρο και σταμάτησα για μια στιγμή να ξεκουρασθώ έδω πέρα.

ΜΑΡΘΑ. ("Ιδια χωρίς να τον κυττάζει). Κι' έγω γύριζα όλο το άπόγευμα σά μαγαζιά... Κι' ήμουνά τόσο κουρασμένη. Έδω άναπνέει κανείς έλεύθερα...

(Μικρή σιωπή) ΠΑΥΛΟΣ. (Με κάποια έλαφρή ειρωνεία). Κι' έγω νόμιζα πως περιμένати κάτι... κάποιον...

ΜΑΡΘΑ. (Τον καταλαβαίνει). Και ύστερα; μπορεί να είναι κι' αυτό που λέτε. Να περίμενα κάποιον (με κάποια έξαψη). "Ε, λοιπόν, ψέμμα-τα σας είπα ότι πέρασα από δώ για

— "Αλλοτε δεν ρωτούσαμε ποιος έφταιγε από τους δυο μας...

= 18 =

νά ξεκουρασθώ. Κάποιον περίμενα, ακριβώς καθώς το είπατε.

ΠΑΥΛΟΣ. (Ίδια ειρωνικά). Μά γιατί θυμώνετε. Θά ήταν άστέιο νά φαντασθώ πώς περιμένατε εδώ δίχως λόγο. Και ύστερα εδώ πού τὰ λέμε, κι' ἐγὼ ψέμματα σὰς εἶπα. Πῶς μῆκα στοὶ πάρκο χωρίς ἀρρομή...

ΜΑΡΘΑ. Ὡστε περιμένετε καὶ σεις;

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί, ὅπως καὶ σεις "Ο- μως... (Σταματᾷ ἀπότομα).

ΜΑΡΘΑ. Ὁμως τί;

ΠΑΥΛΟΣ. (Σὰν ειρωνικά). Ὁ φίλος σας ἀργεὶ νά ρθῇ...

ΜΑΡΘΑ. (Με ἴδια ειρωνεία). Μά κι' ἡ φίλη σας θαρρῶ τὸ ἴδιο.

ΠΑΥΛΟΣ. Οἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ποτὲ συνεπείς στὰ ραντεβού τους.

ΜΑΡΘΑ. (Εἰρωνικά). Ἐνῶ οἱ ἀνδρες...

ΠΑΥΛΟΣ. (Κάνει πὼς δὲν ἀκου- σε). Σκέφτομαι μόνο ὅτι...

ΜΑΡΘΑ. (Ποῦ ἔχει καταλάβει τὸν σταματᾷ)... Ὅτι μπορεῖ ἀπὸ στι- γμὴ σὲ στιγμή νά φτάσῃ ἡ φίλη σας...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἦ κι' ὁ δικός σας...

ΜΑΡΘΑ. Φαντασθῆτε νά μᾶς εὑ- ρίσκαν καὶ τοὺς δύο μαζί...

ΠΑΥΛΟΣ. Ὅχι, δὲ θάθελα μὲ κα- νένα τρόπο νά σὰς κάνω κακό...

Προτιμώτερο νά φύγω...

ΜΑΡΘΑ. (Με ειρωνεία). Με πόση λεπτότητα μοῦ φέρεστε... Μά πὼς θά φύγετε, πού περιμένετε ἀπὸ στι- γμὴ σὲ στιγμή τὴ φίλη σας...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἐχετε δίκιο. Τότε, νά ξανακάτσετε στὸ παγκάκι σας...

ΜΑΡΘΑ. Καὶ σεις...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἐγὼ θά κάνω μιά ἐδ- τα... Θά κάτσω κάπου... Καληνύ- χτα... Καληνύχτα Μάρθα. (Κάνει νά φύγῃ).

ΜΑΡΘΑ. (Στέκει γιὰ μιά στιγμή ἀφῶν). Ὑστερα): Παῦλο... (Ὁ Παῦλος γυρίζει). Γιατί θιάζεστε νά φύγετε...

(Ἀσυναίσθητα κάνουν λίγα βήματα μαζί. Ἐχουν θρεθεῖ κοντὰ στὸ παγκάκι. Ἦ νέα δὲν μπο- ρεῖ νά κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς. Ἐ- ξαφνα, ἀποφασιστικά). Ναί, ἔχετε δίκιο... Καληνύχτα... (Κάθεται πὲς σωριάζεται ἐπάνω στὸ παγκά- κι).

ΠΑΥΛΟΣ. (Στέκει γιὰ μιά στι- γμὴ ἀναποφάσιτος. Δὲν ξέρεῖ τί νά κάνῃ. Νά κάτῃ ἢ νά φύγῃ. Στὸ τέλος μένει, ἔρχεται κοντὰ τῆς. (Ἦ νέα κρατάει κρυμμένο τὸ πρόσωπό τῆς με τὰ χέρια τῆς). Μάρθα, τί ἔ- χετε... πὲς μου...

ΜΑΡΘΑ. (Σηκώνει τὸ κεφάλι, τὸν κυττάζει με μάτια στεγνά). Ἐγὼ τίποτα... Αἰσθάνομαι μιά κούραση σ' ὅλο τὸ κορμί... Θά προτιμοῦσα...

ΠΑΥΛΟΣ. Μά μείνεται μόνη σας.

ΜΑΡΘΑ. (Ζωηρά). Ὅχι... ὅχι... ἄλλο ἤθελα νά πῶ... Μά μὴ φεύ- γετε... Ἐκτὸς ἀν θέλετε σεις.

ΠΑΥΛΟΣ. Ἄν θέλω; Ὅχι, ἀλλὰ ἴσως πρέπει... Δὲν εἶπατε...

ΜΑΡΘΑ. (Χωρὶς νά τὸν κυττάξῃ). Δὲν ὅς εἶπα ἀλήθεια πρὶν λίγη ὥ- ρα. Ὅταν σὰς ἔλεγα ὅτι κάποιον περίμενα... Σὰς εἶπα ψέμματα, Παῦλο...

ΠΑΥΛΟΣ. Τότε... τότε...

ΜΑΡΘΑ. Πὼς θρέθηκα ἐδῶ; Μὴ με ρωτᾷτε... Μὴ με ρωτᾷτε, Παῦλο...

Μ' ἐσπρώξε κάτῃ, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί. Μιά δύναμη πού γύρισε τὰ βήματά μου καὶ τὰ ὁδήγησε ἐδῶ.

Στὰ γνώριμα μέρη. Στὸ πάρκο... Στὸ πάρκο μας... Ἦταν τόσο ὁ- μορφὴ ἡ θραυδία... Κι' ἤμουνα τό- σο μόνη...

ΠΑΥΛΟΣ. Τὸ πάρκο μας... εἶναι τόσο ὁμορφο αὐτὲς τὲς ἡμέρες...

ΜΑΡΘΑ. Ὅπως τότε... σὰν ἄλ- λοτε... θυμάσαι;

ΠΑΥΛΟΣ. Ἐχει τὴν ἴδια γαλήνη στὴ σιωπὴ του.

ΜΑΡΘΑ. Τὴν ἴδια τρικυμία στὶς καρδιές.

ΠΑΥΛΟΣ. Ὅλα τὰ ζευγάρια πού περνοῦν μοιάζουν νά εἶναι εὐτυχι- σμένα.

ΜΑΡΘΑ. Ὅλα... ὅλα...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα...

ΜΑΡΘΑ. (Τὸν κυττάζει στὰ μά-τια). Εσύ, γιατί ἤρθες ἀπὸψε;

ΠΑΥΛΟΣ. (Ίδιο βλέμμα). Γιατί ἤρθα; Σοῦ εἶπα ψέμματα κι' ἐγὼ πρὶν λίγη ὥρα, Μάρθα. Δὲν περι- μένω τίποτα οὔτε ἐγὼ. Τὰ ἴδια μου τὰ βήματα μ' ὁδήγησαν κι' ἐμένα ὡς ἐδῶ. Θέλησα... Ζήτησα. Μά ὄχι καλύτερα νά μὴ μιλάμε γι' αὐ- τὸ.

ΜΑΡΘΑ. Σὲ παρακαλῶ Παῦλο...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἐλεγα πὼς ὅλα θά τέ-λειωναν ἀνάμεσα σὲ μᾶς τοὺς δύο ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού χωρίσαμε. Ὅτι θά εἴμαστε δύο ξένοι πιά ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἄν ὄχι δύο ἔχθροί...

ΜΑΡΘΑ. (Σὰν ἠχώ). Δυὸ ξένοι... δυὸ ἔχθροί...

ΠΑΥΛΟΣ. Μὴ ζητᾷς λογικὴ ἀπὸ τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Μὴ ρω-τᾷς γιατί μισοῦν, καθώς δὲν πρέπει νά ρωτᾷς γιατί ἀγαποῦν...

ΜΑΡΘΑ. Μιλᾷς ἐσὺ ἢ ἐγὼ; Σ' ἀ-κούω καὶ θαρρῶ πὼς εἶναι τὰ λόγια μου πού τὰ διάβασες μέσα μου καὶ τὰ ξενοῦν.

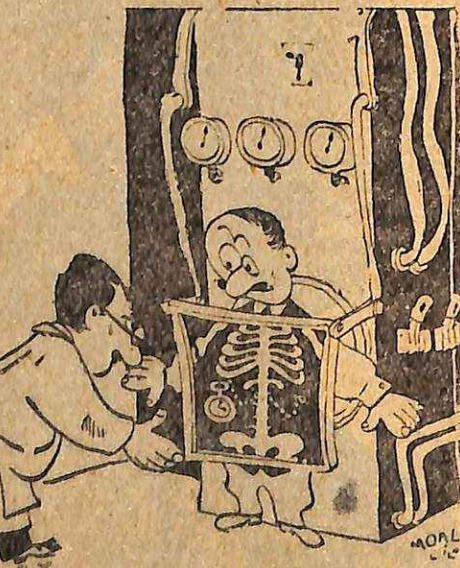
ΠΑΥΛΟΣ. Ἐχεις δίκιο. Φταίω γιὰ ὅλα καὶ μιλάω σὰ νά εἶσαι ὁ φταίχτης ἐσύ.

ΜΑΡΘΑ. Ἄλλοτε, δὲν ρωτοῦσαμε ποῖος ἔφταιγε ἀπὸ τοὺς δύο μας.

ΠΑΥΛΟΣ. Ζητοῦσαμε νά μάθουμε περισσότερο ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας ἀγαποῦσε πῶς πολύ.

ΜΑΡΘΑ. (Ἐλαφρὸ χαμόγελο).

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ ἀρρωστος (ἀνήσυχος).—Βλέ-πετε τίποτε γιὰτὸν μου;

Ὁ ἀφηρημένος γιαντρός.—Βλέπω ὅτι ξεγάλασε νά βγάλουμε τὸ νε-λένο σας.

Καὶ δὲν τὸ βρῖσκαμε ποτε...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἦτανε τόσο σοφὰ ζυ-γισμένη ἡ ἀγάπη ἀνάμεσά μας.

ΜΑΡΘΑ. Ἐρχομαστε ἐδῶ τὰ θρά-δου...

ΠΑΥΛΟΣ. Ἦταν τόσο σιωπηλά...

ΜΑΡΘΑ. Εἶχαν τόση στοργὴν κι' οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἄψυχα ἐδῶ πέρα...

ΠΑΥΛΟΣ. Δὲν μιλοῦσαμε ἄλλοτε γιὰ τὸ πάρκο τόσο πολύ.

ΜΑΡΘΑ. Εἶχαμε νά μιλήσουμε πῶς πολύ γιὰ τοὺς δύο μας...

ΠΑΥΛΟΣ. Εἶχαμε τόσα νά ποῦμε κάθε φορά...

ΜΑΡΘΑ. Λέγαμε κάθε φορά τὰ ἴ-δια πράγματα.

ΠΑΥΛΟΣ. Κι' ὅμως μᾶς φαίνου-ταν κάθε φορά καινούργια, ἀνεί-ποτα...

ΜΑΡΘΑ. Γιατί ἡ ἀγάπη μας γι-νοταν κάθε φορά καὶ πῶς μεγάλη. Κι' ὕστερα, ὕστερα...

ΠΑΥΛΟΣ. (Τῆς πιάνει παράφορα τὸ χέρι. Με τὸ ἄλλο σὰ νά γυρεῖ νά τῆς κλείσῃ τὸ στόμα). Μὴ μι-λάς... ξαίρω... Ἦταν μιά κακὴ στιγμή...

Φταίω ἐγὼ... Ἄν με ρωτοῦσες τώρα τὸ γιατί...

ΜΑΡΘΑ. Δὲ θάξερεις νά μοῦ πῆς γιὰ πῶς λόγῳ χωρίσαμε.

ΠΑΥΛΟΣ. Εἶπαμε, μὴ ζητᾷς λο-γικὴ συνάρτηση ἀπὸ τὴν καρδιά...

ΜΑΡΘΑ. Τότε, λοιπόν, καὶ σή-μερα...

ΠΑΥΛΟΣ. (Ἐχει ρθεῖ πῶς κοντὰ τῆς, περνᾷ τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς). Σήμερα... σήμε-ρα... εἶναι μιά μέρα καινούργια...

Ὅλες οἱ ἄλλες οἱ παλιές ἔχουν σβύσει... Ὅλα εἶναι καινούργια...

Καὶ τὸ πάρκο, ἀκόμα. Πρῶτὴ φορά πού ἐρχόμαστε ἐδῶ πέρα. Πρῶτὴ φορά πού καθόμαστε στὸ παγκάκι αὐτό, ὁ ἓνας πλάϊ στὸν ἄλλο...

Ἐγὼ νά σοῦ κρατῶ τὸ μικρό σου χέρι στὸ δικό μου καὶ νά σοῦ μιλῶ. Νά σοῦ λέω... Μά δὲν σοῦ ἔχω πει ἀ-κόμα τίποτα, Μάρθα. Κι' ἀκόμα θέ-λω νά σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Σὰ νά σοῦ μιλῶ γιὰ πρῶτὴ φορά...

ΜΑΡΘΑ. (Τοῦ κλείνει τὸ στόμα με τὸ χέρι τῆς. Μπροστὰ τοὺς πέρασε ἓνα ζευγάρι ἀγκαλιασμένο σφιχτά καὶ σιωπηλὰ). Μὴ λὲς τίποτα. (Τοῦ δείχνει τὸ ζευγάρι). Οὔτε αὐτοὶ μι-λοῦν... Κι' εἶναι εὐτυχισμένοι.

Καθὼς εἴμαστε ἄλλοτε κι' ἐμεῖς.

ΠΑΥΛΟΣ. Καθὼς θά ξεαναγίνουμε κι' ἐμεῖς, Μάρθα. (Τῆς φιλεῖ με συγ-κίνηση τὸ χέρι). Ὅτι πέρασε καὶ θάρρενε τὴν καρδιά θά μείνῃ μονάχα μιά κακία στιγμή καὶ τίποτ' ἄλλο...

(Σκέπτονται λίγη ὥρα ἀργότερα γιὰ νά φύγουν. Διασχίζουν τὸ πάρ-κο ἀγκαλιασμένοι. Ἐχουν γίνει κι' αὐτοὶ ἓνα ζευγάρι, μιά σκιά πού γλιστράει: ἀθόρυβη καὶ σιωπηλὴ ἀ-νάμεσα στὰ δένδρα. Ὅταν φτάνουν στὴν ἔξοδο ἡ Μάρθα μιλάει πρῶτῃ).

ΜΑΡΘΑ. Ὡστε σὲ γέλασε ἡ φίλη σου... τὸ παληοκόριτσο...

ΠΑΥΛΟΣ. Καὶ σένα ὁ φίλος σου... ὁ παληοάνθρωπος...

(Γελοῦν κι' οἱ δύο τοὺς χαρούμενα).

ΜΑΡΘΑ. Κάτι θά τοῦ ἔτυχε...

Ἀλλὰ θά τὸν περιμένω κι' αὔριο.

ΠΑΥΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὴ δικιά μου.

ΜΑΡΘΑ. Τὴν ἴδια ὥρα... καὶ στὸ ἴδιο μέρος.

ΠΑΥΛΟΣ. Ναί... ναί...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἄσων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ὁ ἄγνωστος ΔΛΕΚΟΣ ΜΙΝΩΤΗΣ

ΣΤΑ Χανιά, σὲ μιάν ἄκρῃ τῆς πόλεως, ἔτσι στὸ ὑπαίθρο καὶ μέσα σ' ἓνα χωράφι τοι-χογυρισμένο, κάποιος θιά-σος, κάποιον μπουλουκι μπουλου-κίων, ἔδινε παράσταση. Κωμωδία ἔπαιζε κι' ὁ κόσμος πού εἶχε τρέ-ξει πατεῖς με —πατώσε, κρατοῦσε τὴν κοιλιά του ἀπ' τὰ γέλια ἓνας μόνο δὲν γελούσε. Κι' αὐτὸς ὁ ἓ-νας δὲν ἦταν παρά κάποιον ἀγορά-κι, ὡς ἐφτά χρονῶν, με ποδίτσες ἀ-κόμα, πού ἦταν σκαρφωμένο στὸν τοῖχο κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ παρα-κολουθοῦσε τὴν παράσταση. Κατά-πληκτο, ἐκστατικό, δὲν χόρταινε νά βλέπῃ τὸ πρωτόφαντο ἐκεῖνο θέ-μα πού τὸ ἐμάγευε κυριολεκτικά καὶ τὸ ἔκανε νά στέκῃ θαμπωμένο καὶ ἀποληθμένο. Αὐτὸ εἶναι, λοι-πόν, τὸ θέατρο; διερωτᾷτο με τὸ παιδιάτικο μυαλοῦδάκι του. Εἶχε ἀκούσει νά μιλοῦν γι' αὐτὸ πολλές φορές, ἀλ-λά ἡ φαντασία του μά-ταια προσπαθοῦσε νά πλάσῃ μιά καθαρή εἰκό-να του. Τώρα ὅμως πού τὸ βλέπε ὀλοζώντανο, ἡ εὐτυχία του ἦταν ἀπερί-γραπτη. Ἦ γοητεία τοῦ θεάτρου, τῆς σκηνῆς, ἡ γοητεία αὐτῶν τῶν πεν-τέζη τετραγωνικῶν μέ-τρων πᾶνω στὰ ὀποῖα, λογιῆς — λογιῆς ἀνθρώπι-να πλάσματα κινοῦνται, μιλοῦν, πάσχουν, γελοῦν, κλαῖνε σκοτώνονται, πε-θαίνουν, τὸν καθήλωνε στὴ θέση του καὶ τὸν συ-νὴρπαζε ὅσο καμμιὰ ἄλ-λη δύναμη στὸν κόσμο.

Ἦ παράστασις ἐκεῖνη ἦταν ὁ μεγάλος σταθμὸς στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ αὐ-τοῦ. Ἐσφράγιζε τὴν ὑ-παρξὴ του ὡς ἂν με τὴν βούλα τοῦ Σολομώντα.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη δὲν ὑπῆρχε πιά γι' αὐ-τὸν παρά μονάχα τὸ θέ-ατρο. Ἄλλωστε πολὺ πρὶν, ἀσυνείδητα, εἶχε ἐ-ξωτερικεύσει τὴν κλίσιν του πρὸς τὸ νῆμα τοῦ θεάτρου. Στὸ σπῆτι, στὸ σχολεῖο, στὸ δρόμο ἢ μοναδική του ἀπόλαυσις ἦταν νά μιμητᾷ τὸ ἱ-διόρρυθμο περπάτημα τοῦ ἑνός, τὶς στάσεις τοῦ ἄλλου, τὸ σκαμπανέ-βασμα τοῦ χαμᾶλη, τὶς γραφικὲς χειρονομίες τῶν ψαράδων, ὅταν τρα-βοῦσαν τὰ δίχτυα τους, τῶν βαρκάρηδων ὅταν ἐλαιμνῶν τὸ κουτί, τῶν ἀμαξάδων ὅταν βαροῦ-σαν τὶς στράκες των, τοὺς ἐμμεῖτο περίφημα.

Καὶ οἱ ἐπιτυχίες του ἐ-κείνες ἦσαν ἀκριβῶς οἱ πρῶτες ἐπιτυχίες πού ἐ-σημείωσε στὴν ἀτέλειωτη τέχνη τῆς ὑποκρισεως.

Ἀργότερα ἡ σύγχρο-νη ποίησις τὸν ἐσκλάβω-σε κυριολεκτικῶς. Διά-βαζε, διάβαζε ποιήμα-τα, ἔφθασε νά ἔξη ἀπο-στηθίσῃ ὀλόκληρο, τὸ «Δωδεκάλογο» τοῦ Πα-λαμά. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού διάβαζε καὶ ὄνειρευ-όταν. Πού διάβαζε ἀ-πλήστο καὶ ἀνιχνεύει, ἀ-γαλίστη τὴ φαντασία του νά πλά-θῃ χίλιων λογιῶν δράματα. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού τὸ παιδί γινόταν ἐ-φηβος. Κι' αὐτὸς ὁ ἐφηβος ἦταν ὁ Ἀλέξανδρος Μινωτῆς.

Σὲ ἡλικία 14 χρονῶν εἶδε γιὰ

Μιά συναρπαστικὴ θεατρικὴ καριέρα

τοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Σκαρφαλωμένος στὸν τοῖχο μιᾶς μάνδρας.

— Ἦ ἀπόδρασις πού ἐματαιώθῃ. — Ἦ μοι-ραία προφητεία τοῦ Βεᾶκη. — Οἱ προτροπὲς τοῦ Σπύρου Μελά. — Θα ἐθριάμβευε... στὴν ὁπερέττα. — Ἦ στοργικὴ ὑποστήριξις τῆς κ. Κοτοπούλη. — Ἦ ἐπίδρασις τοῦ Φώτου Πολίτη.

πρῶτὴ φορά τὴ Μαρίκα σὲ μιά πα-ράστασις τῆς «Ἠλέκτρας» με Ὁρέ-στη τὸν κ. Βεᾶκη. Τὸ μεγάλο ἐκεῖ-νο βράδυ ἡ καρδιά του μίλησε κα-θαρά κι' ἔβγαλε τὴν ἀπόφασί της. Θά ἀφιερωνόταν στὸ θέατρο!

Ἀ-πο τὴ στιγμή ἐκεῖνη τὸ θέατρο τοῦ εἶχε γίνει πάθος γιὰ νά μὴ τὸ ἐγκαταλείψῃ πιά ποτὲ στὴ ζωὴ του. Κά-θε τι ἄλλο, νεκρώθηκε μέσα του. Ἐσβυσε ἀκό-μα καὶ τὸ φλογερὸ ἐ-κεῖνο ὄνειρο πού τὸν βαυκαλίζε ἓνα καιρὸ, νά φύγῃ στὸ ἐξωτερικό, νά γίνῃ καπετάνιος καὶ νά ταξιδεύῃ σὲ ξένες γῶ-ρες, σὲ Ἀφρικές, σὲ ἀ-κρωτήρια τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, σὲ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ σὲ περιο-γὲς τῶν βορείων θαλασσῶν.

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΣ ΥΠΑΛ-ΛΗΛΟΣ

Μόλις ἔκλεισε τὰ 17 χρόνια τοῦ μπῆκε ὑπάλ-ληλος στὴν Τράπεζα τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νά τρέφῃ πάντα τὰ καλλιτεχνικά του ὀ-νειρά πού ἦταν γι' αὐ-τὸν πραγματικὸ μάνα μέσα στὴ ξεραῖλα τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς. Κάπο-τε πού ἓνας ἐπιθεωρη-τῆς τῆς Τράπεζῆς κάνον-τας ἐλεγχο, ἀνοίξε καὶ τὸ δικό του συρτάρι γιὰ νά δῇ τὴν ἐργασία του, τὸ βρίσκει γεμάτο ἀπὸ ποιητικὲς συλλογὲς καὶ βιβλία λογοτεχνικά πού τόσο ἀσυμβίβαστα με τὰ λογιστικὰ βιβλία ἦτα-νε. Δυὸ χρόνια ἀργότε-ρα, τέλος τὰ ὄνειρά του ἀρτίσαν νά μπαίνουν στὴν ὁδὸ τῆς πραγματο-ποίησεως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη σὰ Χανιά εἶχε φθάσει ὁ θι-σσοῦς Βεᾶκη. Ὁλιγοπρό-σωπος, καθώς ἦταν ἀ-νανκάστηκε νά ζητήσῃ ἐ-

Ἐνα ὥραιο πορταῖτο τοῦ κ. Μινωτῆ

= 20 =

νίσχυση απ' τους ντόπιους έρα-
νιτεχνάς. Και μεταξύ αυτών πρώτος
και καλύτερος παρουσιάστηκε ο
μινωτής. Ιού ένεπιστεύθησαν τον
ρόλο του φαντάσματος στον «Αμ-
λετ» και τον κρατήσε αρκετά κα-
λά. Βγήκε όμως στη σκηνή τόσο
μακιγιαρισμένος ώστε κανείς δεν
τον αναγνώρισε. Το ίδιο επανέλη-
ψε το άλλο βράδυ στον «Οιδίποδα
ιυρραγο» όπου εκράτησε το μέρος
του α' κορυφαίου.

Ο Βεάκης είχαν ένθουσιασθεί
μέ το ευρημα του. Θεωρούσε με-
λωνικό αποκτημα για την ελληνι-
κή σκηνή την έξοδο του νεού αυτού
στο θέατρο. Και του απεκαλυψε τις
ελπίδες του. Το αποτέλεσμα ήταν
να συνεννοηθούν τόσο καλά ο πρω-
ταγωνιστής κι ο ερασιτεχνής ώστε
στο τέλος να διοργανώση μουσική
χπόδραση του τελευταίου από το
σπίτι του και την πολή των πατε-
ρων του. Δυστυχώς τα σχεδιαζόμε-
να απεκαλύφθησαν, επενέβησαν οι
γονείς και ο κ. Βεάκης έδωσε υ-
ποσχεση να παραιτηθή από τους
σκοπούς του. Ο κ. Μινωτής έμεινε
στά Χανιά, μετά την αναχώρηση του
βιάσου, μόνος, απογοητευμένος, και
απελπισμένος. Το μόνο που τον πα-
ρηγορούσε ήταν μια φράση του Βε-
ακή προς τη μητέρα του, «Δεν θα
σωθώ ο γιος σας, της είχε πει, ο-
τι κι αν καμείτε. Είναι μοριασμέ-
νος πιά. Μέσα στα ματια του βλέ-
πω την απόφαση να μην υποχωρήσ-
ω' ότι δήποτε».

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

Στο σπίτι του μέλλοντος, πρωτα-
γωνιστού του «Βασιλικού Θεάτρου»
τα επεισόδια ήταν, εξ άφορης των
άνωτέρω, καθημερινά. Ο πατήρ Μι-
νωτής ήρνετο καθ' ολοκληρίαν να
έπιτρέψη στο γιό του να γίνει η-
θοποιός. Δεν ήταν ο φόβος ότι θα
έξεπεφετε η οικογένειά του στα μά-
τια της κοινωνίας αν ένα μέλος της
έβγαινε στο θέατρο. «Όχι! Τον
πατέρα Μινωτή, παλιό πολεμιστή,
άνταρ του '40, θορύβου, μυαλωμέ-
νο και προοδευμένο άνθρωπο, δεν
τον πείραζε το γεγονός ότι ο κα-
σμάκης θα έλεγε το ένα και το άλ-
λο εις βάρος του. Αλλά τον βα-
σάνιζε ο φόβος ότι το παιδί, διαν
έβγαινε στο θέατρο, θα έχανε, τά-
χα, τον ανδρισμό του, θα απέβαλε
όλα εκείνα τα ανεκτίμητα προτερή-
ματα που κάνουν ένα Κρητικό να
περνά μπροστά μας αλύγιστος, κά-
πως υπερόπτης, λεβέντης όμως και
υπερήφανος.

Τα επεισόδια αυτά έπληραν τέλος
μέ τον Μικρασιατικό Πόλεμο. Ο
Μινωτής πήγε στρατιώτης, υπηρέ-
τησε ως το 1924, έπειτα απολύθηκε,
ήρθε στην Αθήνα. Διορίστηκε πιά
στην Εθνική Τράπεζα. Έδώ άρχισε
να κάνει παρέα διαφόρους λογίους,
προπόντων τον αλχημισμό. Πορ-
φύρα, απ' τον οποίον έγνώρισε σε
λίγο το Σπύρο Μελά. Ο συγγρα-
φεύς του «Γιού του Ισκιού» μυρί-
στηκε γρήγορα το ταλέντο που έ-
κρυβε ο νέος. Και τον συνεβούλευ-
σε να βγύ στο θέατρο, άνοιξε, δη-
λαδή την παλιά πληγή του που
φαινομενικά, τουλάχιστον, είχαν έ-
πουλωθεί. Ο Μινωτής είχε πιά χει-
ραφετηθεί και τυπικά, βέβαια, αλλά
προπόντων ψυχικά, πνευματικά. Ο
πόλεμος είχαν άπωθήσει στο βάθος
της ψυχής του πολλές απ' τις πα-
λαιές καθολικές έννοιες με τις όποι-

ες είχαν αναπτυχθεί. Οι αντιρρήσεις
της οικογένειάς του έπαυσαν πιά να
άποτελούν ανυπέρβλητο φραγμό ά-
νάμεσα στους καλλιτεχνικούς πό-
θους του και στην πραγματοποίη-
σή των.

ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΣΤΟΥΣ «ΑΠΑΧ- ΔΕΣ»

Αποφάσισε να βγύ στη σκηνή ο-
πωσδήποτε και προσελήφθη άμέσως
στο θέατρο του «Θεάτρου Τέχνης»,
αλλά λίγες ημέρες κατόπιν... διεφώ-
νησε. Ο κ. Μελάς, του έδωσε ένα
παραμικρότατο ρόλο στη «Σαλώ-
μη» που έπρόκειτο να νεβάση σε λί-
γο και αυτό υπήρξε πλήγμα για
τον νέο καλλιτέχνη που άλλα περι-
εμε κι άλλα ένειρευότανε. Μιά δ-

Ο κ. Μινωτής, με τον μεγάλο Γερ-
μανό ηθοποιό κ. Βέρνερ Κρά-
ους, με τον οποίο έγνωρίστηκε και
συνεδέθη φιλικώς πέρυσι στη Γερμανία.

μως κι' είχε πάρει την απόφαση να
βγύ στο θέατρο δεν έννοούσε να υ-
ποχωρήσει. Πεισματωμένος ζήτησε
θέση σ' ένα μουσικοδραματικό θέα-
τρο, το Μαρίου Παλαιολόγου, προ-
σελήφθη και έφυγε μαζί του σε
τουρνέ. Στην περιοδεία αυτή έπαιζε
τά πάντα: τραγωδία, δράμα, βυ-
ζαντινή τραγωδία, έργα γκράν —
γκινιόλ, επιθεώρηση, άκόμα και ο-
περέττα. Και είχε σ' όλα την ιδίαν
έπιτυχία. Στην οπερέττα, μάλιστα,
και συγκεκριμένως στους «Ατά-
χηδες των Αθηνών» όπου έπαιζε το
ρόλο του Πρίγκηπα είχε τέτοιο σου-
ξέ ώστε όλοι άνεγνώρισαν ανεπιφύ-
λακτα ότι το μέλλον του ήταν στο
μουσικό θέατρο. «Θά θριαμβεύσεις
έσύ στην... οπερέττα» του προφήτε-
σε ο Βενιέρης.

Ο μοναδικός δραματικός θίασος
έχρησκόπησε άργότερα. Ο Μινω-
τής έμεινε άνεργος. Υπέστη στερή-
σεις που δεν τον έπτόησαν όμως
γιατί το μέτωπο τον είχε σκληρα-
γωγήσει αρκετά. Στο τέλος κατά-
φερε να προσληφθή στο θέατρο Κο-
τοπούλη. Η κ. Μαρίκα από την
πρώτη σκηνή του άσέθηκε με έρ-

ρετική στοργή. Ο πρωταγωνιστής
του «Βασιλικού Θεάτρου» όχι μόνο
τό άναγνωρίζει, αλλά και μιλά με
συγκίνηση και έκδηλωση εύγω-
μοσύνης για την φιλική εκείνη βοή-
θεια που βρήκε στα πρώτα βήματά
του απ' την κ. Κοτοπούλη.

Επί δυόμισι χρόνια ο κ. Μινω-
τής δεν έχρησιμοποίητο απ' το θέα-
τρο της Μαρίκας παρά μόνο στις
τουρνέ. Έγελος έφθασε η ώρα του.
Ίδρυσή η «Ελευθέρα σκηνή» και
δυο μεγάλοι ρόλοι που έπαιζε, του
Ράλεϋ στο περίφημο «Έλμος του
Ταξιδιού» κι' ενός Νορβηγού ναύ-
τη στη «Μάγνια» τον άνεδειξαν ως
διά μαγείας. Τού δώσανε, δηλαδή,
την ευκαιρία να δείξη το τί άξίζει—
κι' άξίζει μά την αλήθεια πολλά
πράγματα. Άλλοι ρόλοι άργότερα
τον έπέβαλλαν. Και το στάδιο του
άκολούθησε πιά την άνοιξη. Το
ταξίδι στην Αμερική με τον θίασο
Κοτοπούλη, ο θίασος Βεάκης στα
«Διονύσια», έπειτα το «Βασιλικό».
— Η γνωριμία μου με τον Πολίτη
λέγει ο ίδιος, ήταν μαζί απ' τις ευ-
τυχέστερες στιγμές του βίου μου.
Μεγάλος σταθμός στη ζωή μου.
Μου άνοιξε πραγματικά το δρόμο
προς την τέχνη!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΡΟΛΟΙ

Από κεί και πέρα η σταδιοδρομία
του κ. Μινωτή είναι γνωστή. Σειρά
μεγάλων ρόλων τον έφεραν στην
πρώτη γραμμή του θεάτρου μας.
Άλλεπάλληλοι θρίαμβοι που όλο-
κληρώθηκαν με τον «Ιππόλυτο»
και τον «Αμλετ» τον έσοπέτησαν
όριστικά και άμετάκλητα σε μία
απ' τις ψηλότερες κορυφές του νεο-
ελληνικού θεάτρου. Χωρίς άμφιβο-
λία είναι μία από τις ελάχιστες φω-
τεινές εξαιρέσεις της ελληνικής σκη-
νής. Γνήσιος καλλιτέχνης με πλή-
ρη συνείδηση της άποστολής του, η-
θοποιός που ξέρει ότι η δουλειά του
είναι, κατά το μεγαλύτερο μέρος,
μυσταγωγία. Δεν έμπιστεύεται πο-
τέ στις δυνάμεις του — όσο δήποτε
άκμαες κι' αν είναι. Σέβεται, σέβε-
ται πάρα πολύ και τον εαυτό του
και την τέχνη και το κοινό. Μοχθεί
πραγματικά, πάσχει, αναλίσκείται
πραγματικά και σωματικά ως ότου
πνευματώση να μπη στο πεισί του
ήρωα που θα ξαναζωντανέψη. Σπά-
νια ή περίφημη φράση: «Αυτός δη-
μιουργεί το ρόλο του» βρέθηκε πε-
ρισσότερο δικαιωμένη απ' όσο όταν
λέγεται ή γραφεται για τον Μινω-
τή.

Για τον Μινωτή δεν υπάρχει τίπο-
τε άλλο έξω απ' την τέχνη του. Δί-
νεται σ' αυτήν με όλες του τις δυ-
νάμεις. Προσθέσετε σ' αυτό και τα
πολλαπλά καλλιτεχνικά του προτε-
ρήματα, προσθέσετε ακόμη και τη
βαθεία φιλολογική και αισθητική
του κατάρτιση και θα ξηγησέτε
άμέσως γιατί ο άρτίστας αυτός όχι
μόνο κατόρθωσε να γίνει ο πρωτα-
γωνιστής του «Βασιλικού» — αν το
θέλετε, μάλιστα, ο καθένας μπορεί
να γίνει στον τόπο μας πρωταγωνι-
στής — αλλά και να άνεβαίνει διαρ-
κώς τη μεγάλη σκάλα που φέρνει
στις ψηλότερες σφαίρες της τέχνης.
Και, άς μην το ξεχνούμε; Είναι άκ-
μη νέος!

• ΡΟΥΣΣΟΣ

ΠΟΙΟΣ θά το πίστευε; Και
όμως είναι αλήθεια. Στο
Χόλλυγουντ συναντά κανείς
την πιο όμορφη έρωτική
θλίψη, την αληθινή άπελπισία που
κατατρώγει το αίμα και την ψυχή
και άπειλεί να χαντακώσει για
πάντα τον έρωτευμένο που άπο-
γοητεύτηκε στην άγάπη του, ή πι-
κραθηκε απ' αυτήν.

Ο θάνατος της Τζίν Χάρλοου
ήταν κάτι το τρομερό για τον Ου-
ίλλιαμ Πόουελ.

Άλλ' άς άρχίσουμε καλύτερα
απ' την άρχή.

Ο Ουίλλιαμ Πόουελ, ο άνδρας
που έκανε να γτυπήσουν τόσες
και τόσες καρδιές και που κέρδι-
σε τη φήμη μέσα σε λίγα χρόνια,
γεννήθηκε στο Πίττσμπουργκ στα
1892.

Σοβαρός, άξιοπρεπής, με μία
κάποια έμφυτη μεγαλοχολία σαν
ήταν μικρός, δεν είχε τίποτα άπά-
νω του που να δείχνη το δρόμο
που θ' άκολουθούσε σαν θά με-
γάλανε.

Δεν έχει παρά ένα ιδανικό στα
πρώτα του χρόνια. Να γίνει δικη-

Πεθαίνουν και στο Χόλλυγουντ από άγάπη...

γός. Σε ηλικία δέκα πέντε χρο-
νών είναι κιόλας γραμμένος στα νο-
μικά και παρακολουθεί με έπιμέ-
λεια και προσοχή τα μαθήματά
του.

Και ξάφνου, πατατράκ!... Το
μπάνει μία ακατάσχετη μαγία φυ-
γής, ένας άκράτητος πόθος άλλα-
γής, έλευθερίας.

Δανείζεται 1500 δολάρια από
μια Ασία του και φεύγει για την Ν.
Υόρκη. Σε λίγο
βρίσκει μία θέση
και κερδίζει 40
δολάρια την έβ-
δομάδα.

Είναι είκοσιενός

χρονών τότε. Το μέλλον άνοίγε-
ται αρκετά λαμπρό μπροστά του.
Μά αυτός δεν είναι εύχαριστήμέ-
νος.

Στρέφεται προς στον κινηματο-
γράφο. Δοκιμάζει. Πετυχαίνει.
Άρέσει στο κοινό ή λίγο μεγα-
χολική, άπόκοσμη και κάπως εί-
ρωτική φυσιογνωμία του.

Και τα γεγονότα άρχίζουν να
ξετυλίγονται γοργά. Στα 1920
παντρεύεται την Τίλεν Ουίλσον.
Άποκτά ένα γιό μαζί της. Ζή
δέκα χρόνια μαζί της.

Άλλά ύστερα χωρίζουν.
Δεύτερα σύζυγος του ή Τζαίν
Πέτερς (διάβαζε Κάρολ Λόμ-
παρντ). Την παντρεύεται στα
1931 και την εγκαταλείπει τον έρ-
χόμενο χρόνο.

Γιατί ο «Μπίλλ» άρχίζει κιόλας
να άγαπά την Τζίν Χάρλοου.

Ο θάνατος της Τζίν Χάρλοου
ήταν ένα τρομερό γτύπημα για
την ευαίσθητη καρδιά του «Μπίλλ»
Έτσι είπαν. Μά δεν το πίστεψαν
πάντα.

Σήμερα όμως, είμαστε άναγκα-
σμένοι να όμολογήσουμε ότι έδώ
ή ζωή έεπέρασε την τύχη και ότι ή
πραγματικότητα ήταν πολύ πιο
σκληρή απ' το ρομάντζο.

Ο Ουίλλιαμ Πόουελ γνώρισε
δυο χρόνια άξέλαστους θρίαμβους.
Η «έκκεντρικότητα» του (αυτή ή-
ταν ή έτικέττα του) τον έκανε να
είναι ο υπ' αριθ. 1 φαβορί της Α-
μερικής.

Ήταν συγχρόνως — πράγμα που
τον χαροποιούσε περισσότερο —
και ο φαβορί της Τζίν Χάρλοου.
Πίστευε ότι ήταν και της τύχης
φαβορί. Τι άλλο ήθελε; Είχε την
άγάπη, τη δόξα, τα λεπτά!

Είχε γνώρισε και άλλες γυναί-
κες πιο πριν. Άλλά μόνο ή Τζίν
Χάρλοου κατόρθωσε, αφού τον
τράβηξε κοντά της, να τον κρα-
τήσει για πάντα. Γιατί; Ήταν
όμορφη, τόσο όμορφη που είχαν
αυτοκτονήσει πολλοί άνδρες για
χάρη τ'.

Ήταν μία μεγάλη ηθοποιός με
έξυπνάδα και μόρφωση, με «προ-
σωπικότητα» κυρίως.

Άλλά εκείνο που έμάγευε τον
Ουίλλιαμ Πόουελ «τον άνθρωπο
με το μεγάλο σουξέ», ήταν το ότι
σ' αυτήν μόνον είχε βρεί μία ά-
φοσίωση άπλη, μία θερμή τρυφε-
ρότητα, μία φιλική οικειότητα
που τον ξεκούραζε και του σκόρ-
πιζε γαλήνη.

Την άναπαύσε πολύ με πάθος

Ο Μπίλλ και ή
Τζίν ήσαν ένα ευ-
τυχισμένο ζευγάρι.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ
ΕΝΑ ΑΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟ-
ΛΟΓΙΑΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο οίκος Ντεβαρέν, ήταν τό σπουδαί-
τερο έμπορικό σπίτι του Παρισιού, ά-
σχολούσε ένα πολυάριθμο προσωπικό και
τα κεφάλαιά του έφθαναν εις πολλά έ-
κατομμύρια φράγκα. Έπ' κεφαλής της
μεγάλης αυτής επιχείρησης που καταγι-
νόταν με την διομηχανία και τό εμπόριο
των άλεύρων ήταν μία γυναίκα, ή Κα
Ντεβαρέν, χήρα ενός άλλου φούρνιστη.
Τό ξένο Ντεβαρέν είχε ξεκινήσει από
πολύ χαμηλά, κατώρθωσε, όμως, χάρις
στό επιχειρηματικό της δαιμόνιο και την
προσωπική της εργασία νά άνεβή πολύ
ύψηλά και νά γίνει, την εποχή που γρά-
φεται ή ιστορία αυτή, μία από τις με-
γαλειότερες προσωπικότητες του οικονο-
μικού Παρισιού.

Η Κα Ντεβαρέν είχε δύο κόρες την
Ζάν και την Μισελίν. Η πρώτη ήταν
υιοθετημένη. Άτεκνη ή Κα Ντεβαρέν έ-
π' 15 χρόνια είχε υιοθετήσει την Ζάν κό-
ρη ευγενών που είχαν καταστραφή. Ολί-
γο έπειτα, όμως, γεννούσε την Μισελίν.
Η Κα Ντεβαρέν αγαπούσε την Ζάν,
μία ωραιότερη μελαχροινούλα με γαλανά
μάτια, αλλά ελάτρευε κυριολεκτικώς την
Μισελίν, που ήτο αίμα της. Μπροστά της
λίγυζε ό άδάμαστος χαρακτήρας της,
της έκανε όλα της τά καριότσια και έ-
τρεμε γι' αυτή, για την ύγεια της.

Τα δύο κορίτσια αγαπούσαν τό ένα τό
άλλο, ή Ζάν όμως έννοιωθε κάποια ζή-
λεια βλέποντας την προτίμηση της μητέ-
ρας της γι' αυτήν. Μία μέρα, μ'ήν μπο-
ρώντας νά υποφέρει περισσότερο, έδήλω-
σε ότι θα πήγαινε ταξίδι στην Σκωτία.
Ζούσαν εκεί κάτω συγγενείς του πατέ-
ρα της και ή Ζάν έλπιζε νά την κρατή-
σουν κοντά τους. Αύτοι, όμως, δεν της
έδειξαν τό ενδιαφέρον που περίμενε και
ή Ζάν επέστρεψε στο Παρίσι. Στο Λον-
δίνο σέ κάποιο χορό είχε γνωρισθ' με έ-
ναν νέον, τον πρίγκηπα Σέργιο Πανίν με
τον όποιο και συνταξίδευσε ως τό Παρί-
σι και τον όποιο παρουσίασε στην μητέ-
ρα της. Από εκείνη την ημέρα, ό Σέρ-
γιος Πανίν μπήκε στη σπιτι του Ντεβα-
ρέν στο όποιο έπρόκειτο νά παίξει ένα
ρόλο δόλεθριο.

Η Κα Ντεβαρέν, είχε στις εργασίες
της και έναν νέον, πωτόν, αλλά πολύ
έξυπνο και έργατικό, τον Πιέρο Ντεβα-
ρέν, τον όποιο έσπούδασε μηχανικό και
τον προσέλαβε στην δουλειά της και τον
προσώβωνε άρμότερα με την Μισελίν.
Σέ λίγον καιρό και ακριβώς όταν ή Ζάν
επέστρεψε από την Σκωτία ό Πιέρ έφω-
γε νά τό 'Αλνέριο, όπου έπρόκειτο νά
εκτελέσει ένα έργο που θα τον καθέλω-
νε για όρισμένα ως μεγάλο μηχανικό.

Η Κα Ντεβαρέν είχε κι' έναν άνεψιό,
του συζύγου της, τον Σαβινιέν Ντεβα-
ρέν, έναν τύπο κομψού τεμπέλη που μο-
ναδική του δουλειά είχε νά τραγουδή-
ει τα χιλιάρικα που κάθε τόσο έσεκάλωνε
από την θεία του.

Ένα πρωί του Μαΐου ό Σαβινιέν Ντε-
βαρέν παρουσιάστηκε στο μέγαρο της θεί-
ας του, και ζήτησε νά την ιδ' ή. Όπως,
όμως, εκείνη ήταν απασχολημένη με τον
υποδιευθυντή του Γενικού Λογιστηρίου
του Κράτους, ό Σαβινιέν πήγε στο γρα-
φείο του κ. Μαρετάλ, ενός από τους υ-
παλλήλους της επιχείρησης και έπιασε
κουβέντα μαζί του για νά περάσει ή ώρα.
Οι δύο νέοι συνομιλούν και ό λόγος έρ-
χεται και στον Πιέρ. Ο Σαβινιέν πού
ζήλευε τον νέο μηχανικό, λέγει ότι ή
σχισμα έκανε ό Πιέρ φεύγοντας μακριά
από την αρεθωνιστική του, γιατί έ-
δώ, κάποιοι άλλος νεαρός προσπαθεί νά
τού την κλέψει.

Ο Μαρετάλ χαρακτηρίζει θυμωμένος
ως συκοφαντία όλα αυτά και λέγει ότι
ό Σέργιος Πανίν—γιατί περί αυτού έ-
πρόκειτο—είχε νά φανή τρεις βδομάδες
από τό σπίτι. Και για ν' αλλάξουν κου-
βέντα, ό Μαρετάλ, μιλά για την Ζάν.
Κάποιοι θαύματα φίλος του σπιτιού,
θαύματος όσο και ταιγκούνης ό τρα-
πέζιτης Καυρόλ, την είχε ζητήσει σέ γά-
μο, αλλά ή Ζάν άγνωστο γιατί δεν δέ-
χτηκε.

Ο τραπέζιτης όμως, λέγει ό Μαρε-
τάλ, δεν είναι από τους ανθρώπους που
άπελπιούνται εύκολα. Η άρνησις της
Ζάν δεν τον άπεγοήτευσε. Φαντάζεται ότι
θα μετανοήσει και ότι θα δεχθ' τελικά
την πρότασή του.

2ον

ΕΚΕΙΝΗ τη στιγμή ή πόρτα του
βήδους άνοιξε και φάνηκε στο
κατώφλι ή κυρία Ντεβαρέν.

Ένας κύριος ηλικιωμένος βγή-
κε από τό γραφείο της.

—Θά πήτε στον ύπουργό, αγαπητέ
μου κύριε, του είπε ή «δισυδύναμη» με
ύφος κάπως άπότομο, ότι λυπούμαι πολύ,
αλλά ή πρότασή του δεν με συμφέρει. Η
επιχείρησή μου δεν συνηθίζει νά εργάζε-
ται μ' αυτόν τον τρόπο. Είναι τώρα τρι-
ανταπέντε χρόνια που ακολουθώμε δια-
φορετικό σύστημα και δεν μάς έδόθηκε
ή ευκαιρία ως τώρα νά μετανοήσουμε.
Χαίρετε...

Μόλις βγήκε ό ξένος από τό δωμάτιο,
ή κυρία Ντεβαρέν διευθύνθηκε προς τό

τραπέζι του Μαρετάλ, που είχε σηκωθ' ή
ρθιος. Όσο για τον Σαβινιέν, αυτός εί-
χε άποτραβηχθ' σέ μίαν άκρη του δω-
ματίου και δεν άκουγόταν πιά καθόλου.
Όλες οι μεγαλεπήθες ιδέες του και
τά παλαιά του λόγια είχαν σβύσει μονο-
μιάς στο άντίκρουσμα της θείας του.

—Άκους εκεί, άρχισε νά λέη ή κυρία
Ντεβαρέν προς τον Μαρετάλ. Θέλουν νά
μου καθήσουν ένα υπάλληλο του ύπουρ-
γείου στην επιχείρησή για έλεγχτή. Ό-
λοι οι προμηθευτάι του στρατού, λένε, υ-
λοι οι προμηθευτάι νά πάρουν ένα τέτοιο έλε-
γχο. Έγώ όμως δεν θά δεχθώ. Είπα σ'
αυτόν τον κύριο νά παραγγείλ' στον υ-
πουργό ότι αν δεν τους άρέσει, μπορούν
παραγγείλ' νά άλεύρια τους από άλ-
λά. Έλεγχτάς βάζουν μόνον στις υ-
πηρεσίες επιχειρήσεις. Αυτό μάς λείπει τώ-
ρα, νά μάς βγάλουν και λωποδύτες. Τό-
σα και τόσα χρόνια ήμουν μόνη μου δι-
στυρία στην επιχείρησή μου και δεν
έννοώ νά βάλω άλλον πάνω από τό κε-
φάλι μου. Αν έχη άντίρρηση ό κύριος
ύπουργός, άς κάνη τά παράπονά του στον
Πάπα. Άλλωστε, ποιος ξέρει αν θά εί-
ναι και αύριο ύπουργός. Αυτοί αλλάζουν
κάθε δεκαπέντε ημέρες.

Η κυρία Ντεβαρέν μιλούσε με πραγ-
ματική άγανάκτηση. Παρ' όλα της τό
χρόνια, ήταν πάντοτε μία φρέσκια και
ζωήρη γυναίκα, με φαρδύ μέτωπο που
τό στεφάνωναν πλούσια γκριζά μαλλιά.
Τό πρόσωπό της, παρ' όλη την άσχημέ-
τητά των λόγων της, στολίζταν πάντο-
τε από ένα άριστο χαμόγελο. Στεκό-
ταν μπροστά στον Μαρετάλ και του μι-
λούσε αδιάκοπα, σαν νά ήθελε νά ξεπα-
ση για την προσβολή που της είχε κάνει
ό ύπουργός.

Αξάφνα πήρε τό μάτι της τον Σαβι-
νιέν που περίμενε πάντοτε άμύλητος νά
τελειώσει ή χείμαρρος της ομιλίας της
θείας του.

—Μπα! Του λόγου σου; Τί γυρεύεις
έδώ; Πού άφισες τις φινελαδούλες σου;

—Ηθελα νά σ'ς υποβάλω τά σέβη
μου, θεία μου, άρχισε νά λέη ό Σαβινιέν.

—Άφισες τις άνοησίες, τον διέκοψε ή
κυρία Ντεβαρέν. Δεν έχω καιρό για χά-
σιμο.

Ο Σαβινιέν έχασε τά λόγια του καθώς
βρόθηκε μπροστά σ' αυτήν την ύποδοχή.
Σιγά-σιγά όμως ξαναβρήκε τό κουράγιο
του και είπε με ύφος επίσημο και κατη-
γορηματικό:

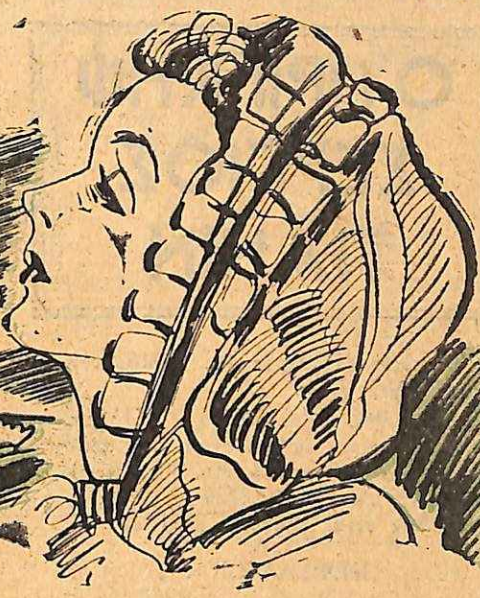
—Ηθελα νά σ'ς μιλήσω για κάποια
επιχείρηση.

—Επιχείρηση; Δική σου;

Η κυρία Ντεβαρέν είχε προφέρει τό
λόγια αυτά με κάποιαν ειρωνεία. Ο Σα-

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΡΡ. ΟΝΕ

βινιέν έχανε ύμως ότι δεν κατάλαβε και
έξακολούθησε με την ίδια επισιμότητα:

—Ναί. Μία επιχείρηση δική μου.

—Ο! Εσχάς τις συμφωνίες μας μου
φαίνεται, είπε ή θεία του.

—Καθόλου. Παραιτούμαι από σήμερα
από την επιγορήγηση που μου δίνετε.
Θέλω νά άνακτήσω πάλι την έλευθερία
μου. Η συμφωνία αυτή με έχει χαντα-
κώσει, έχει περιορίσει όλη μου την δρα-
στηριότητα. Έχω μία επιχείρηση πρώ-
της τάξεως που θά φέρη άφάνταστα κέρ-
δη και έννοώ νά την βγάλω πέρα.

Ο Σαβινιέν μιλούσε όλο και με μεγα-
λύτερο ένθουσιασμό. Φαινόταν πως είχε
άπόλυτη πεποίθηση στην επιχείρησή του
και ότι ήταν έτοιμος νά θυσιάση τά πάν-
τα προς χάριν της.

—Φθάνει, φθάνει, τον διέκοψε ή θεία
του. Μου άρέσουν οι μύλοι, αλλά όχι και
οι άνεμόμυλοι που γυρίζουν μέσα στο μυ-
αλό σου. Είπες πάρα πολλά λόγια. Τόσα
πολλά, ώστε είναι άδύνατον νά πιστέψω
κανείς ότι μιλάς σοβαρά. Με τί λεπτά θά
κάνης την επιχείρησή σου;

—Θά ιδρύσω μίαν α-
νώνημη εταιρία...

—Ποτέ! φώναξε κα-
τηγορηματικά ή κυρία
Ντεβαρέν. Δεν θά επι-
τρέψω ποτέ νά αναλά-
βης σ'ό σ'ά χέρια σου
υπεύθυνη διαχείρηση.
Αν έχης καμμία καλή
ιδέα, φέρ' την νά σου
την άγοράσω.

—Δεν θέλω μόνον λε-
πτά, είπε τότε ό Σαβι-
νιέν. Αισθάνομαι την ά-
νάγκη νά δράσω, νά ά-
ποκτήσω φήμη και την
έμπιστοσύνη των μετό-
χων. Χρειάζομαι επιτυ-
χία. Έσείς όμως δεν
μου έχετε έμπιστοσύνη,
θεία μου.

—Πώς δεν σο' έχω
έμπιστοσύνη, αφού προσ-
φέρω νά αγοράσω την
ιδέα σου; Σύμφωνοι;

—Είσαστε άμετάπει-
στη, είπε ό Σαβινιέν.

—Όταν αναλάβετε κά-
ποιον υπό την κηδεμο-
νία σας, πάλι, τελείω-
σε. Δεν θά άποκτήση
ποτέ του πιά την άνε-
ξαρτησία του. Πρόπει
νά υποκύπτει στην θέ-
λησή σας. Κρίμα. Και
ήταν μία τόσο καλή ι-
δέα.

—Καλά, καλά, τον διέκοψε ή θεία του,
και ύστερα γυρίζοντας προς τον γραμμα-
τέα της είπε: Μαρετάλ. Δόστε έντολή
στο ταμείο νά μετρήσουν δέκα χιλιάδες
φράγκα στον άνεψιό μου.

Ο Σαβινιέν έχανε πως ήθελε νά δια-
μαρτυρηθ'.

—Πήγαινε. Και νά μη ξανακούσω νά
μου μιλάνε για σένα.

—Ως νά φαγωθούν οι δέκα χιλιάδες,
φιθύρισε ό Μαρετάλ στο αυτί του άνεψι-
ού της κυρίας του.

Η κυρία Ντεβαρέν έτοιμαζόταν νά ξα-
ναγυρίσει στο γραφείο της. Αξάφνα έ-
μως κοντοστάθηκε και ρώτησε τον άνε-
ψιό της:

—Τί είδους είναι ή έφευράς σου;

—Μία κοπτική μηχανή, είπε με σο-
βαρότητα ό Σαβινιέν.

—Για νά κόβη παράδες φαίνεται, εί-
πε γελώντας ό Μαρετάλ.

—Καλά. Φέρε μου τά σχέδια, συνέχι-
σε ή διευθύντρια. Ποιος ξέρει; Μπορεί
νά έχης βρ' ή κάτι σωστό.

Ο Σαβινιέν την κύτταζε με κάποια ά-
μηχανία και ύστερα είπε:

—Δυστυχώς, δεν έχουν γίνει ακόμη
σχέδια.

—Πώς; Δεν έχουν γίνει ακόμη τά
σχέδια; Τότε πού βρίσκεται ή έφευρά-
ς;

Ο Σαβινιέν έφερε τό ένα του δάχτυ-
λο στο μέτωπό του και είπε πανηγυρικά
—«Έδώ».

Μία σκηνή από τό φίλμ «Σέργιος Πανίν» που έτοιμάζεται στο Παρίσι: ή Κα Ντεβαρέν (Φρανσουέζ Ροζάι) πήγαινε κάθε πρωί νά ξυπνήσει ή ίδια την κορούλα της Μισελίν (Συλβία Μισατέι).

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

Εὔδυμα

Ὁ κ. Τ. καθώς περνάει με τὸ αυτοκίνητό του μέσα ἀπὸ ἕνα χωριό, σκοτώνει μιὰ θρῆνιβα. Γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ, λέγει τοῦ χωρικοῦ ποὺ εἶχε τὴν κόττα.

— Τώρα γιὰ νὰ μὴν κόψω μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε βγῇ ξαφνικά μπροστά μου, καθώς ἐστρέψα ἀπότομα ἀριστερά, δρεθῆκε ἡ κόττα σὲς κάτω ἀπὸ τὴν ῥόδες μου.

Καὶ ὁ χωρικός:

— Ὡστε ἦσαν διπλὰ ἀδέξιοι! Ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη ἦταν γυναῖκα μου.

Ὁ Τόμυ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἐπισκέπτεται τὸν φίλο του Τζίμ στὴν Ἀμερική.

Ὁ Τζίμ, τὸν γυρίζει στὰ διάφορα ἀξιοπεριεργα τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ μιλά γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ συνήθειες.

— Ἐδῶ σὲ μᾶς, λέει τοῦ Τόμυ, ἡ κοινωνία εἶναι αὐστηρὴ ὡς πρὸς τὴν τιμὴ τῆς γυναίκας. Π.χ. ἂν φιλήσῃς μιὰ γυναῖκα χωρὶς τὴν ἀδειά της, μπορεῖς νὰ πληρώσῃς πρόστιμο δέκα δολλάρια.

Καὶ ὁ Τόμυ με ἀβία περιέργεια:

— Καὶ ἂν τὴν φιλήσῃς, με τὴν ἀδειά της τί μπορεῖ νὰ σοῦ κοστίσῃ αὐτό;

Ὁ κ. Πίνη, ἐπιστρέφει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀργὰ στὸ σπίτι του. Ὅπως, ὅμως, φοβάται τὸν θυμὸ τῆς γυναίκας του, πηγαίνει πρῶτα στὸ δωμάτιο τοῦ μωροῦ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ κοιτά.

Ὁ θόρυβος τῆς κούνιας ξύπνησε τὴν Κα Πίνη.

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ; φωνάζει τρομαγμένη.

— Ἐγὼ χρυσὴ μου, ἀπαντᾷ ὁ κ. Πίνη. Μιὰ ὥρα τώρα προσπαθῶ νὰ κοιμήσω τὸ μωρὸ ποὺ ἔχει ξυπνήσει, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ κοιμηθῇ.

— Βλάνα! Τὸ μωρὸ τῶχω ἐγὼ ἐδῶ καὶ δυὸ ὥρες!...

Κάποιος χαρτοπαίκτης πηγαίνει σ' ἕνα δικηγόρο καὶ τοῦ λέγει:

— Χθὲς βράδυ, σ' ἕνα σπίτι ὅπου ἔπαιζα χαρτιά κάποιος ἀπὸ τοὺς καλεσμένους με προσέβλεψε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, λέγοντας ὅτι ἐκλεβόμην, παρ' ὅτι οἱ ἄλλοι νὰ με πετάξουν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τί με συμβουλεύετε νὰ κάνω;

— Νὰ μὴ παίζετε ἄλλοτε χαρτιά παρὰ μόνο στὸ λάβειο.

Σκέψεις

Ὑπάρχουν ἀλυσίδες ποὺ εἶναι ἀπὸ χρυσάφι, ὅταν τὴν βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ μακριά, ἀπὸ μολύβι, ὅταν τὴν φορτύνεται καὶ ἀπὸ σίδηρο, ὅταν θελήσῃ νὰ τὴν σπάσῃ.

(Σκρίμπ)

— Οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν νὰ γκρινιάζουν γιὰ τὴν ἀδικία καὶ τὴν κακία τῶν ἄλλων. Αὐτό, μέχρις ὅτου ἀποκτήσουν κάποια δύναμη ὅταν τὴν ἀποκτήσουν τότε κυττάζουν πῶς νὰ ἀδικήσουν καὶ νὰ κάνουν τὸ κακό.

(Ἀνρὺ Μπέκ)

— Φροντίζετε νὰ διώχνετε τὴν φροντίδα. Μὴν τὴν καλλιεργεῖτε. Εἶναι ἀνθή στεῖρα χωρὶς ἄρωμα καὶ ὁμορφιά.

(Σενέκας)

— Ὅταν κανεὶς μιλά πολύ, λέει πάντα κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ πῇ.

(Κομφούκιος)

(Ἡ τουαλέττα γιὰ τὴν γυναῖκα δὲν εἶναι κάτι τὸ περιττὸ καὶ τὸ ἀνόητο. Καθιστᾷ τὴν γυναῖκα ἕνα ζωντανὸ ἔργο τέχνης ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως αὐτὴ ποὺ τὴν φορᾷ νὰ εἶναι τὸ κόσμημα τοῦ κοσμηματοῦς της.

(Κάρμεν Σύλβα)

— Μιὰ γυναῖκα θὰ βρῇ ὑπέροχο καὶ τὸ τελευταῖο κορδέλι ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστὰ της, ἀρκεῖ νὰ εἶναι τῆς μόδας τὸ κορδέλι αὐτό.

(Θ. Γιωτίς)

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ

— Μοῦ ζητᾶτε καὶ σεῖς ἄδεια γιὰ νὰ παντρευθῆτε. Δὲν μπορεῖτε νὰ ἀναβάλετε λίγο. Σήμερα ἔδωσα ἄδεια γιὰ νὰ παντρευθῇ τὸν συνάδελφό σας τὸν Κώστα.

— Ἀντυχῶς κ. προϊστάμενε δὲν χωρεῖ ἀναβολή. Παντρεύομαι ἀκριβῶς τὸν Κώστα.

Περίεργα

Φαίνεται ὅτι στὸ Κολόμπο τῆς Νοτίου Καρολίνας (Ἡνωμ. Πολιτείας Ἀμερικής) τὰ αυτοκινητικά ἐκτυχήματα ἔχουν πολλαπλασιασθῇ ἐπικινδύνως, γιὰτὶ διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρωτότυπο μέτρο ποὺ ἔλαβαν οἱ ἀρχὲς γιὰ τὴν προστασία τῶν πεζῶν. Ὑποχρέωσαν ὅλους τοὺς πολίτες ποὺ κυκλοφοροῦν τὴν νύχτα ἔξω, νὰ ἔχουν κρεμασμένο στὸ στήθος τῶν ἑνα μικρὸ φαναράκι! Ἔτσι γίνονται πρὸ ὁρατοὶ ἀπὸ τὰ αυτοκίνητα... καὶ σώζονται.

Ἐπικαίρον τώρα μετὰ τὴν ἐκθεσὶν μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς ποὺ ἀνοίξε στὸ Ζάππειον. Στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο ἔχει ἐκτεταθῇ τελευταῖα ἡ γαστρονομικὴ ἐβδομάς. Κατὰ τὴν διάρκειά της ἐβδομάδος αὐτῆς, τὰ τραγυρομεία τῆς πόλεως εἶχαν τὴν ἐμπνευσή νὰ ἐκδώσουν ἕνα πολὺ πρωτότυπο ἀναμνηστικὸ γραμματόσημο. Τὸ ἔνσημο αὐτὸ ἀντὶ κάθε ἀλλοτρίτης παραστάσεως, εἶχε μιὰ συνταγὴ μαγειρικῆς. Κάθε μέρα, κυκλοφοροῦσε καὶ ἀπὸ μιὰ νέα σειρά τέτοιων γραμματισμῶν με μιὰ νέα συνταγή. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ γραμματισμὰ αὐτὰ ἔγιναν ἀνάγκαστα ὅχι μόνο ἀπὸ τοὺς φιλοτελιστάς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ γυναικόκοσμο.

Ἕνας Γιουγκοσλαβὸς, στοιχημάτισε νὰ διατρέξῃ περὶ 20.000 χιλίόμετρα χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὅλες τὴς συνεννοήσεις του καὶ τὴς ἀγορές του τίς ἔκανε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ γραπτῶς.

Καὶ κέρδισε μὲν τὸ στοίχημά του, ξώδεψε ὅμως ἑξὸς περισσότερο ἀπὸ ὅσα κέρδισε ἀπὸ αὐτό.

Στὴν Γαλλία πέθανε αὐτὸς τὴς μέρες ὁ πρὸ μισογύνης ἀπὸ ὅλους τοὺς μισογύνες τοῦ κόσμου. Ἦταν ὁ Εὐγένιος Σενεσσὸν ἀπὸ τὸ Μπλουὰ καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 75 ἐτῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ παντρευθῇ, νὰ ἀγαπήσῃ ἢ ἔστω νὰ χρησιμοποίησῃ γυναῖκα στὴ ζωὴ του. Ἀκόμη καὶ ὡς ὑπηρέτρια. Στὸν δρόμο κάπνιζε διαρκῶς μεγάλα πούρα, γιὰ νὰ μὴν τὸν πληγιάξῃ ἐξ αἰτίας τοῦ καπνοῦ καμμιὰ γυναῖκα ἔστω καὶ γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ κάτι.

Μιλοῦν οἱ ποιηταὶ μας

Ἡ Κα Λιλὴ 'Ιακωβίδη - Πατρικίου ἐξηγεῖ τὸν ἑαυτὸν της

Τοῦ συνεργάτου μας κ Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ἡ ποιήτρια τῶν «Σαράντα τραγουδιῶν» εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ ἀπ' τὴς χαρακτηριστικώτερες μορφές τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας. Γυναίκα σωστή, χειραφετημένη, με ἐλεύθερες ἀντιλήψεις, ἀνεμεμυγμένη σὲ λογὴς-λογὴς καλλιτεχνικὴς κινήσεις, ἀλλὰ συγγνώμης καὶ μητέρα στοργικῆς, ἀφοσιωμένη στὴν ἀνατροπὴ τῶν τριῶν παιδιῶν της, δεμένη μετὰ τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογενεῖά της. Ὁ κ. Ἡλ. Ζιώγας ποὺ εἶχε γράψῃ τὸ φιλολογικὸ τῆς πορτραῖτο ἔγραφε ὅτι τὴν Ἰακωβίδου τὴν χαρακτηρίζει «μιὰ ἐντονη αἰσθησιολογία. Εἶναι ἴσως ἡ μόνη Ἑλληνίδα ποιήτρια ποὺ αἰσθάνεται βαθύτατα ἐκεῖνες τὴς δύο μεγάλες ἀξίες ποὺ ἀδιάκοπα γεννοῦν καὶ ἀδιάκοπα καταστρέφουν τὴν ἀνθρώπινη ὕλη: Τὸν Ἐρωτὰ καὶ τὸν Πόνο. Ὁλόκληρο τὸ ἔργο της, στίχοι, θέατρο, μελέτη, διήγημα κ.τ.λ.) πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάση εἶναι οἰκοδομημένο. Μιὰ διψα γιὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ ὅλα, νάρθῃ σὲ ἀμεση ἐπαφὴ με ὅλες τὴς μορφές καὶ μ' ὅλες τὴς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, τέλος νὰ ἐγγίσι τὸ αἶματό της βάθος τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ιδεῶν, καὶ κατόπιν, ὅλ' αὐτὰ, ἀφομοιωμένα νὰ γίνουν μουσικὴ κραυγὴ, τραγούδι ζυμωμένο μετὰ τὸ ἴδιο τὸ πάθος, ἰδού τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ξεχωριστὰ ὑπογραμμίζει τὸν τύπο της.

Ἡ Λιλὴ Ἰακωβίδη κ' ὅταν ἀκόμη ἦρεμα ψάλλει, σὲ τόνο κατεβασμένο, ἂν προσεγτικὰ ἐρευνήσουμε, ἐκεῖ στὸ ἐσώτατο βάθος, κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους της, θὰ τὴ δοῦμε νὰ παθαίνεται πάλι καὶ πάλι νὰ συγκλονίζεται. Δὲν ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἀπόλυτη ἀταραξία. Θερμὴ ἰδιοσυγκρασία καθὼς εἶναι, καὶ γιὰ τοῦτο εὐσυγκίνητη σὲ κάθε μικρογεγονὸς τῆς ζωῆς ποὺ αὐτὸ ἀπαράτηρητο, ἐκείνη σταματᾷ τὰ βήματά της παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἴχνος ἔστω ἡ ὑπόψια ὁμορφίας—μπροστὰ σ' ἕνα ταπεινὸ λουλούδι, σὲ μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας, σ' ἕνα ἀντικείμενο τέχνης, σὲ μιὰ σκηνὴ τραγωδίας, σ' ἕνα ἐπιφώνημα γάρας, ἢ σ' ἕνα πλατὺ γέλιο ποὺ ἀνατράζει τὴ γαλήνη μιᾶς πλατείας, τέλος, μπροστὰ σ' ἕνα θεῖο γαμψόγελο ἢ σ' ἕνα σπαραχτικὸ κλάμα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

Παραδόξως τὸ ἀπόσπασμα αὐτό, γιὰτὶ ὁ κ. Ζιώγας, καθὼς εἶναι φίλος καὶ γνωστός της, εἶναι ἀσφαλῶς περισσότερο κατάλληλος ἀπ' τὸν ὑποφαινόμενο γιὰ νὰ σκιαγραφῇ με λίγες πινελιές τὸ πορτραῖτό της συμπαθοῦς ποιητρίας. Καὶ ἀπ' ὅτι

ἀντελήφθην, τὸ πορτραῖτο αὐτὸ ἀποδίδει θαυμάσια τὴν κ. Ἰακωβίδου.

— III —

Μὲ δέχτηκε στὸ σπίτι της — ἕνα σπίτι ἐπιπλωμένο με σπάνιο καλλιτεχνικὸ γούστο. Ὁμιλητικὴ, εὐγενική, εὐπροσηγορὴ κάπως νευρική ἢ μάλλον μετὰ τὴν νευρικότητα ἐκείνη

Δημιουργία

Κάτι σπαράζει μέσα μου·
κάποια ψυχὴ φερόμενη
ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα,
πρὸς τὴ ζωὴ ἀνεβαίνει.

Θεὸς μου, εὐλόγα τὴν νὰ ἰδῇ
τὸ φῶς καὶ τὴν ἡμέρα
καὶ νάναι πρὸ γλυκεῖα ἀπ' τοῦ
ἡλιοῦ
τὸ φῶς γιὰ μιὰ ὑπέρα.

Ψυχὴ ποὺ πρωτοσάλεψε
θαθεῖα στὰ σωθικά μου,
γιὰ σὲ σπαράζει πρὸ γλυκεῖα
κ' ἀλλόκοτα ἡ καρδιά μου.

Ἀπὸ ποιὸν κόσμον ἔρχεσαι;
καὶ ποῦ γυρεύεις νάμπης;
Πότε εἶσαι μαῦρο σύγνεφο,
πότε σὰν ἄστρο λάμπεις.

στὸν οὐρανὸ μου, τίς λογὴς
λατῶντες δοκιμάζω
καὶ τῶμαι καρτερώντας σε
καὶ πάλι ἀναγαλλιάζω.

Πότε, καθὼς σὲ στοχαστῶ,
σὰ θάλασσα με δερνεῖς
καὶ πότε στὴν ἀνάπαυσι
τοῦ λιμανιοῦ με φέρνεις.

Παρακαλῶ, στὴν ὑπαρξή
νὰ μὴν ἐρῇς· μὰ, ὦ φῶς μου,
καὶ πρὶν σὲ ἰδοῦν τὰ μάτια μου
ὑπάρχεις, εἶσαι ἐντός μου.

Καὶ πότε λέω μὴ γεννηθῇς
— κλάψῃ ἡ ζωὴ καὶ ὑπὸς —
καὶ πότε πῶς ἀνοίγεις νάρθηκα.
Μακαρισμένη ἡ ὥρα

ποὺ θὰ ξαφνίσουν τὴν ἡχὴ
ἀνομιωμένα ἀντάμα
τῆς Μάνας σου τὸ σκούξιμο
καὶ τὸ δικό σου κλάμμα.

ΛΙΑΝ ΙΑΚΩΒΙΔΗ
ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

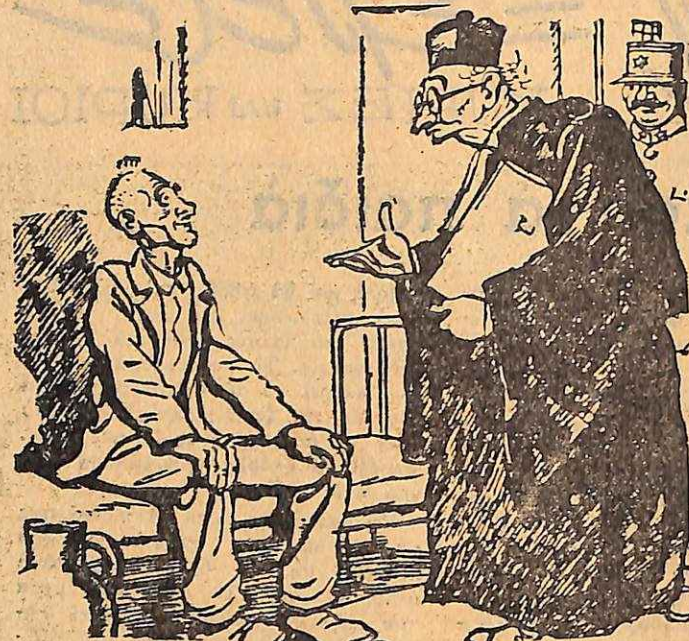
ποὺ δίνουν οἱ πολλὲς ἀσκολίες, ὅ-
πῃ τὴν δημοσιογραφικὴ ἐπιθεσι-
μὲ τὸ γαμῶγελο στὰ χεῖλη. Μίλησε
γιὰ χίλια—δυὸ πράγματα, λίγο ἢ
πολύ σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα μας, μί-
λησε καὶ γιὰ τὸ ἔργο της, χωρὶς
οὔτε τὸν παραμικρότερο τόνο κομ-
πασμοῦ, ἀλλὰ ἐπίσης χωρὶς κ' ἐ-
κείνη τὴν ψεύτικη κ' γι' αὐτὸ δηλη-
ρὴ μετριοφροσύνη μετὰ τὴν ὁποία συ-
νηθίζουν μερικὸι νὰ καλύπτουν—γιὰ
νὰ μὴν ποῦμε νὰ ἀποκαλύπτουν—
τὴν παθολογικὴ ἐγωπάθειά τους.
Ἀπὸ τὴν ἐπιθεσίαν μετὰ τὴν παλῶμενη
φωνή, ἕνα ἀπὸ τὰ τραγούδια της, ἐ-
ξέφρασε τὴ λύπη της γιὰτὶ τὰ βι-
βλία της, ἐξαντλήθηκαν ἀπὸ καιρὸ
καὶ δὲν εἶχε ἕνα τόμο νὰ μοῦ χαρί-
σῃ. μὰς προσέφερε τασὶ—εἶχεν ἔρ-
θει στὸ μεταξύ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ
καὶ ὁ διευθυντὴς τῶν «Νεοελληνι-
κῶν Γραμμάτων» κ. Δ. Φωτιάδης—
ἀπάντησε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μου
καὶ ἡ συνέντευξις ἔληξε σὲ λίγα λε-
πτὰ τῆς ὥρας. Μιὰ συνέντευξις ὁμο-
λογῶ ποὺ εἶχε χαρακτηρὰ περισσό-
τερο κοσμικῆς ἐπισκέψεως καὶ λι-
γώτερο φιλολογικῶ ἱντερβιού.

— III —

Δὲν ξέρομε πότε γεννήθηκε ἡ κ.
Ἰακωβίδου—ἡ ἴδια τοῦλάχιστον δὲν
τὸ εἶπε παρ' ὅλο ποὺ ἡ δροσερὴ της
ἐμφάνισις τῆς ἔδινε τὸ δικαίωμα,
τὴν εὐχέρεῖα ἔστω, νὰ πῇ ἀκουσίως
ὅποιο δῆποτε ψέμμα. Ξέρομε, ἐν
τούτοις, πότε ἐνεφανίσθη γιὰ πρώτη
φορὰ στὴ νεοελληνικὴ φιλολογία.
Ἦταν σὲ 1918. Φοιτήτρια τῆς Νο-
μικῆς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δημοσίευ-
σε στὸ «Νομικὸν» ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα
ποιήματά της. Κατάγεται ἀπὸ μι-
κροαστικὸ σπίτι, ὁ τόπος ἀγαπητός
στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸν ἠθοποιὸς τοῦ
μουσικοῦ θεάτρου κ. Πατρικίου εἶ-
ναι ἀδελφός της. Σπούδασε με στε-
ρήσεις. Βιβλία δὲν μπορούσε ν' ἀ-
γοράσῃ κ' ἡ ἀγοράς τους τόσο πολὺ
τὰ βιβλία. Μερικὰ δανείζονταν,
ἀλλὰ ποὺ ἦταν πρὸ ἀκριβὰ ἀναγ-
κάζονταν νὰ τ' ἀντιγράψῃ. Καὶ ἐ-
πειδὴ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦταν ἀπα-
κλεισμός κ' ἡ δεκάρα ποὺ θὰ ἔδι-
νε γιὰ τ' ἀγοράς χαρτὶ ὑπολογι-
ζόταν κ' αὐτὴ, ἀντέγραφε συνήθως
τὰ ἑνα βιβλία πίσω ἀπὸ τὰ προ-
γράμματα θεατρικῶν παραστάσεων

ΣΟΒΑΡΑ...

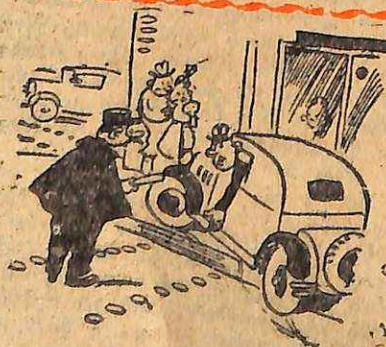
ΓΙΑΤΙ ΤΟΚΑΜΝΕ

— Έχεις δραπετεύσει 15 φορές ως τώρα και όμως και τις δεκαπέντε σ' έχουν πιάσει.
— Μή βλέπετε, τὸ κάνω ἐπίτηδες. Θέλω νὰ ρίξω τὸ παγκόσμιο ρεκόρ τῶν ἀποδράσεων!

Ο ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΨΩΝΙΑ ΤΟΥ

— Δὲν ἔχετε ἄλλες πατάτες ἀπὸ αὐτὲς ἐδῶ τὲς στρουγγυλές; Τί κρίμα. Θὰ τὲς ἤθελα μικρὲς λεπτὲς καὶ μακρουλές...

ΕΝΑ ΑΣΤΕΙΟ... ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΟΝ.

— Γιατί, κύριε, ἀνεβήκατε στὸ πεζοδρόμιο;
— Μὰ τὸ κατὰστρωμα, εἶναι γεμάτο καρωιὰ κύριε ἀστυφύ-

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Τί λέγαμε, λοιπόν, προχθές: "Α ναι διὰ τὸ μουσικόν

τὸ ραντεβού τὸ ἐρωτικόν τὸ μετὰ πανδρεμένης καὶ λίαν ἐρωτευμένης!...

Ναί, ὅπως εἶπαμε, λοιπόν, μετὰ τὴν ἀπιστίαν (της

καταφανῶς μετανοεῖ διὰ τὴν ἀμαρτίαν της καὶ ὀλίγον δακρυσμένη καὶ καταφουρκισμένη φεύγει διὰ τὸ σπίτι της... μᾶλλον μετανοωμένη!

Κι' ἐντούτοις εἶνε βέβαιον ὅτι τὴν ἐπομένην ἢ τὴν μεθεπομένην καὶ πάλιν θὰ σὰς ἔρθῃ καὶ ἄς πᾶει στὸ πρῶτο ραντεβού σφοδρῶς νὰ ἐξηγέσθῃ!

(Ὁ ἔρωσ εἶνε φίλοι μου πάθος πολὺ φορτίσιμον καὶ ὁμοιάζει ἀσφαλῶς λίγο μετὰ τὴν φαγοῦραν πού ὅσο καὶ νὰ ἐξυνεσαι ἀκόμη θέλεις... ἐξισιμον περνάει καὶ καλμάρεται καὶ δείχνει ὅτι σβύνει καὶ ὥς πού νὰ πῆτε κίμιον καινούργιες φλόγες δίνει)

Μέσα στὲς φλόγες τὸ λοιπὸν ἢ πανδρεμένη ὠλέγεται

καὶ ὅπως εἶνε φυσικόν δὲν εἶνε δὴ πολὺ κακόν πέφτει μέσ' στὴν ἀγκάλη σας ὡσάν τρελλή καὶ... καίγεται

Ναί, καίγεται ἀγαπητοί, γιατί ἀργὰ ἢ γρήγορα

παρ' ὅλα τὰ παρήγορα πού λέει τοῦ ἀνδρός της θαρρῇ καὶ ὁ καιρὸς της ὅποτε θέλει συλληφθῇ μᾶλλον ἐπ' αὐτοφόρῳ καὶ θὰ πληρώσετε μ' αὐτὴν καὶ σεῖς μαζί τὸν φόρο

κι' ὅπως ὑπονοήτε ὁμοίως θὰ καῖτε! Γιαυτό, ξεγράψτε τὸ λοιπὸν καὶ σεῖς τὸ ραντεβού αὐτὸ

πού δὲν θὰ τ' ἀπολαύσετε τελείως ἀνωδύνως ἐκτός καὶ ἂν ἀρέσκεσθε... στὸ ζεῖν ἐπικινδύνως

Καὶ τώρα τὸ τερπνότατον τὸ ραντεβού μᾶς μέ-

νει πού μᾶς τὸ δίνει πρόθυμα ἡ χήρα ἢ καυμένη... Πρέπει νὰ εἰσθε τυχερὸς πολὺ πάρα πολὺ γιὰ νὰ σὰς δώσῃ ραντεβού αὐτὴ ἡ σιωπηλή. Ναί! Εἶνε μελαγχολικὴ καὶ σιωπηλὴ πολὺ καὶ στὴν ἀρχὴ σὰς δείχνεται πάρα πολὺ δειλὴ ἂν κι' εἶνε ἡ κακόμοιρη ἡ χήρα ἢ καυμένη στὸν ἔρωτα ἀγαπητοί πολὺ ἀδικημένη καὶ ὥς ἐκ τούτου φυσικὰ ἀγρίως διψασμένη! "Ἀλλωστε τὸ γνωρίζετε γιατί εἶνε ξακουστόν: ἡ χήρα εἶνε ἡφαίστειον... ἡφαίστειον σωστόν.

Ἀρχίζει νὰ σὰς δέχεται ἀρχή, ἀρχὴ στὸ σπίτι (της συγκρίνοντάς σας σίγουρα μετὰ τοῦ μακαρίτη (της καὶ ὅταν πλέον θὰ πεισθῇ πῶς εἰσαστε... ἐν τὰ (ζει θὰ σὰς συμπεριφέρεται... μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στά- (ξη...

Καὶ τότε ποῖος τὴ μοῖρα σας πού θὰ περνᾶτε στὸ ἐξῆς ζάχαρι μετὰ τὴ χήρα (σας!

Διότι ἂν ἡ τσέπη της συμβαίνει νὰ σηκώνῃ ἐνίοτε καὶ πού καὶ πού θὰ σὰς χαρτζηλικιώνῃ ὅποτε ὡχ ψυχὴ μου θάχετε ὁμοῦ καὶ τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελί- (μου,

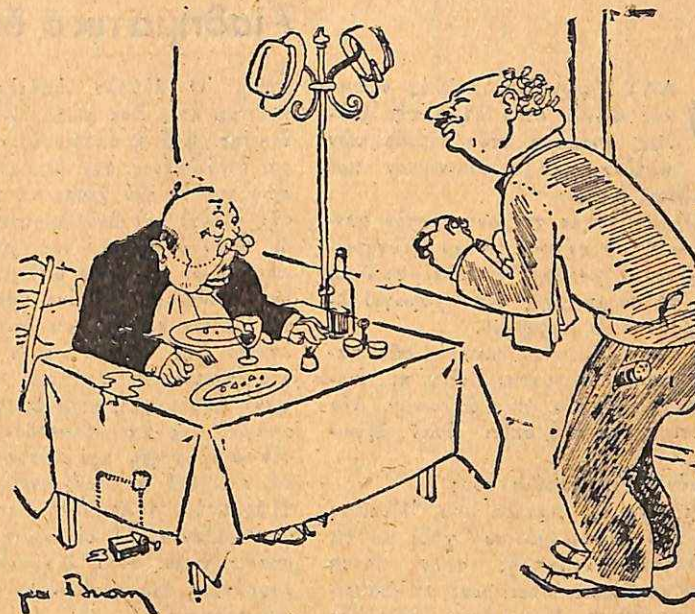
ζῶντες ἐν ἄλλαις λέξεσιν περίφημα καὶ φίνα χωρίς... ἐπίβλεψιν καμμιὰ τοῦ τάδε καὶ τοῦ (δεῖνα...

Γλεντάκι μοναχὰ τρελλὸ μετὰ τὸ γλυκὸ σας ταῖρι κι' ἔρωτας, μετὰ τὴ σέσουλα... ἔρωτας μετὰ νυ- (χτέρι!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ραντεβού ὡς εἶπαμεν, λοιπόν πού ὄντος τὸν τοῦ ἔρωτος ὑπηρετεῖ σκοπὸν καὶ χρήζει ὁ πανάθλιος πάρα πολλὴς φροντι- (δος ἐφ' ὅσον εἶνε ὡς γνωστόν... πρώτης ἀνάγκης (εἶδος

Ο ΛΑΙΟΡΘΩΤΟΣ

...Κ' ΑΣΤΕΙΑ

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΓΟΡΙΟ

— Πῶς δόθηκε ὁ κυριὸς τὸ μπιφτέκι μας;
— Ψάχνοντας κάτω ἀπὸ τὲς πατάτες.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

— Εἶναι μιὰ κλεπτομανής...
— Πῶς τὸ ξέρεις;
— Παίρνει πάντα τοὺς ἄνδρες πού δὲν τῆς ἀνέχουν.

ΤΗΝ ΠΑΡΕΕ ΚΙ' ΑΥΤΗΝ

— Πές μου ἀγάπη μου, τί θὰ μπορούσε νὰ σὲ εὐχαριστήσῃ καὶ εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ σοῦ τὸ φέρω αἰετῶς.
— Ἐνα καλοριφέρ.

Σβυσμένα Όνειρα

Αισθηματικό διήγημα του Γιάκομο Λομπάρντο

-Ο ΛΑΥ! φώναξαν πολλές νεανικές φωνές στον κήκο της βίλλας, ανάμεσα στον θόρυβο των κλάζον των αυτοκινήτων που σταματούσαν.

Η Όλλυ φάνηκε τρέχοντας στον κεντρικό δρόμο του κήπου. Ήταν μελαγχολική και ώμορφη με κάτι το αγαλματώδες. Μονάχα το στόμα της, όταν χαμογελούσε, φαινόταν λίγο μαραμένο.

—Μη φωνάζετε τόσο δυνατά, σās παρακαλώ, είπε, σφίγγοντας δεξιά κι' αριστερά τα χέρια που της άπλωναν. Δεν ξέρετε ότι έχουμε στο σπίτι έναν άρρωστο;

—Ποιον; Τον πατέρα σου;
—Όχι, όχι τον πατέρα μου. Έκείνον τον νέο που αναποδογύρισε χθές με τη μοτοσυκλέτα του εμπρός στην πόρτα μας. Τον μετέφεραν σπίτι μας με διάσειση του εγκεφάλου. Είναι ένας εξάδελφός μου; ο Πάολο.

—Μά... φώναξε μια κοπέλλα με πράσινα μάτια σαν της γάτας, δεν μου έλεγε κάποτε ότι ήσουν αρραβωνιασμένη μ' έναν εξάδελφό σου Πάολο;

—Ναι, είπε η Όλλυ σκεφτικά. Μά ύστερα τα χαλάσαμε. Έδω και τέσσερα χρόνια δεν ήξερα τί γινόταν.

Ένα κουρασμένο χαμόγελο πλανήθηκε στα χείλη της.

—Και τώρα, να που από μια μοιραία σύμπτωση ξαναγυρίζεις, συνέχισε. Φαίνεται και είναι κανένα μυστήριο!

—Για να σου πω, Όλλυ, φώναξε ο έμπνευστος της παρέας. Έμεις δεν μās ενδιαφέρει πολύ ο εξάδελφός σου, αυτός που γκρεμοσκαίζεται με τις μοτοσυκλέτες του. Αν αργήσουμε άκονη πέντε λεπτά, δεν θα προσφθάσουμε τους άγωνες του γκολφ. Εμπρός, ξεκουμπισθείτε, μάρε!

Όλοι γέλασαν και σ' ένα λεπτό το καραβάνι των πολυτελών αεροδυναμικών αυτοκινήτων ξεκίνησε για το αριστοκρατικώτερο ξενοδοχείο της Ριβιέρας.

Η Όλλυ γύρισε στο σπίτι της το βράδυ, ξεχτινιστή και κουρασμένη, μα πρό πάντων απογοητευμένη. Εκείνη δεν ήταν πιά μια παιδούλα. Ήταν είκοσιεπτά χρόνων κι' έπρεπε να καταβάλει μια προσπάθεια για να διατηρήσει τον τόνο της ξένοιαστης ευθυμίας της παλιάς της που αποτελείτο όλο από εφέτους και νεαρότατες κοπέλλες. Έρχονταν στιγμές που ένοιωθε τον έαυτό της σαν μια γηλιά.

Πώς πέρασε ο Πάολο σήμερα; ρώτησε την καμαριέρα.
Μά δεν πρόσεξε καν την απάντηση. Άρχισε να ξεντυνείται, πετώντας εδώ κι' εκεί τα ρούχα της. Ρίχτηκε στο κρεβάτι της με κάποια ανακούφιση και είπε:

—Πες στον πατέρα μου ότι είμαι κουρασμένη. Νυστάζω και δεν θα κατεβώ στο δείπνο.

Μολαταύτα, δεν κατώρθωσε ν' αποκοι-

μηθί. Ο Πάολο υπήρξε πράγματι ο πρώτος και, έως τώρα, ο μοναδικός της έρωτας. Και η σκέψις ότι βρισκόταν τώρα ξαπλωμένος στο διπλανό δωμάτιο, έστω και αν δεν ήξερε τα αισθήματά του, της έφερε μια βαθιά ταραχή. Από παιδί ήταν ο αγαπημένος σύντροφός των παιχνιδιών και των μαθημάτων της. Μά ένας σύντροφος ήρεμος και υποταγμένος, τον όποιον η Γιολάντα (αυτό ήταν το αληθινό της όνομα προτού το μεταβάλει στο ιδιωτικό Όλλυ) που είχε μείνει όρφανή από μικρή, είχε πάντα υπό τις διαταγές της και εξασκούσε επάνω του τον ανεξάρτητο και αυταρχικό χαρακτήρα της. Μά η φαινομενική υποταγή του Πάολο δεν ήταν άλλο παρά έρωτας και γαλαντοσύνη. Η οικονομική του κατάστασις ήταν τόσο διαφορετική από της Γιολάντας που αισθανόταν τον έαυτό του ταπεινωμένο.

Ο πατέρας του Πάολο, περιφρονώντας κάθε κοινωνική πρόληψη, είχε παντρευτεί μια κεντήστρα. Η τεράστια περιουσία του είχε χυθεί σε διάφορες άτυχες επιχειρήσεις. Όταν πέθανε, μονάχα η φιλανθρωπική επέμβασις του πατέρα της Γιολάντας έσωσε το όρφανό και την χήρα από την φτώχεια.

Έτσι, ένα άσημαντο τσάκωμα τις παραμονές σχεδόν του γάμου, κατέληξε — εξ αιτίας μιας περιφρονητικής και βαρύνουσας εκφράσεως της Γιολάντας — σε μια ανεπανόρθωτη ρήξη.

Τις πρώτες μέρες εκείνη περίμενε υποπρόσχετα την επάνοδο ενός Πάολο ταπεινού και μετανοημένου.

Ο πατέρας προσπάθησε να την βγάλει από την πλάνη της:

—Μην τον περιμένεις, είπε. Ο Πάολο έχει πάρει τον χαρακτήρα του αδελφού μου. Οι άνδρες αυτού του είδους μπορούν να σπάσουν το κεφάλι τους, μα δεν ξαναγυρίζουν πίσω.

Υστερα, μυστικά, εκείνη του είχε γράψει: γράμματα αδιάφορα στην αρχή, φλογερά, ταπεινά, σχεδόν ικετευτικά ύστερα. Καμιά απάντηση δεν ήρθε. Στο τέλος πίστεψε ότι θα δεχτόταν καρτερικά την μοίρα της. Ήταν το πρώτο σκληρό μάθημα που της έδινε η ζωή.

Και όμως, κάτω από τον ξένοιαστο άωρο όλων αυτών των χρόνων, η ανάγκη μιας εκδικήσεως είχε διατηρηθεί αδιάμακτα. Την ένοιωθε τώρα να φωνάζει σ' ένα ανάνικτο αίσθημα έρωτος και μίσους.

Είδε από το παράθυρο τον πατέρα της να φεύγει με το αυτοκίνητο. Τόσο το καλύτερο. Θα έλειπε όλη την ημέρα, αφήνοντάς την πιά ελεύθερη.

Κυττάχθηκε ξανά, με προσοχή, σ' ένα μεγάλο καθρέφτη μ' ένα ικανοποιημένο χαμόγελο. Το γκρίζο ταγιέρ της, σχεδόν ανδρικό, μια εφαρμοστή θαλασσιά μπλουζα, της έδιναν όλη την απλή χάρη των εφηβικών χρόνων. Πήρε ένα μικρότερο τριαντάφυλλο που είχε παραγγείλει να

της ετοιμάσουν. Έξακολουθώντας να κυττάζεται στον καθρέφτη, τὰ έφερε κοντά στο πρόσωπό της. Ήταν πραγματικά όμορφη, αλλά με κάτι το μαραμένο και το σβυσμένο.

Η πόρτα του δωματίου του Πάολο ήταν μισόκλειστη. Η Γιολάντα είχε πάει ήδη πολλές φορές, τις μέρες της κρίσεως, όταν εκείνος ήταν ξαπλωμένος ανάστρος, με μάτια άπλανη, με στόμα συσπασμένο.

Τώρα, απεναντίας, την υποδέχθηκε μ' ένα χαμόγελο των ωραίων γκριζών ματιών του. Ήταν καθισμένος στο κρεβάτι και άκουμπουσε σ' ένα σωρό μαξιλάρια. Η Γιολάντα έκανε ασυναίσθητα τελείως μια σύγκριση του ανδρικού και έυνου προσώπου του, με την άτονη και επιπόλαιη φρονογονυαία των διαφόρων Τέντ και Μπόμπ της παρέας της.

—Ευχαριστώ, είπε εκείνος, βλέποντας τα λουλούδια. Φερθήκατε σε μένα πολύ ευγενικά, εσύ και ο πατέρας σου.

Εκείνη, τακτοποιώντας στοργικά τα μαξιλάρια του.

Εαφνικά είδε μια φωτογραφία στο τραπέζι και πλησίασε με περιέργεια να την κυττάξει.

—Επιτρέπεις; ρώτησε.

—Είναι η γυναίκα μου, είπε ο Πάολο απλά.

«Αυτή ήταν η γυναίκα του! Μια κοινή, χοντρή και άσημαντη μικραστή, χαμμένη σ' ένα γελοίο φόρεμα!» Της έρχονταν μια τρελή επιθυμία να φωνάξει τις καμαριέρες της και να τις κάνει όλες να σκάσουν στα γέλια, φωνάζοντάς τους το παράξενο της περιστάσεως: «Κυττάξτε Λιζέττα, Ροζίνα! Αυτή είναι η γυναίκα του εξάδελφου μου Πάολο, του πρώην αρραβωνιαστικού μου! Του ανθρώπου για τον οποίο πριν από ένα λεπτό ακόμα φοβόμουν ότι δεν ήμουν άρκετά όμορφη και γοητευτική για να τον ξανακατακτήσω».

Ζήτησε με το νου της τον πιά κατάλληλο και περιφρονητικό όρισμό: τον έπαινε μέσα της δυο-τρεις φορές: «Ένας κακός άνδρας εξωφλημένος!»

Και μονάχα τότε άντελήφθηκε ότι από το τραπέζι, σε μια κορνιζούλα ιδιού σχήματος, που είχε διαφύγει την προσοχή τους μέσα στην πρώτη εξαψη της ταράχης, ένα εξάισιο άγοράκι δυο-τριών χρόνων φαινόταν να την κυττάζει: το πρόσωπο του Πάολο, τα μεγάλα μάτια του Πάολο σε μια αξιοθαύμαστη μεταμόρφωση ευτυχίας και αθωότητος.

Εξαναβρόθηκε στο δωμάτιό της, σάν νά είχαν συμβεί όλα αυτά σε όνειρο. Σωριάστηκε σ' ένα ντιβάνι, έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα μαξιλάρια και έσπασε σε λυγμούς.

Καταλάβαινε τώρα ακριβώς ότι άπεναντι στη ζωή, ο νικημένος έως αυτή τη στιγμή ήταν εκείνη η ίδια.

ΓΙΑΚΟΜΟ ΛΟΜΠΑΡΝΤΟ

Μια συνήλκη από το Νίπτερπερν

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο αστυνομικός της Σκότλαντ Γουάντ, Στάνλεϊ Τσάστερ και ο φίλος του δημοσιογράφος, Σίντνεϊ Βέμπ, βρίσκουν κοιμισμένο επάνω στον πάγκο ενός πάρκου έναν άνθρωπο με καλό εξωτερικό που καθώς εξακριβώσαν αργότερα όνομαζόταν Πόρτερ-Σμιθ. Ο κοιμισμένος πρόφερε σε μια στιγμή που συνηλθε τα λόγια: «Ο Κινέζος, ο Κινέζος. Ω! η πεθαμένη. Την κράτησα στην άγκαλιά μου». Μέσα στις τσέπες του βρέθηκαν ένα χαρτί με την διεύθυνση του Κινέζου Λη-Φού—Σάν και δυο τούφες γυναικείων ξανθών μαλλιών. Η μία τούφα ήταν, καθώς διεπίστωσαν, από τα μαλλιά κάποιας πεθαμένης. Ο αστυνομικός Στάνλεϊ πήγε την άλλη μέρα στο σπίτι του Κινέζου για να εξακριβώσει περί τίνος πρόκειται. Εκεί συνήλθε τον Λη-Φού—Σάν που του παρουσίασε διάφορα μυστηριώδη πράγματα. Τρεις νέες ντυμένες κινέζικα, που κατά την γνώμη του Στάνλεϊ ήταν Άγγλιδες έκαιγαν διάφορα θυμιάτα. Σε μια στιγμή ο Στάνλεϊ ένοιωσε ότι ναρκωνόταν. Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μια όπτασις που όπως του εξήγησε ο Κινέζος ήταν μια γυναίκα από το υπερέθεον. Όταν συνήλθε ο Στάνλεϊ έμαθε ότι ο Κινέζος ήταν φίλος του ύπουργού των Εξωτερικών. Το άλλο πρωί ο ύπουργός των Εξωτερικών βρέθηκε δολοφονημένος στο γραφείο του.

Ο αστυνομικός Στάνλεϊ, που ανέλαβε να εξιχνιάσει το έγκλημα έδηλωσε ότι ο φόνος είχε ως ελατήριο την ερωτική αντιζηλία. Μπροστά στο χρηματοκιβώτιο του ύπουργού βρέθηκε σε καράσση μι-σόναρκώσεως μια γυναίκα που κρατούσε ακόμη στα χέρια της την λαβή του σι-λέττου που είχε βρεθεί μπηγμένο στο στήθος του ύπουργού Μέσα στον κόρφο της βρέθηκαν ένα μάτσο ερωτικών επιστολών που είχε ανταλλάξει με τον δολοφονηθέντα. Ο γραμματέας του ύπουργού Μπράουν υποσχέθηκε στον Στάνλεϊ που παρακολουθούσε τις έρευνες του Στάνλεϊ να του ανακοινώσει το περιεχόμενο ενός έγγραφου που είχε σφηνωθεί ανάμεσα στην πόρτα του χρηματοκιβωτίου. Την επομένη όμως το έγγραφο αυτό δεν βρέθηκε στη σχισμή. Ο Στάνλεϊ μαθαίνει ότι ο πρώτος επισκέπτης στο ύπουργικό γραφείο ήταν ο Κινέζος Λη-Φού—Σάν. Αρχίζει να τον υποψιάζεται. Ει-τώ μεταξύ όμως του ανατίθεται η εξιχνίασις της κλοπής ενός νεκρού καταδίκου. Για να εξιχνιάσει το έγκλημα αυτό δημοσιεύει μια άγγελια ζητώντας πληροφορίες. Αποτέλεσμα της Άγγελιας είναι να τον επισκεφθεί κάποιος παπας ο οποίος όμως δεν προφταίνει να του μιλήσει γιατί πυροβολείται και σκοτώνεται από έναν μυστηριώδη προσωπιδόφορο που εμφανίζεται ξαφνικά στο μπαλκόνι.

Ο Στάνλεϊ ύστερ' από μια ζωνη σκη-νή με τον Στάκπουλ, πηγαίνει στο σπίτι του παπα του Μάρκ-Κρός για να προβή σε έρευνες. Εκεί όμως βρίσκει τον ίδιο τον διοικητή της Σκότλαντ Γουάντ. Αυτός του λέγει ότι δεν βρήκε τίποτε το ενδιαφέρον και σε λίγο τον παίρνει μαζί του στο αυτοκίνητο και φεύγουν. Έν τω μεταξύ, όμως, ο Στάνλεϊ είχε κάνει μια πολύ ενδιαφέρουσα ανακάλυψη. Βρήκε ένα βιβλίο με τον τίτλο «Η ζωή και τα έθιμα του Θιβέτ». Σε λίγο εφθασαν στην πόρτα του Πανδοχείου. Εκεί επιβιβάζεται του αυτοκινήτου ένας άγνωστος που είχε την εμφάνιση έμπορου ταξιδιωτού.

13ον

Κ ΑΙ όμως δεν ήταν άλλος από τον ιδιαίτερο γραμματέα του διοικη-τού και είχε κι' αυτός την ίδια

εντολή με τον Γουίνκλες. Να συγχει-ρώσει, δηλαδή, πληροφορίες

Το αυτοκίνητο προχωρούσε τώρα ολο-ταχώς προς το Τάμπριτζ-Γουέις. Ο σέρ Χάμπτον σήκωσε για μια στιγμή το κε-φάλι του και είπε:

—Αν δεν ανακαλύψαμε τίποτα, κάνα-με τουλάχιστον μια ωραία έκδρομή και ξεκουραστήκαμε από την καθημερινή δουλειά του γραφείου.

Υστερα συνέχισαν και οι δύο το διά-βασιμά τους. Άξαφνα όμως, τα μάτια του Στάνλεϊ φωτίστηκαν από μια παρά-ξενη λάμψη. Στην κάτω μεριά μιας σε-λίδος που περιέγραφε τα θρησκευτικά έ-θιμα του Θιβέτ, διέκρινε μια σημείωση, γραμμένη με μολύβι. Ήταν τόσο ξεχωρι-ασμένη, ώστε δεν χωρούσε καμιά αμφι-βολία ότι είχε γραφεί από πολλά-πολλά

Ο Στάνλεϊ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Τό όνομα αυτό δεν του ήταν τελείως άγνωστο.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

χρόνια. 'Ο Στάνλεϋ την διάβασε όσο πιο προσεκτικά μπορούσε.

«'Ο Λαμαϊσμός δεν έχει ούτε την Θεία μετάληψη, ούτε κανένα άλλο παρόμοιο έθιμο. Τότε λοιπόν για ποιο λόγο με άναγκασαν να το κάνω αυτό; Τι είχε μέσα; Δηλητήριο; Ασφαλώς όχι. Λοιπόν;»

«Εκλεισε άμέσως το βιβλίο και το ξανάβαλε στην τσέπη του. Δεν χρειαζόταν να διαβάσει πάρα κάτω. 'Η επίσκεψή στο Μάρκ-Κρός δεν απέδωσε τόσο έσοδη όσο την φανταζόταν ο σέρ Χάμπτον. 'Ο Στάνλεϋ γνώριζε τώρα με θετικότητα κάτι για το οποίο μόνον υποθέσεις έκανε ως την ώρα αυτή. Την ίδια υπόθεση είχε κάνει λίγο πριν και ο ίδιος ο διοικητής. Με την διαφορά ότι άστειευόταν έναν έλεγχο:»

—Κάτι που το είχε καταπι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΣΑΦΗΝΕΙΑ

—Λοιπόν; 'Ο Στάνλεϋ γύρισε και κύτταξε τον φίλο του που του έκανε την ερώτηση αυτή. Δεν του άπηντησε άμέσως, παρά τον κυττούσε τρίβοντας τα χέρια του. Σε λιγάκι όμως άρχισε να του λέει σε ύφος επίσημο:

—'Ο τάφος που παραβιάστη στις φυλακές της Πέντονβιλ, ήταν ο τάφος του Τζόν Λίνκολν, του γιου του γνωστού προπαγανδιστού. 'Ο τάφος παραβιάστη επειδή ήθελαν να πάρουν από μέσα κάτι που δεν είχε προσφθάσει ο κατάδικος να το δώσει στον πατέρα του.

Σταμάτησε για μια στιγμή και όταν είδε ότι ο φίλος του Σίντνεϋ Βέμπ δεν του ζήτησε καμιά πρόσθετη πληροφορία, συνέχισε:

—Το κάτι αυτό μπορεί να ήταν ένας μικρός σταυρός με συμβολική σημασία. Μπορεί και να το κατάπιε ο κατάδικος, για να αποφυγή τις έρευνες και τις εξηγήσεις.

—'Ο Σίντνεϋ Βέμπ κύτταξε τον Στάνλεϋ με ένα βλέμμα που δεν ήταν ούτε έντελώς ειρωνικό, αλλά ούτε και εξαιρετικά σοβαρό:

—Μπράβο, του είπε. Θα ήταν μεγάλη άγνεια αν σε ρωτούσα πώς έφθασες σε όλα αυτά τα συμπεράσματα που δεν αποκλείεται να ανταποκρίνονται και προς την αλήθεια.

—'Ο Στάνλεϋ άρχισε τότε να του εκθέτη ένα προς ένα τα σημεία των συλλογισμών και των έρευνών του, άρχίζοντας από την επίσκεψή του στις φυλακές της Πέντονβιλ, φθάνοντας στις λεπτομέρειες της Έγκυκλοπαιδείας και καταλήγοντας στην άπρόοπτη συνάντησή του με τον σέρ Χάμπτον. 'Ακούγοντας για τον θρόνο που είχε διαβάσει ο Στάνλεϋ στην Έγκυκλοπαιδεία,

ο Σίντνεϋ έκανε ένα μορφασμό και είπε: —'Ε! 'Ολα καλά. 'Αλλά να στηρίξω επάνω σε άνεσταχρίστες παραδόσεις;

—Γιατί όχι; του είπε ο Στάνλεϋ Την στιγμή που μου χρησιμεύει στο να συμπληρώσω τον κύκλο των παρατηρήσών μου.

—'Ας είναι. Και τί λέει για όλα αυτά ο σέρ Χάμπτον;

—'Ο Στάνλεϋ γύρισε αθελά του και έρριξε μια ματιά προς την πόρτα και ύστερα είπε:

—'Ο σέρ Χάμπτον δεν λέει τίποτα, έπειδή δεν γνωρίζει τίποτα από ό' αυτά. Ούτε και σκοπεύω να του τα ανακοινώσω, πριν φθάσω σ' ένα θετικό και άναμφισβήτητο συμπέρασμα.

—Γιατί; ρώτησε ο Σίντνεϋ κατάπληκτος.

—'Ο Στάνλεϋ έφερε το δάχτυλό του στα χείλη, για να του κάνει νόημα να σιωπή και είπε:

—Σασί! 'Εχουν και οι τοίχοι αυτιά. Για την ώρα, είμαι κατανθουσιασμένος για τις προφυλάξεις που πήρα.

Σηκώθηκε, προχώρησε προς την πόρτα, την κλείδωσε και ύστερα γυρίζοντας προς τον Σίντνεϋ, πρόσθεσε:

—Ξέρεις την μεγάλη ανακάλυψη που έκανα σήμερα το πρωί; Παρακολουθούμαι.

—'Από ποιόν;

—'Από ποιόν φαντάζεσαι εσύ;

—'Από τους ανθρώπους του Κινέζου;

—'Οχι. 'Από τους ανθρώπους της Σκότλαντ Γουάρντ.

Τα μάτια του Σίντνεϋ άνοιξαν διάπλατα.

—Μά αυτό είναι παραφροσύνη! Και για ποιο λόγο;

—'Ισως για τον ίδιο λόγο που έκανε τον σέρ Χάμπτον να κάνει μια μικρή έκδρομή ως το Μάρκ-Κρός. Θέλεις να σου πω καθαρά την γνώμη μου; Φοβούνται μήπως ανακαλύψω την αλήθεια!

—Καλά, αλλά τότε γιατί να σου άναθέσουν την υπόθεση;

—Γιατί είχαν κι' αυτοί για μένα την ίδια γνώμη που είχες και εσύ. Νόμισαν ότι θα χάνοιμιν μέσα σε φανταστικά πράγματα. Δεν είχαν υπ' όψιν τους ότι η λύση της υποθέσεως βρισκόταν ακριβώς στα πράγματα.

Σηκώθηκε, πήρε ένα μάτσο γράμματα από το τραπέζι και δείχνοντάς τα στον φίλο του, είπε:

—Τα βλέπεις; 'Ενα εξησκημένο μάτι μπορεί να διακρίνει ότι όλα αυτά τα γράμματα έχουν άνοιχθή. 'Αλλωστε πήρα το ταχυδρομείο μου με άρκετη καθυστέρηση, ώστε δεν μου μένει η παραμικρή αμφιβολία.

—Και τί συμπέρασμα βγάζεις;

—Κανένα απολύτως. 'Απλώς περιμένω.

—'Ως τότε;

—'Ως την στιγμή που θα έχω ανακαλύψει αυτό που χρειάζομαι άκμή. Δηλαδή την σχέση που υπάρχει μεταξύ της δολοφονίας του ύπουργού των Έξωτερικών και της παραβιάσεως του τάφου της Πέντονβιλ. Τότε θα έχω και την άποδειξη ότι η γυναίκα που βρίσκεται σήμερα στην φυλακή είναι άθώα.

—'Εχεις τίποτα στοιχεία για την έ-

ρα;

—'Οχι. 'Εχω όμως την πεποίθηση ότι δεν κάνω λάθος.

—Γνωρίζεις, φυσικά, ότι η δίκη της δολοφονίας του ύπουργού πρόκειται να γίνει πολύ σύντομα;

—Το γνωρίζω. Και αυτό με κάνει άνω-κάτω. 'Αν είχα λίγο καιρό περισσότερο στην διάθεσή μου.

Πήρε την εφημερίδα που του έδωσε ο Σίντνεϋ και διάβασε στην στήλη των προσεχών συνεδριάσεων του δικαστηρίου. 'Η αλήθεια είναι ότι η υπόθεση είχε σχεδόν ξεχασθή. 'Ολος ο κόσμος είχε παραδεχθή την εξήγηση ζηλοτυπίας. Τό μόνο πράγμα που μπορούσε άκμή να συγκινήσει κάποιον στην Κοινή Γνώμη, ήταν η επίμονη σιωπή της δολοφονίας. 'Αλλά είχε βρεθή και γι' αυτήν η εξήγησις: «'Υποκρίνεται».

—Ναί, ναί, είπε ο Στάνλεϋ. 'Ολα είναι έτοιμα για την θυσία της. Σου όρκίζομαι εν τούτοις ότι δεν θα φθάσω ως εκεί το πράγμα. Θέλουν δεν θέλουν θα με καλέσουν κι' εμένα στην δίκη. Και τότε θα υποχρεωθώ ο Κινέζος να εξηγήσει μερικά πράγματα.

—'Εχω τα δακτυλικά άποτυπώματα. Αυτά δεν θα μπορούσε κανείς να τα άμφισβητήσει. 'Εκείνο που μου κάνει εν τούτοις κατάπληξη, είναι ότι ο Κινέζος δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια για να έπινοινώνη με την φυλακισμένη και ότι ούτε αυτή δεν προσπάθησε να τον άνακατέψει στην υπόθεση.

—Και όμως, υπάρχει κάποιος που ενδιαφέρεται γι' αυτήν, είπε ο Σίντνεϋ, προσποιούμενος τον άδιάφορο.

—'Ο Στάνλεϋ γύρισε και τον κύτταξε γεμάτος έκπληξη.

—Κάποιος; ρώτησε μ' έναν τόνο που εξέφραζε όλη του την άπορία.

—Ναί, κάποιος. 'Ηρθα άκριβώς για να σου μιλήσω για το ζήτημα, αλλά με πρόλαβες με τις έρωτήσεις σου. Μάθε λοιπόν ότι η φυλακισμένη δεν έχει φάει μέχρι σήμερα ούτε μια φορά από το συσσίτιο της φυλακής.

—'Ωστε έχει λεπτά;

—'Ούτε πεντάρα τακιστή. 'Υπάρχει όμως εκεί κοντά ένα μικρό ρεστωράν, το οποίο επισκέπτομαι τακτικά έπειδή ένας δημοσιογράφος αυτού του ριζή παντού. 'Ο ιδιοκτήτης αυτού του ρεστωράν μου διηγήθηκε μερικά πολύ περίεργα πράγματα. Την ίδια ήμερα που κλείσθηκε η άγνωστη στην φυλακή, ο ξενοδόχος πήρε ένα γράμμα που του έδιανε την έντολη να στείλη καθημερινά φαί στην φυλακισμένη. Ταυτόχρονας του έστειλαν και ένα χρηματικό ποσό που ήταν άρκετο για μερικούς μήνες.

—Δεν πέρασε κανένας από εκεί προσωπικώς να του μιλήσει σχετικώς με το ζήτημα αυτό;

—'Ετσι λέει τουλάχιστον ο ξενοδόχος και έχω κάθε λόγο να τον πιστέψω, έπειδή μου δίνει την εντύπωση έλικρινούς ανθρώπου.

—'Ωστε υπάρχει κάποιος που ενδιαφέρεται και φρονίζει γι' αυτήν;

—Κατά τα φαινόμενα, ναί.

—Κατά τα φαινόμενα, ναί.

—Ναί. 'Αλλά ποιος; 'Ο Κινέζος; Δε μου φαίνεται να είναι τόσο φιλόανθρωπος.

—'Εκτός πιά άν...

—'Ο Στάνλεϋ σταμάτησε άπότομα και έ-

πιασε σφιχτά το μπράτσο του φίλου του. Φαινόταν φοβερά συγκινημένος.

—'Εκτός πιά; ρώτησε ο Σίντνεϋ.

—'Ο Στάνλεϋ δεν του άπηντησε άμέσως. Γύρισε και κύτταξε τον φίλο του μ' ένα ύφος παράξενο και ύστερα είπε:

—Σίντνεϋ. Γιατί μου το διηγήθηκες αυτό;

—Νομίζω ότι με παρεκάλεσε να σε βοηθήσω, του άπηντησε αυτός. Φρόντισα λοιπόν να μαζέψω πληροφορίες. 'Αλλωστε και ως δημοσιογράφος δεν κάνω τίποτα άλλο.

—'Οχι, Σίντνεϋ. Δεν μάζεψες άπλως πληροφορίες. Σκέπτεσαι την στιγμή αυτή άκριβώς το ίδιο που σκέπτομαι και εγώ.

—Τί;

—'Οτι η πληροφορία που μου έφερες εξηγεί άπολύτως την κατάσταση άφασίας, στην οποία βρίσκεται η φυλακισμένη. —'Ισως. Δεν είναι η πρώτη φορά που θα εφαρμοσθή το σύστημα αυτό. Μια μικρή δόσις ώριμμένων δηλητηρίων, άνακατεμένη μέσα στο φαί των φυλακισμένων, μπορεί να εξασφαλίσω άπολύτως την έχεμύθειά τους.

—'Ο Στάνλεϋ άνέπνευσε με άνακούφιση. —'Ωστε είχε κάνει και ο Σίντνεϋ την ίδια σκέψη. Τό φαί της φυλακισμένης περιείχε κάποιον δηλητήριο που την κρατούσε διαρκώς μισοναρκωμένη.

—Πού είναι αυτό το ρεστωράν; ρώτησε άμέσως.

—Πολύ κοντά στις φυλακές. 'Ονομάζεται «'Ο Μαύρος Γάτος».

—'Ερχεσαι άπόψε μαζί μου εκεί;

—Καλλίτερα όχι. 'Εμένα με γνωρίζουν καλά και η παρουσία μου μπορούσε να χαλάσει την δουλειά σου. Πάρε καλλίτερα μαζί σου τον Γούνκλες.

—'Ο Στάνλεϋ κύτταξε το ρολόι του. 'Ηταν μόλις τρεις. Αυτό τον στενοχώρησε πολύ. Βιαζόταν. Θα ήθελε να ήταν κιόλας βράδυ για να πάει άμέσως στον «Μαύρο Γάτο». 'Υστερα γύρισε προς τον δημοσιογράφο και τότε είπε:

—Σίντνεϋ. Αυτό που μου διηγήθηκες πρό δλίγου έχει κολοσσιαία σημασία. Χάρις στην πληροφορία αυτή, θα μπορούσα να κάνω ένα βήμα προς τα έμπρός. Και τί βήμα; Μεγάλο, πολύ μεγάλο.

Λίγες στιγμές αργότερα, οι δύο φίλοι βρισκότουσαν μαζί στον δρόμο. 'Ο Σίντνεϋ Βέμπ, ο δημοσιογράφος, πήγαινε για να συνεχίσει το καθημερινό του ρεπορτάζ. 'Αλλά ο Στάνλεϋ Τσέστερ, ο άστυνομικός, πήγαινε για να ανακαλύψει καινούργια πάλι στοιχεία για την υπόθεσή του. Πήγε κατ' εθείαν στο Κακούργιοδικείο και ζήτησε από τον άρχισφύλακα τον φάκελλο της δίκης του Τζόν Λίνκολν. Λίγα λεπτά αργότερα, ο υπάλληλος γύρισε μαζί με τον φάκελλο. 'Ο Στάνλεϋ τον άνοιξε άμέσως και χωρίς να χάσει τον καιρό του σε άλλα έγγραφα, έψαξε και βρήκε τον κατάλογο των ένοχων. 'Εβγαλε 1 α κομμάτι χαρτί και άρχισε να σημειώνη ένα-ένα τα όνόματα. Στο έκτο όνομα σταμάτησε άξαφνα και βυθίστηκε σε σκέψεις. Πόρτερ-Σμιθ. Τό όνομα του ανθρώπου που είχε άποκοιμηθή επάνω στον πάγκο και που είχε πηδήξει από το παράθυρο μέσα στο σπίτι του Κινέζου. Νά ήταν άραγε ο ίδιος Πόρτερ-Σμιθ; Και άν ναί, ποιά σχέση

μπορούσε να υπάρχει μεταξύ του γεγονότος ότι ήταν ένοχος στην δίκη και των γεγονότων που είχαν έπακολουθήσει; Δεν μπόρεσε να βρει καμιά άπάντηση στο ερώτημα αυτό και γι' αυτό συνέχισε την άντιγραφή των όνομάτων των δώδεκα ένοχων και αυτών που είχαν έκλεψή ως άντικαταστάται τους. Σημείωσε επίσης τα όνόματα των δικαστών και των δικηγόρων και ύστερα έπέστρεψε τον φάκελλο στον υπάλληλο.

Βγαίνοντας στον δρόμο, έκανε την σκέψη ότι ο κόσμος που δεν είχε πάει έντελώς χαμένος. Είχε εξακριβώσει ότι υπήρχε κάποιος Πόρτερ-Σμιθ που είχε λάβει μέρος στην δίκη ως ένοχος. Και κάποιος Πόρτερ-Σμιθ είχε δοσοληψίες με τον Κινέζο. 'Αλλά αυτός ο Πόρτερ-Σμιθ έλειπε σε ταξίδι και όλες οι προσπάθειες που είχε κάνει ο Γούνκλες για να ανακαλύψει το δρομολόγιο του βαποριού είχαν μείνει χωρίς άποτέλεσμα. 'Επρεπε λοιπόν να στρέψη την έρευνά του προς άλλη κατεύθυνση. Μια και δεν μπορούσε να συναντήσει τον ίδιον τον Σμιθ, έπρεπε να προσπαθήσει να συναντήσει φίλους του ή γνωστούς του και να μαζέψει από αυτούς ό,τι πληροφορία μπορούσε. 'Ενας άνθρωπος κάποιος όδηγός που γράφει Πόρτερ-Σμιθ, θα ήταν, άσφαλώς, μέλος κάποιας άριστοκρατικής Λέσχης του Λονδίνου. 'Ο Στάνλεϋ θυμήθηκε, τότε, ότι υπήρχε κάποιος όδηγός που γράφει μέσα τα όνόματα όλων των μελών των διαφόρων Λεσχών του Λονδίνου. Μπήκε, λοιπόν, στο πρώτο μεγάλο ξενοδοχείο και ζήτησε τον «'Οδηγό των Λεσχών». Δεν είχε κάνει λάθος. 'Ο Πόρτερ-Σμιθ ήταν μέλος του Σέβιλ-Κλουμπ. 'Εβγαζε άκμή λίγο και άνεκάλυψε ότι στην ίδια Λέσχη ανήκαν και διάφοροι παλαιοί συμμαθητάι του και φίλοι του. Φώναξε, λοιπόν, άμέσως ένα ταξί και του έδωσε την διεύθυνση της Λέσχης. 'Ακριβώς στην είσοδο συναντήθηκε μ' έναν από τους παλαιούς του φίλους. 'Αλλάξε στην άρχή μερικές άδιάφορες κουβέντες μαζί του και σε λίγο καθόντουσαν μέσα σε άναπαυτικές πολυθρόνες μπροστά σε δύο ποτήρια ούισκου.

ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

—Μην άνησυχείς είναι ο κύριος που επάνω πατώματος και σπάει καούδια με το τακούνι του.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

—Πού όφειλούμε την εξαιρετική αυτή τιμή της επισκέψώς σου; ρώτησε ο φίλος του. Δεν φαντάζομαι ότι ένας ένοχος της Σκότλαντ-Γουάρντ, και ένας από τους καλλίτερους μάλαστα, φθάνει ως εδώ μέσα, χωρίς να έχη κάποιον ιδιαίτερο λόγο. Λέγε γρήγορα, γιατί με τρώει η περιέργεια.

—'Ο Στάνλεϋ τράβηξε μια δυνατή ρουφηξιά από το ποτήρι του και είπε:

—Τίποτα το εξαιρετικό. Αισθάνομαι την έπιθυμία να βγω λιγάκι από τις σκοτούρες της δουλειάς και να συναντήσω μερικούς παλιούς, καλούς φίλους. 'Η τύχη μ' έφερε επάνω στον καλλίτερο.

—Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο. Αυτό είναι όλο;

—Δηλαδή;...

—Μά αυτό το δηλαδή θέλω κι' εγώ να μάθω.

—Χρειάζομαι μερικές πληροφορίες για κάποιον μέλος της Λέσχης σας.

—Τί έκανε; 'Εκλεψε; Σκότωσε; Πήρε την γυναίκα του πλησίον του;

—Τίποτ' άπ' αυτά. 'Ισα-ίσα φοβάμαι ότι είναι ο ίδιος θύμα κάποιας μηχανορραφίας. Πρόκειται για τήν Πόρτερ-Σμιθ.

—Ποιόν; Τόν γέρο ή τόν νέο;

—Τόν νέο υποθέτω. Είναι καμιά τριανταριά έτών, έσθλως και με έμφάνιση τέλειου πέντελεμαν.

—Τότε βέβαια είναι ο νέος. Και τί θέλεις να μάθης γι' αυτόν;

—'Οσα περισσότερα μπορώ. Είναι φίλος σου;

—Πολύ στενός. Μόνον ότι έχω πολύ καιρό να τόν ιδώ. 'Εχει αλλάξει πάρα πολύ.

—'Ισως το πολύ ποτό.

—'Η αλήθεια είναι ότι πότε-πότε πίνει υπερβολικά. 'Αλλά δεν τόν κατηγορώ. Μάλλον τόν λυπάμαι. 'Όταν ύποστη ένας άνθρωπος μια μεγάλη άτυχία, γυρεύει παρηγοριά στο ποτό.

—Είχε καμιά μεγάλη άτυχία;

—Ναί. Πολύ μεγάλη. 'Ησαν άραδαμινασμένος με την κόση του πεσέδευτού της 'Αγγλίας στην Κίνα και η μνηστή του πέθανε.

—'Από φυσικό θάνατο;

—'Οχι. 'Από κάποιο άτύχημα. Είχε κάνει μια θαλάσσια έκδρομή με μια φίλη της. 'Η βάρκα άναποδογύρισε και τα δύο κορίτσια έξαφανίσθηκαν. Τα πτώματά τους τα κράτησε η θαλάσσα, δεν βρέθηκαν πουθενά. Λένε ότι κάποιος ξαφνικός άνεμος άναποδογύρισε την βάρκα. 'Ο Πόρτερ-Σμιθ κόπτεται να τρελλαθή όταν πληροφορήθηκε το δυστύχημα. 'Υστερα άρχισε να πίνει και τώρα...

—Τόν είδες τώρα τελευταία; ρώτησε ο Στάνλεϋ.

(Συνέχεια στο επόμενο).

Τὸ τέλος ἑνὸς εἰδυλλίου

Πρόσπα:

Ὁ κύριος ΒΙΚΤΩΡ, 46 ἐτῶν. ΣΟΥΖΑΝΝΑ, ἡ γυναῖκα του, 27 ἐτῶν. ΖΩΡΖ, ὁ φίλος τῆς γυναίκας του 30 ἐτῶν.

(Εἶναι ὁκτὼ ἡ ὥρα τὸ βράδυ. Ὁ Βίκτωρ καὶ ἡ Σουζάννα κάθονται μέσα σὲν τραπέζια τοῦ σπιτιοῦ τους, προσπαθώντας νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ τους. Ὁ Βίκτωρ διαβάζει ἐφημερίδα, ἡ Σουζάννα κάνει ὅτι ράβει κάτι, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ὅλη ἐκφραση τοῦ προσώπου της εἶναι φανερό ὅτι περιμένει κάτι. Ἄξαφνα ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς πόρτας).

ΒΙΚΤΩΡ: Τὸ κουδούνι; Τέτοια ὥρα;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Πάω νὰ ἰδῶ ποῖος εἶναι. (Σὲ λιγάνι ξαναγυρίζει). Κάποιος κύριος γυρεύει νὰ σοῦ μιλήσῃ.

ΒΙΚΤΩΡ: Ἕνας κύριος; Ποῖος κύριος;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ὀνομάζεται Ζώρζ Ντυφούρ.

ΒΙΚΤΩΡ: Ζώρζ Ντυφούρ; Δὲν γνωρίζω κανένα κύριο πού νὰ ὀνομάζεται Ζώρζ Ντυφούρ.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Μπορεῖς νὰ τὸν δεχθῇς.

ΒΙΚΤΩΡ: Πῶς; Μήπως τὸν γνωρίζεις ἐσύ;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ ὁ φίλος...

ΒΙΚΤΩΡ: Τί θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ὁ ἄνθρωπος περιμένει ἔξω. Δὲν εἶναι σωστό...

ΒΙΚΤΩΡ: Προηγούμενος θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς τί σημαίνουν ὅλα αὐτά.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Μὰ σοῦ εἶπα. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸς. (Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ σὲ λιγάνι ξαναγυρίζει συνοδευόμενη ἀπὸ τὸν Ζώρζ καὶ λέγοντας): Σὰς ἀφίνω μόνους νὰ ἐξηγηθῇτε. (Φεύγει).

ΖΩΡΖ: Ὁ κύριος Βίκτωρ Λεντάν, δὲν εἶν' ἔτσι;

ΒΙΚΤΩΡ: Ἔτσι εἶναι, ἀλλά...

ΖΩΡΖ: Ἀπορεῖτε γιὰ τὸ ἄτομό μου; Ὀνομάζομαι Ζώρζ Ντυφούρ.

ΒΙΚΤΩΡ: Αὐτὸ δὲν μοῦ λέει καὶ πολλὰ πράγματα. Ἄς εἶναι ὅμως. Πού ὀφείλω τὴν τιμὴν...

ΖΩΡΖ (Κάθεται στὴν πολυθρόνα πού καθόταν πρὸ ὀλίγου ἡ Σουζάννα): Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως.

ΒΙΚΤΩΡ: Νομίζω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ εἶνατε ἐξηγήσει κι' ὅλας.

ΖΩΡΖ: Ὡ! Δὲν βιάζομαι καθόλου.

ΒΙΚΤΩΡ: Βιάζομαι ὅμως ἐγώ.

ΖΩΡΖ (μὲ ἀπάθεια): Πιστέψτε με ὅτι σὰς λυπάμαι γι' αὐτὸ.

ΒΙΚΤΩΡ: Δὲν πιστεύω νὰ ἤρθατε ὥς ἐδῶ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε ὅτι με λυπόσατε.

ΖΩΡΖ: Ἀκριβῶς, κύριε. Γι' αὐτὸ ἤρθα.

ΒΙΚΤΩΡ: Τότε μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε πάλι ἀμέσως γιατί δὲν ἔχω καμιὰ ἀνάγκη τῆς λύπης σας.

ΖΩΡΖ: Θὰ ἤθελα ὅμως προηγουμένως νὰ σὰς εἰπῶ κάτι.

ΒΙΚΤΩΡ (ἀνυπόμονα): Λέγε, λοιπόν.

ΖΩΡΖ: Ἄκουστε με.

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄκουστε με.

ΖΩΡΖ: Ἄκουστε με.

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄκουστε με.

ΖΩΡΖ: Ἄκουστε με.

Ενας εὐδυμος διάλογος τοῦ ΜΑΞΙΜ

ΖΩΡΖ: Εἶμαι ἕνας πολὺ ἐντιμος καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος.

ΒΙΚΤΩΡ: Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου.

ΖΩΡΖ: Σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ διότι καθὼς θὰ ἰδῇτε ἡ ἐντιμότης μου καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια μου σὰς βγῆκαν σὲ καλὸ.

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΒΙΚΤΩΡ: Τέλος πάντων. Κάτι παρόμοιο. Ὅπωςδήποτε εἰσαπαικτεῖς ἀδιάντροποι. Μὲ ἀπασχολεῖτε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΒΙΚΤΩΡ: Τέλος πάντων. Κάτι παρόμοιο. Ὅπωςδήποτε εἰσαπαικτεῖς ἀδιάντροποι. Μὲ ἀπασχολεῖτε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΒΙΚΤΩΡ: Τέλος πάντων. Κάτι παρόμοιο. Ὅπωςδήποτε εἰσαπαικτεῖς ἀδιάντροποι. Μὲ ἀπασχολεῖτε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΒΙΚΤΩΡ: Τέλος πάντων. Κάτι παρόμοιο. Ὅπωςδήποτε εἰσαπαικτεῖς ἀδιάντροποι. Μὲ ἀπασχολεῖτε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΒΙΚΤΩΡ: Τέλος πάντων. Κάτι παρόμοιο. Ὅπωςδήποτε εἰσαπαικτεῖς ἀδιάντροποι. Μὲ ἀπασχολεῖτε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΒΙΚΤΩΡ: Τέλος πάντων. Κάτι παρόμοιο. Ὅπωςδήποτε εἰσαπαικτεῖς ἀδιάντροποι. Μὲ ἀπασχολεῖτε τὴν ὥρα γιὰ νὰ μοῦ ἀνα-

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Κατάλαβα.

ΖΩΡΖ: Τί καταλάβατε;

ΒΙΚΤΩΡ: Ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι καταλήγουν στὸ τέλος ζητώντας κάποιο ρουσφέτι. Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΖΩΡΖ: Ρουσφέτι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὀνομάσω ρουσφέτι.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Μπαίνει ἀμέσως):

Μὲ φώναζες;

ΒΙΚΤΩΡ: Ναί. Κάθισε. Ὁ κύριος θέλει κάτι νὰ σοῦ εἰπῇ. Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἐνοχλῇ ἡ παρουσία μου. Εἴμαστε ἐντελῶς μεταξύ μας. Λέει ὅτι σὲ ἀγαπᾷ.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ναί.

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄ! Ὡστε τὸ ξέρεις;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Δηλαδή...

ΖΩΡΖ: Ἀφίστε με νὰ μιλήσω ἐγώ. Σὰς εἶπα ὅτι εἶμαι ἕνας τίμιος καὶ ἀξιοπρεπὴς ἄνθρωπος. Ἀγαπᾶω τὴν γυναῖκα σας...

ΒΙΚΤΩΡ: Ὁραία τιμὴ καὶ ὠραία ἀξιοπρέπεια.

ΖΩΡΖ: Σὰς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ ἡ κυρία Σουζάννα μπορεῖ νὰ σὰς ὀρκισθῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξύ μας ὡς τώρα τίποτ' ἄλλο παρὰ μίαν πλατωνικὴ ἀγάπη.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ὁρκίζομαι.

ΒΙΚΤΩΡ (Μὲ κάποια ἀνακούφιση): Καὶ τώρα τί θέλετε;

ΖΩΡΖ: Θέλω νὰ μοῦ παραχωρήσετε τὴν γυναῖκα σας.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὴν Σουζάννα): Καὶ σύ;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Ντροπαλά): Ξέρεις... ἀνεκάλυψα... ὅτι δὲν σὲ ἀγαπᾶω.

ΒΙΚΤΩΡ: Ὑστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἐτῶν γάμο;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ναί.

ΒΙΚΤΩΡ: Ποῦ τὸν γνώρισες αὐτὸν τὸν κύριο;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Σὲ κάποιο χορὸ.

ΒΙΚΤΩΡ: Πόσες φορές ξανά συναντηθήκατε;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Πέντε.

ΒΙΚΤΩΡ: Ποῦ;

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Σὲ τσάνγια σὲ συναστροφές...

ΒΙΚΤΩΡ: Δηλαδή, κάθε φορά πού τὸν συναντοῦσε ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε στολιστεῖ, εἶχε φρεσκοξυριστεῖ, εἶχε φρεσκοσιδερωθεῖ, εἶχε παρφουμαριστεῖ γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὸν κόμο.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ναί.

ΒΙΚΤΩΡ: Ἄν τὸν ἔβλεπες κι' αὐτὸν κάποιο πρῶτ', ἀξέριστο, μὲ τὰ μαλλιά ριγμένα στὸ πρόσωπο, μὲ τὴν λυγρικὰ νὰ τοῦ φθάνῃ ὡς τὸν ἀστράγαλο, μὲ μίαν παντοῦφλα στραβοπατημένη καὶ ἴσως, ἴσως...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Φθάνει, φθάνει, πιά.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Κύριε μου. Ὁμολογῶ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν δῆλωση πού μοῦ ἐκάνατε ὅτι δὲν εἶχατε μὲ τὴν γυναῖκα μου καμμία ἄλλη σχέση ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πλατωνικὸ ἔρωτα, σὰς ἐκτιμῶ φοβερά. Εἶμαι πρόθυμος νὰ πάρω διαζύγιο καὶ νὰ σὰς παραχωρήσω τὴν Σουζάννα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ ἐξαπατήσω ἕναν τίμιον καὶ ἀξιοπρεπὴ κύριο σὰν καὶ σὰς, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς δώσω προηγουμένως μερικὲς πληροφορίες.

ΖΩΡΖ: Σὰς ἀκούω.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Τρομαγμένη): Περίττον.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Ζῶ με τὴν γυναῖκα μου ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ζοῦμε σὰν ἄγιοι. Ἀνδρόγυνο εἶμασ' ὅτε, ἔχουμε κοινὸν δωμάτιο ἵπνου...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Τρομαγμένη): Περίττον.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Ζῶ με τὴν γυναῖκα μου ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ζοῦμε σὰν ἄγιοι. Ἀνδρόγυνο εἶμασ' ὅτε, ἔχουμε κοινὸν δωμάτιο ἵπνου...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Τρομαγμένη): Περίττον.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Ζῶ με τὴν γυναῖκα μου ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ζοῦμε σὰν ἄγιοι. Ἀνδρόγυνο εἶμασ' ὅτε, ἔχουμε κοινὸν δωμάτιο ἵπνου...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Τρομαγμένη): Περίττον.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Ζῶ με τὴν γυναῖκα μου ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ζοῦμε σὰν ἄγιοι. Ἀνδρόγυνο εἶμασ' ὅτε, ἔχουμε κοινὸν δωμάτιο ἵπνου...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Τρομαγμένη): Περίττον.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Ζῶ με τὴν γυναῖκα μου ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ζοῦμε σὰν ἄγιοι. Ἀνδρόγυνο εἶμασ' ὅτε, ἔχουμε κοινὸν δωμάτιο ἵπνου...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ (Τρομαγμένη): Περίττον.

ΒΙΚΤΩΡ (Πρὸς τὸν ΖΩΡΖ): Ζῶ με τὴν γυναῖκα μου ἑπτὰ ὀλόκληρα χρόνια. Καθὼς καταλαβαίνετε δὲν ζοῦμε σὰν ἄγιοι. Ἀνδρόγυνο εἶμασ' ὅτε, ἔχουμε κοινὸν δωμάτιο ἵπνου...

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Τζέννου Λίντ,

τὸ ἀηδόνι τοῦ Βορρά

ΚΑΘΕ φορὰ πού θὰ ἐμφανισθῇ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλοπόλεις τοῦ κόσμου μία ἀπὸ τὶς «μεγαλειότητες» τῆς σκηνῆς ἢ τῆς ὀθόνης,

γίνεται πραγματικὴ ἀναστάσις. Ὁ κόσμος συνωθεῖται στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, νὰ τὴν χειροκροτήσῃ, πολιορκεῖ ὥρες ὀλόκληρες τὸ ξενοδοχεῖο σὲ ὅποιο μένει, ἐλπίζοντας νὰ μορφοῦν τὴν ἀντικύβητ' ἑστώ καὶ μιὰ στιγμή, τὰ εἰσιτήρια τῶν θεάτρων στὰ ὅποια πρόκειται νὰ παρουσιασθῇ φθάνουν σὲ ὕψος δυσθεώρητα καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐξαντλοῦνται ἀπὸ πολλὰς μέρες ἢ ἐβδομάδες. Οἱ ὑποδοχῆς τῶν «στᾶρ» ἐφάσαν πολλές φορές νὰ ξεπεράσουν καὶ τὶς ὑποδοχῆς μεγάλων πολιτικῶν προσωπικοτήτων, ἀκόμη καὶ Βασιλέων!

Ὅταν πρὸ ἐτῶν γύρισε γιὰ πρώτη φορά ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ στὴν πατρίδα της, τὴν Στοκχόλμη, ὁ συναγεμῶς ἐμπρός στὸ «Γκράντ-Ὀτέλ» ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε πολλοὶ ἄνθρωποι ἔπασαν μέσα στὸ ἀπέναντι ποτάμι καὶ παρ' ὀλίγον νὰ θορνηθοῦν καὶ ἀνθρώπινα θύματα.

«Τέτοιες ἀνοήσιες μόνον στὴν δική μας ἐποχὴ μποροῦν νὰ συμβοῦν», λένε δι' ἄφοροι συστηματικοὶ γκρινιάρηδες καὶ κουνοῦν τὸ κεφάλι τους μὲ ἀπογοήτευση. Καὶ ὅμως, αἱ ἀνοήσιες αὐτὲς συνέβαιναν πάντοτε, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια.

Χωρὶς νὰ καταφύγουμε στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ στὴν Ρώμη, ὅπου ἡ ἐμφάνιση μεγάλων καλλιτεχνῶν προκαλοῦσε πραγματικὸ παραλήρημα τοῦ πλήθους, θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα: τὸν θρίαμβο τῆς Τζέννου Λίντ.

Δὲν τὴν γνωρίζετε; Ἀσφαλῶς ὄχι. Καὶ ὅμως ὑπῆρξε κάποια ἐποχὴ, ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια, πού ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρη τὴν Τζέννου Λίντ, μιὰ ὠραία καλλιτέχνη τῆς τραγουδιῆς, πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑπέροχον φωνή της, εἶχε καὶ ἕνα ἐξαιρετικὸν ταλέντο ἡθοποιῆς. Ἡ Τζέννου Λίντ ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὴν ὀφθαλμὸν μὲ τὸ ὄνομα «τὸ ἀηδόνι τοῦ Βορρά», ἐπειδὴ ἦταν καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Σουηδία καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη, τὴν πατρίδα τῆς Γκρέτα Γκάρμπο.

Οἱ καλλιτεχνικὲς περιοδεῖες τῆς Τζέννου Λίντ ἦταν κατὰ τὸ ἀφάνταστο, ὅχι μόνον γιὰ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς τεράστιες εἰσπράξεις πού πραγματοποιοῦσαν. Ἡ τουργὴ πού ἔκανε στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, τῆς ἀποκομῆς αὐτῆς τὴν ἀξία τοῦ θιάσου Μπαρόν μὲ τὸ «Ἀηδόνι τοῦ Βορρά» σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ πόλιν, ἐπάνω στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μισισσιππὶ:

«Τὸ ἀτυμώρητο πού εἶχε ναυλώσει ὁ θιάσος γιὰ τὴν τουργὴν του, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόλιν ἀναστατωμένη, πού εἶδνε τὴν ἐντύπωση ὅτι λίγην ὥρα πρὶν εἶχε ἐκραγῇ ἐκεί ἐπανάστασις ἢ ὅτι εἶχε συμβῇ τρομακτικὸς σεισμός. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροι, παιδιὰ, εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴν προκυμαία

μιὰν εἰδικὴ τουλίπα, στὴν ὁποία εἶχε δώσει τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος, ἐπειδὴ εἶχε χρώμα χρυσοκίτρινο, σὰν τὰ χρυσὰ μαλλιά τοῦ ἀηδονίου τοῦ Βορρά. Σὲ πολλὰς πόλεις τὴν ὑποδεχόντουσαν μὲ κωδωνοκρούσεις καὶ ὀλόκληρο τὸ δημοτικὸ συμβούλιο μὲ τὸν δήμαρχο ἐπὶ κεφαλῆς ἐβγαίνει νὰ τὴν ὑ-

ποδεχθῇ. Ἀλλὰ τὴν πρῶτη γὰλὴ καὶ τὴν πρῶτη εἰσπράξη τῆς τῆς εἶχε κάνει ἡ πατρίδα της, ἡ Σουηδία. Ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς αὐτῆς εἶχε ἀπονείμει μὲ τὰ χεῖρά του τὸ ἀδαμαντοκόλλητον παράσημο τῶν Γραμμάτων καὶ Καλῶν Τεχνῶν καὶ τῆς εἶχε δώσει τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὴν ταινία τοῦ Τάγματος τῶν Σεραφεῖν, ἐπειδὴ εἶχε κι' ἡ ἴδια ἀγγελικὴ φωνή.

Τὸν μεγαλειώδη, ὅμως, πανζουρλισμὸν εἶχε προκαλέσει ἡ ἐμφάνισις τῆς Τζέννου Λίντ στὴν Ἀμερική, ὅπου εἶχε περπατήσει μὲ τὸν ὄμιον παπαγάλον Μπαρόν. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, βέβαια, ὅτι ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια ἡ καλλιτεχνικὴ ἀντιλήψις τοῦ κόσμου ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ καὶ ὅτι χανεῖς δὲν θὰ ἔβρισκε περίεργο ὅτι μιὰ μεγάλη καλλιτέχνης παρουσιαζόταν στὸν ἴδιον θιάσον πού παρουσίαζε καὶ ἕναν φακίρη πού κατὰ τὴν ἐποχὴν ἦταν ἀνταρτικὸς πού μι- λούσε πέντε γλώσσες. Ἀκούστε λοιπὸν πῶς περιγράφει ἕνας χρονολόγος τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τὴν ἀξία τοῦ θιάσου Μπαρόν μὲ τὸ «Ἀηδόνι τοῦ Βορρά» σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ πόλιν, ἐπάνω στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μισισσιππὶ:

«Τὸ ἀτυμώρητο πού εἶχε ναυλώσει ὁ θιάσος γιὰ τὴν τουργὴν του, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόλιν ἀναστατωμένη, πού εἶδνε τὴν ἐντύπωση ὅτι λίγην ὥρα πρὶν εἶχε ἐκραγῇ ἐκεί ἐπανάστασις ἢ ὅτι ε

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρξεντάλ λόγω της κακής και εκφυλού ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του άρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό πού γίνεται στην αυλή του και τού φεύγει σ' ένα σιγνή μιά φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνη πλούσιο θα τού έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μιά φωνή: «Σύμφωνοι, δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνόματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ τού προτείνει να τον ξανακάνη πλούσιο και να τού ξαναδώση τον πύργον του υπό τὸ όρον να δεχθῇ να παντρευτῇ μίαν ώραιότερη κόρη πτωχὴν ἀλλὰ μελλοντικὴν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ τού δώση τὰ 150.

«Η σύμφωνία κλείνει και ὁ Μαρκήσιος φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι ὅπου εὐρίσκεται ἡ ἀνύπαντος κληρονόμος. Προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, αὐτὴ ὅμως ἔχει δοσμένη τὴν καρδιά της σ' ἕνα φτωχόνεο, τὸν Βαλεντίνο. Ὁ ντ' Αρξεντάλ, τότε ἀποφασίζει νὰ θέσῃ σ' ἐφαρμογὴ τὰ «μεγάλα μέσα». Ἐμφανίζεται ὡς φτωχὸς και αὐτὸς μετὶ τὸ ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Καὶ μιά νύχτα ἀπαγάγει τὴ νέα και τὴν φυλάκισει.

«Αργότερα ἡ Γαβριέλλα δραπετεύει και καταφεύγει ἐν τύχῃ σὸ μέγαρο τοῦ Μουράτ, φεύγει ὅμως και ἀπὸ ἐκεῖ διότι ὁ Μουράτ τὴς ἐκφορᾷ τὸν ἐρωτὰ του και περιεπλανώμενη ξαναπέφτει πάλι στὰ ἱέρη τοῦ Νορβέρτου ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλεῖ ὅτι ἂν δὲν γίνῃ γυναῖκα του θὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα της. Καὶ μιά μέρα τὴν μεταφέρει σὲ μιά ἐξοχικὴ δίλτα ὅπου βρίσκεται και ὁ πατέρας της. Ἡ Γαβριέλλα δὲν τολμᾷ νὰ πῇ τίποτα στὸν πατέρα της και ὁ Νορβέρτος τὴν ζητᾷ τὸ χέρι της Γαβριέλλας. Ὁ Μπερταρά πὺ θεωρεῖ τὸν Νορβέρτο σωτήρα της κόρης του τὸν θέλει τὸν γάμο αὐτό. Ὅταν ἔμειναν μόνοι ἔβαλε τὴν Γαβριέλλα νὰ τὸν διηγηθῇ τὴς περιπέτειες τῆς ἀπαγωγῆς της. Ἡ Γαβριέλλα φυσικὰ διηγείται ψευτίες. Τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν ἐλαφρά.

13ον

«Χί πατέρα μου! εἶπε με σοβαρότητα, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

«Ὁ Νορβέρτος, ὡστόσο, δὲν ἔχασε καιρὸ.

«Ἀρχισε ἀμέσως τὴς προετοιμασίες τοῦ γάμου.

«Τώρα πὺ ἦταν ἐξασφαλισμένος γιὰ τὴν Γαβριέλλα, ξέροντας ὅτι τὴν ροῦσε νὰ τὸν ἐξοφλῇ, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ξεφύγῃ, δὲν κοάτησε μουσικὸ τὸ γάμο.

«Σὲ λίγο ὅλοι τὸν ἤξεραν.

«Ἡ Γαβριέλλα ἦταν στιγμὲς πὺ νόμιζε ὅτι θὰ τρελλαινόταν. Κι' εὐχόταν νὰ συμβῇ αὐτὸ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ντροπὴ...

«Τρεῖς-τέσσερις μέρες μετὰ τὴν ἀφίξι του σὸ Μπουά-Γορτύ, ὁ μαρκήσιος τῆς διεμήνυσε ὅτι τὴν περιμένε σὸ σαλόνι.

«Αὐτὴ ὑπήκουσε, μολοντὶ ἐνοιωθε τέτοια ἀδυναμία ὥστε σὲ κάθε θῆμα πὺ ἔκανε φοδὸταν πὺς θὰ σωριαζόταν κάτω.

«Ὁ Νορβέρτος δὲν ἦταν μόνος του. Μαζὶ του ἔρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, πὺ μόλις ἀντίκρουσε τὴν Γαβριέλλα τῆς ἔκανε μιά ἐδαφιαία ὑπόκληση.

«Νὰ σοῦ συστήσω τὸν κ. Σαμουήλ, τῆς εἶπε ὁ Νορβέρτος. Εἶναι ἕνας παρισινὸς ράφτης πὺ σοῦ φέρνει τὸ γαμήλιο φόρεμά σου — ἡ μάλλον τὰ γαμήλια φορέματά σου. Ἐξέτασέ το, και δοκίμασέ τα. Ὁ κ. Σαμουήλ εἶναι στίς διαταγές σου.

«Ὁ Σαμουήλ χαίδεψε τὴς φαβορίτες του, ἐξήτασε τὴ Γαβριέλλα με μιά ματιά και τὴν ξαναχαιρέτησε, πὺς βαθεῖα ἀπὸ πρὶν.

— — —

«Πέντε-ἕξη θαυμάσια, πραγματικά, φορέματα ἦσαν ἀπλωμένα ἐπάνω στίς καρέκλες και τὴς πολυθρόνες: τὸ ἄσπρο νυφικὸ φόρεμα μετὰ τὰ βαρύτιμα κεντήματά του και μετὰ τὴν μακρὰ οὐρά, τὸ ἄπλο φόρεμα πὺ θὰ φοροῦσε σὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος, τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ, τὸ θραυνὸ φόρεμα γιὰ τὴς θίξεις, τὸ φόρεμα πὺ θὰ φοροῦσε ὅταν θὰ πῆγαινε σὸ θέατρο, τὸ φόρεμα μετὰ τὸ ὅποιο θὰ δεχόταν.

«Καὶ ὁ περιποιητικώτατος Σαμουήλ ἐξεθείαζε κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ φορέματα αὐτὰ στή νέα, πὺ δὲν τὸν ἀκούγε.

«Ὁ Νορβέρτος τὴν ἐπλησίασε και μετὰ χαμηλὴ φωνὴ εἶπε:

— Πρέπει!...

«Μὲ κινήσεις μηχανικὲς, τότε, σὰν ἕνα θῆμα πὺς ὀδηγεῖται σὸν τόπο τῆς θυσίας, ἡ Γαβριέλλα ἄρχισε νὰ δοκιμάζῃ τὰ φορέματα, χωρὶς νὰ λὲθ λέξη, χωρὶς νὰ δίνῃ τὴν παραμικρὴ γνώμη.

«Κάθε τόσο ὁ Σαμουήλ θλέποντας τὴν ἀκεφία της συλλογιζόταν:

— Νὰ μιά ὑποψηφία μαρκησία πὺς δὲν εἶναι πὺς εὐθυμ.

«Ὅταν οἱ δοκιμὲς ἐτελείωσαν, ἔπῃρε τὰ φορέματα μαζί του γιὰ νὰ τὰ φέρῃ σὸ μέτρα της και ἔφυγε.

«Ἡ Γαβριέλλα ἔμεινε μόνη.

«Ἐκὺτταξε τότε τὰ φορέματα σὰν νὰ μὴν ἦταν δικὰ της και ἐψιθύρισε:

— Τί ὠραία πὺ εἶναι!...

«Ἀνοιξε ἔπειτα μιά κασσετίνα με κοσμήματα. Ἐπῃρε μιά διαμαντένια αἰγκρένα και τὴν κάρφωσε σὸ

καλλιὰ της. Κυττάχθηκε σὸν καθρέφτη.

— Τί ὠραία πὺ μου πᾶνε ὅλα αὐτά... Τί ὁμορφὴ πὺ εἶμαι!...

«Ἐξαφνα, ὅμως, μέσα σὸν καθρέφτη, ἀντίκρουσε τὴν μορφή τοῦ μαρκησίου.

«Ἐχλώμιασε, ἐμάζεψε τὰ κοσμήματα — κολλιέ, θραχιόλια, δαχτυλίδια — και γυρίζοντας ἀπὸτομα τὰ πέταξε στὰ πόδια του.

«Θάλαγε κανεῖς ὅτι ντρεπόταν γιὰ τὴν ἀδυναμία της πὺ εἶχε δεῖξει προηγουμένως.

«Ποτὲ δὲν θὰ φορέσω αὐτὰ τὰ κοσμήματά! εἶπε.

«Θὰ λυπηθῶ πὺς ἂν δὲν τὰ φορέσῃς, γιὰτὶ σὲ κάνουν πὺς ὁμορφὴ, ἀπῆντησεν ὁ μαρκήσιος μετὰ πάθος.

«Ἡ παρουσία σας μοῦ φέρνει ἀποτροπιασμό... εἶπεν ἡ Γαβριέλλα. Θὰ ἔπρεπε, τουλάχιστον νὰ με λυπηθῇτε και νὰ μὴ μοῦ τὴν ἐπιβάλλετε...

«Πρέπει, ἐν τούτοις, νὰ συνηθίσῃς νὰ με βλέπῃς, ἀφοῦ θὰ ἐνώσουμε γιὰ πάντα τὴ ζωὴ μας...

«Ἀχ, θεέ μου... Εἶναι δυνατόν, λοιπόν;... ἐψιθύρισε αὐτὴ με ὕφος χαμένο... Ὁχι... Ἐνα τέτοιο ἐγκλημα δὲν θὰ μὴν ἔσῃ...

«Ὁ Νορβέρτος ἔκαμε μιά κίνησι ἀδιαφορίας.

«Σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ εἴσαι γυναῖκα μου! Σ' ἀγαπῶ Γαβριέλλα.

«Κάθε μέρα πὺ περνᾷ δυνάμῳ τὴν ἀγάπη μου.

«Σ' ἀγαπῶ, Γαβριέλλα... Γόσο πὺς μάλιστα, ὥστε λησμονῶ τὴς φιλοδοξίες μου, τὰ πάντα...

«Κανέναν δὲν θὰ μὴν ὀφείδῃς νὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ μένα...

«Δὲν εἶχα ἀγαπήσῃ ποτὲ ὅσο ἀγάπησα ἐσένα... Κῦτταξέ με ὅμως στὰ μάτια, Γαβριέλλα... Σ' ἀγαπῶ.

Κι' ἔπεσε γονατιστὸς μπροστὰ της.

«Ἐὼς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ δὲν εἶχε πιστέψῃ στὰ λόγια του.

«Φανταζόταν ὅτι τῆς ἔλεγε ψέματα.

Και ἔξαφνικὰ, ἐδιάβασε καθαρά μέσα στὴν καρδιά αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ πραγματικά... Τὸν ἐπλησίασε και τὸν κύτταξε μέσα στὰ μάτια ἐπίμονα.

«Ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσε, ἴσως... ἴσως νὰ μὴν ὀφείδῃς αὐτὴ νὰ σωθῇ.

«Ὅστε, λοιπόν, τοῦ εἶπε με σιγανὴ φωνή, ἰσχυρίζεσθε ὅτι μ' ἀγαπᾷτε;

— Ναι... Κι' ὄχι μόνον αὐτὸ Γαβριέλλα μου... ἀλλὰ...

«Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πὺ ἐνοιωσα γιὰ σένα μὴν μπορεῖ νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ... Γιὰτὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὸν ὁποῖον ἐξαρτῶμαι και πὺ μ' ἐρριξε

μιάς ψυχῆς

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

σὸ δρόμο σου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ εἶπε: «Κυρίως, πρόσεξε μὴ τυχὸν τὴν ἀγαπήσεις... Παίξεις τὴ ζωὴ σου!».

«Ἄν λέγατε τὴν ἀλήθεια, ἂν μ' ἀγαποῦσατε πραγματικά, τότε...

— Τότε, Γαβριέλλα;

— Τότε δὲν θὰ θέλατε νὰ με κάνετε δυστυχισμένη... Πὺς μπορῶ νὰ σὰς πιστεύσω, ἀφοῦ με θασανίζετε;

— Σ' ἀγαπῶ, Γαβριέλλα... Εἶχα ἤδη διαπράξει τὸ ἐγκλημα μου, σὲ εἶχα ἀπαγάγει ἤδη, ὅταν γεννήθηκε μέσα μου αὐτὸ τὸ παράφορο αἶσθημα γιὰ σένα.

«Ἄ, ναι... Σ' ἀγαπῶ πολύ ἀργά...

«Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω...

— Μὴν τὸ λὲς αὐτὸ, Γαβριέλλα... Θὰ με κάνῃς νὰ τρελλαθῶ... Ὁ καιρὸς θὰ σῶσῃ τὴς ἀναμνήσεις σου, θὰ ξεχάσῃς...

«Ὁ καιρὸς θὰ γιγαντώσῃ τὸ μῖσος μου. Μὴν ἐξαπατάσθε. Δὲν θὰ ξεχάσω τίποτα!

«Ὁ Νορβέρτος ἔμεινε σιωπηλὸς μερικὲς στιγμὲς, μετὰ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο.

«Ἐξαφνα, ὀρθώθηκε. Ἦταν πὺς παραγμένο.

«Προχώρησε ὡς τὴς πόρτες κι' ἐκὺτταξε γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι κανέναν δὲν τοῦς κρυφάκουγε.

Κατόπιν ἐγύρισε κοντὰ στὴν νέα.

«Γαβριέλλα... Καὶ ἂν σοῦ ἀποδείκνυα ὅτι δὲν εἶμαι τόσο ἐγκληματίας ὅσο φαίνομαι, ὅτι τὴ στιγμὴ πὺ σκέφθηκα νὰ καρποθῶ τὴν περιουσία σου ὑπέκνυα σὲ μιά στιγμὴ τρέλλας;...

«Ἄν σοῦ ἔλεγα: «Γαβριέλλα ἂς ἐγκαταλείψουμε κι' οἱ δύο μας τὰ πλοῦτη πὺ φταῖνε γιὰ ὅλα... Ἄς φύγουμε μαζί μετὰ τὸ γέρο πατέρα σου, ὅσο μποροῦμε πὺς μακριὰ...»

«Ὅσο ζῶ ἐγὼ, ὅσο ἔχω τὴς δυνάμεις μου, δὲν θὰ ὑποφέρω ἀπὸ τὴ φτώχεια... Ἄν σοῦ τάλεγα ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ τὸν ἀποδείξω πὺς σ' ἀγαπῶ, θὰ μὴν ὀφείδῃς νὰ λησμονήσῃς τὸ παρελθόν;

«Ἐὰν ἀφίνατε τὸν πατέρα μου ἐλεύθερο νὰ φύγῃ, ἀναλαμβάνοντας τὴν ὑποχρέωση νὰ τὸν προστατεύσετε... Ἐὰν μοῦ ἀποδίδετε τὴν ἐλευθερία μου... Ἐ, ναι, ἂν συνέβαιναν αὐτὰ, τότε θὰ ξεχνοῦσα ἴσως...

— Καὶ θὰ μ' ἀφίνες νὰ σ' ἀγαπῶ; Θὰ μ' ἀγαποῦσε και σὺ;

«Ἡ Γαβριέλλα ὀπισθοχώρησε μερικὰ θήματα.

«Ἐδειχνε καθαρά μετὰ τὴ στάση της ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κατανικήσῃ τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστροφῆς πὺς τῆς ἐνέπνεε ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

«Ὁχι! εἶπε ζωηρά. Ὁχι! Αὐτὸ δὲν θὰ μὴν μποροῦσε νὰ γίνῃ ποτέ.

— Σκέψου, Γαβριέλλα, πὺς λίγην

ἀγάπη σου θὰ εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀλλάξῃ τὴ ζωὴ μου.

— Ἀγαπῶ ἤδη... Καὶ ξέρετε ποιὸν! Ὁ Νορβέρτος δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιά κίνησι θυμοῦ.

— Ἐννοεῖς τὸν Βαλεντίνο;... εἶπε. Τὸ ξέρεις ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸν σκοτώσω; Ἐνα ἐγκλημα παραπάνω τί σημασία μπορεῖ νάχη γιὰ μένα;

— Ὁ, θ' ἀμυνθῇ! Εἶναι γενναῖος! Ὁ Νορβέρτος ἀνασῆκωσε περιφρονητικὰ τοῦς ὤμους.

Τὸ παράθυρο ἦταν ὀρθάνοιχτο.

«Ὁ ἥλιος ἔλαμπε σ' ἕναν ὁλοκάθαρο οὐρανό...

— — —

«Ἐξαφνα ἄκουσαν θήματα κοντὰ τοῦς...

«Ἦταν ὁ Μπερταρά πὺ ἔκανε τὸν συνηθισμένο του περπάτο.

«Ὁ Νορβέρτος ἐξακολούθησε μετὰ φωνὴ λαχανισμένη:

— Γαβριέλλα... Μόνο σὺ θάχες τὴ δύναμι νὰ μ' ἐμποδίσῃς ἀπ' τὸ νὰ πέσω μέσα σὸν γκρεμό... Κῦτταξε, Γαβριέλλα... Κρατῶ τὴ ζωὴ σου—ὅπως και τὴ ζωὴ τοῦ Μπερταρά σὸ χέρι μου... Νὰ; δὲς...

Εἶχε θγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλβερ και τὸ εἶχε γεμίσει σφαίρες...

«Ὁ Μπερταρά θρυσκόταν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσὶ μέτρων εἶχε κοντοσταθῇ ἔμπρὸς σ' ἕνα ἀγάλμα και τὸ περιεργαζόταν.

«Ὁ Νορβέρτος τὸν ἐσκόπευσε μετὰ ρεβόλβερ.

— Κυττάχτε νὰ δῆτε ἐὰν τρέμῃ τὸ χέρι μου! εἶπε.

Εἶχε τὴν ἴδια ἀπάθεια σὰ νὰ θρυσκόταν σὲ καμμιὰ αἰθουσα ὀπλοασκίας.

Σ' ἕνα κλουβί, κει κοντὰ, θρυσκό-

— Τί ὠραία πὺς πᾶνε ὅλα αὐτά...

Ο θρήνος μιάς ψυχής

στην τσέπη του.

— Γαβριέλλα, είπε, θα σκεφθής
δλ' αυτά που σου είπα;

— Για να σώσω τον πατέρα μου
εδέχθηκα να γίνω γυναίκα σας. Ό-
σο για να σας αγαπήσω... όχι...
Δεν μπορώ. Θα σας μισώ... Θα
σας μισώ πάντα!... όσο ζω... όσο θα
μπορώ να μιλώ για να σας το λέω...
Ο Νορβέρτος άναστενάξε.

Κατόπιν, αφού έμεινε ένα λεπτό
σιωπηλός, είπε:

— Έσύ θα είσαι η αιτία για ό,τι
συμβή.

Την έχαιρέτησε με μιάν ελαφρά
κλίση του κεφαλιού και την άφισε.

— — —

Δεν μίλησαν καθόλου γι' αυτό
το ζήτημα κατά τις ημέρες που ά-
κολούθησαν.

Οι άνθρωποι όμως του Νορβέρ-
του δεν έπαυσαν να παρακολουθούν
νύχτα και μέρα την Γαβριέλλα και
τον πατέρα της.

Ο Νορβέρτος είχε αναπτύξει μιά
μεγάλη δράση.

Επετάχυνε τις προετοιμασίες του
γάμου και φρόντιζε μόνος του για
όλα, είχε επιστρατεύσει μίαν ολό-
κληρη στρατιά εργατών που κατε-
σκεύαζαν μεγαλοπρεπείς εξέδρες
μέσα στον κήπο για τους καλεσμέ-
νους.

Γιατί είχε αποφασίσει, το θράδυ
της τελετής του γάμου, να δοθής
ένας μεγάλος χορός σε όλο το χω-
ριό του Κορμπενύ.

Ο Ρουκέν, προνοητικός όπως η-
ταν, είχε λάβει και αυτός τα μέτρα
του: είχε παραχωρήσει στον Νορ-
βέρτο ένα μέρος της περιουσίας του
ώστε να σωθούν τα προσχήματα και
να μην εμφανισθής ο Νορβέρτος υπό
την πραγματική του οικονομική κα-
τάσταση στα μάτια του Μπερταρά
και των γνωστών των...

Όσο για τον Μπερταρά, εγκατέ-
λειπε στην κόρη του, συνεπώς και
στον γαμβρό του, αφού ο γάμος έγι-
νετο υπό τον όρον της κοινοκτημο-
σύνης, όλα τα δικαιώματά του επί
της κληρονομίας του αδελφού του.

Δεν ζητούσε παρά να περάσει το
υπόλοιπο της ζωής του κοντά στην
κόρη του και στον Νορβέρτο.

Δεν ελάμβανε την πρόνοια μάλι-
στα ούτε καν να εξασφαλίσει κανέ-
να επίδομα για τον εαυτό του. Υ-
πελόγιζε στην υλική στοργή της Γα-
βριέλλας και στην εύγνωμοσύνη του
Νορβέρτου.

— — —

Η ημέρα του γάμου έπλησιαζε.
Ελάχιστος χρόνος απέμενε ως
την ημέρα αυτή και όμως δεν είχε
άλλοξεί καθόλου ή κατάστασις για
την Γαβριέλλα.
Χαμένη στο βάθος αυτού του δά-
σους, ήταν σά να θρискόταν σε από-

στασι χιλιάδων χιλιομέτρων απ' το
Παρίσι.

Η σκέψη της πετούσε στον Βαλεν-
τίνο, στον Μουράτ... στους δυο α-
νθρώπους που την είχαν τα-
ράξει τόσο πολύ ώστε δεν τολμούσε
να ρωτήσει την καρδιά της για ποιόν
από τους δυο χτυπούσε πιο δυνατά...
Στον Βαλεντίνο, του οποίου ήξερε
την παλληκαριά, το έπινοητικό πνεύ-
μα, την άφοσίωση, — και στον Μου-
ράτ, που είχε υποσχεθής να την προ-
στατεύσει και που με την μεγάλη του
περιουσία, ήταν εις θέσιν να έπι-
στρατεύσει ολόκληρη στρατιά από
άφοσιωμένους του υπηρέτες για να
την σώσουν...

Και όμως, κανένας τους δεν έμφα-
νιζόταν.

Κάθε ώρα που περνούσε, το μαρ-
τύριό της ηύξανε.

Ενοιώθε να την μακαρίζουν κι
έβλεπε να της ρίχνουν βλέμματα
γεμάτα φθόνου και ζηλεια όλοι όσοι
την πλησίαζαν...

Πού να φανταζόταν την τραγω-
δία που κρυβόταν στην ψυχή της...

Ο Νορβέρτος δεν είχε γονείς. Ή-
ταν ο τελευταίος απόγονος της οικο-
γενείας ντ' Αρζεντάλ.

Στους γειτονικούς πύργους όμως
κατοικούσαν διάφοροι φίλοι του.

Κι' έρχόντουσαν, ένας-ένας, να
δούν την ωραία άρραβωνιαστική
του φίλου των.

Έτσι, ο Πύργος του Μπουά-Τορ-
τύ φιλοξενούσε κάθε μέρα πλήθη ε-
υγενών επισκεπτών.

Η Γαβριέλλα ζούσε μέσα σ' ένα
συνεχή πυρετό που την λυπούσε, που
την αφάνιζε...

Ο Μπερταρά, ωστόσο, δεν άντι-
λαμβάνονταν τίποτε.

Κάθε τόσο, της έλεγε χαρούμε-
νος:

— Έ' λοιπόν; Σά να μου φαίνεσαι
ότι είσαι ευτυχισμένη, έ;... Όλοι,
μόλις σε γνωρίζουν, σε συμπαθούν!

Κι' εκείνη άπαντούσε:

— Ναί, πατέρα, είμαι πολύ ευτυ-
χισμένη!...

Ο Νορβέρτος δεν είχαν επαναλά-
βει την έρωτική του εξομολόγηση.

Δεν την άφηνε όμως ούτε στιγμή
μόνη.

— — —

Έφθασεν, έτσι, και η παραμονή
του γάμου.

Ός τις πέντε το απόγευμα, ο και-
ρός ήταν πολύ καλός, μόνο που έ-
καμε κάπως υπερβολική ζέση.

Το θράδυ, ξέσπασε μιά φοβερή
θύελλα.

Ο θροχί άρχισε να πέφτει με όρ-
μή, τυφλώνοντας τους διαβάτες...

Σε λίγο, όταν ο άνεμος διέλυσε να
σύννεφα, είχαν σχηματισθής λίμνες
από νερό.

Το δάσος ήταν κυριολεκτικώς ά-
διάβατο. Μόνο κακοποιοί θα μπορού-
σαν να περιπλανηθούν μέσα σ' αυτό.

Εν τούτοις, παρ' όλην αυτήν την
κακοκαιρία, πέντε άνθρωποι προχω-
ρούσαν με προσοχή ανάμεσα στους
κορμούς των δένδρων.

Την ώρα της θυσέλλης, είχαν κατα-
φύγει σε μιά καλύβα καρβουναρέων
που θρискόταν στο βάθος μύς χα-
ράδρας.

Η χαράδρα αυτή άπείχε ένα χι-
λιόμετρο περίπου από τον πύργο του

Μπουά-Τορτύ.

Ο ένας από τους ανθρώπους αυ-
τούς, είχε μείνει σκαρφαλωμένος
έπάνω σ' ένα δένδρο, φυλάγοντας
σαν σκοπός.

Οι άλλοι είχαν κρυφθής στο βάθος
της καλύβας.

Ούτε λέξη δεν είχαν ανταλλάξει.

Το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό ώ-
στε όσο κι' αν θρискόντουσαν ο έ-
νας κοντά στον άλλο, δεν διακρίνον-
ταν μεταξύ των.

Τά ρούχα τους ήταν μούσκεμα. Ο
αέρας τώρα είχε γυρίσει προς τον
βοριά και ήταν παγερός. Έτρεμαν.

— Μπρρ... έλεπε ο ένας. Τί λέτε,
ανάβουμε φωτιά;

— Κι' εγώ τώ σκέφθηκα αυτό! Εί-
πεν ο άλλος. Θάπρεπε όμως να θρού
με σπέρτα που να μην είναι θρεμ-
μένα.

— Για στάσου... Έχω εγώ... Τάχω
κρύψει κατάσαρκα...

— Άναψε, τότε...

Ο άγνωστος μάζεψε, στο βάθος
της καλύβας, μερικά ξερά κλαριά
δένδρων που είχαν εγκαταλειφθής έ-
κει από τους καρβουνιάρηδες.

Ύστερ' από ένα δευτερόλεπτο, τὰ
ξύλα είχαν άναφθής.

Οι τέσσερις άνθρωποι που είχαν
κρυφθής μέσα στην καλύβα ήταν ο
Μουράτ, ο Βαλεντίνο, ο Άνοιχτο-
μάτης και ο Αύγουστος.

Ο πέμπτος αυτός που φύλαγε
σκοπός σκαρφαλωμένος πάνω στο
δένδρο ήταν ο Σιλπερίκ.

— — —

Πώς εύρίσκονταν εκεί;

Πώς είχαν άνακαλύψει τὰ ίχνη
της Γαβριέλλας και του Νορβέρτου;

Η δολοφονία του Συμεών είχε
άναστατάσει το Παρίσι και όπως
ήταν φυσικό, είχε κινήσει το ένδια-
φέρον και της άστυνομίας.

Ο Συμεών ήταν ένας ψεύτικος ά-
μαξάς. Ο άληθινός είχε έμφανισθής
στην άστυνομία, μετά την άνακάλυ-
ψη του έγκλήματος και είχε άναφέ-
ρει το έξης μόνο περιστατικό:

Ένα πρωί, δυο άνθρωποι τον εί-
χαν πλησιάσει, του είχαν ρίξει ένα
πόρτ-μοναί γεμάτο χρυσά νομίσμα-
τα και του είχαν πάρει «επί ένου-
κίω» όπως είχαν δηλώσει, το άμάξι του.

Τίποτε άλλο δεν ήξερε.

Την δολοφονία, ο Σιλπερίκ την
είχε μάθει το ίδιο θράδυ από μιά
άστυνομική είδηση που είχε δημο-
σιευθής στις έφημερίδες.

Το όνομα του δολοφονηθέντος, φυ-
σικά, δεν τώ ήξερε. Δεν τώ άνέγρα-
φε ή έφημερίδα. Σάν νάχε μιά προ-
αίσθηση όμως, είχε πάει στην Μόργ-
κα και εκεί είχε άναγνωρίσει το
πτώμα του φίλου του.

Τον άγαπούσε πολύ τον Συμεών.
Πολλές φορές είχαν ριμοκινδυνεύ-
σει μαζί τη ζωή τους. Και πολλές
φορές — τον καιρό που ήταν και οι
δυο τους άστυνομικοί — ο ένας είχε
σώσει τον άλλο από βέβαια θάνατο.

Α, πόσο έκλαψε τον δυστυχισμέ-
νο το φίλο του, ο Σιλπερίκ.

— Τόν φτωχό... συλλογιζόταν. Αύ-
τός τὰ πλήρωσε! Είχε δίκιο που
δεν «του άρεσαν τὰ μούτρα», όπως
μου είχε πη, εκείνων των χωροφυλά-
κων...

«Αυτοί τον έδολοφόνησαν... Έ-
νοια σου, όμως, φτωχέ μου φίλε...

Κοιμήσου ήσυχος... Θ' σ' έκδικηθώ!

Ο Συμεών κι' ο Σιλπερίκ ήσαν
γνωστότατοι και πολύ αγαπητοί, ό-
πως είπαμε, στη Διεύθυνση της Ά-
στυνομίας.

Έκάλεσαν τον Σιλπερίκ και τον
άνέκριναν.

Ο Σιλπερίκ, όμως, δεν ήθελε ν'
ανάμειξη την άστυνομία στις υποθέ-
σεις του Μουράτ.

Εδήλωσε ότι δεν ήξερε τίποτε.

Άρνήθηκε να μιλήσει.

Η δολοφονία του Συμεών ήταν
μιά απόδειξις ότι ή Γαβριέλλα είχε
ξαναπέσει τὰ χέρια των διακτών
της και ότι ο μαρκήσιος Νορβέρτος
και οι πράκτορές του ήσαν άποφα-
σισμένοι να μη όπισθοχωρήσουν ού-
τε προ έγκλήματος άκόμη για να
κρατήσουν το θύμα τους.

Κι' άρχισαν άμέσως οι έρευνες.

Οι πέντε σύμμαχοι είχαν άρκετές
πθανότητες τώρα να εύρουν τον έ-
χθρό τους αφού ήξεραν ποιός ήταν.

Η τύχη, άλλως τε, τους έβοήθησε
σκανδαλωδώς.

Τον τελευταίο αυτόν καιρό, ο Ά-
νοιχτομάτης είχε παραμελήσει κά-
πως την τέχνη του, την ταχυδακτυ-
λουργία.

Μη θέλοντας όμως να είναι περισ-
σότερο καιρό θάρος στον Αύγουστο
και έπειθής δεν είχε θάλει λεπτά
στην μπάντα, άρχισε να ψάχνει για
να θρής έργασία.

Δουλειά όμως δεν θρискόταν εύ-
κολα.

Οι καιροί ήσαν δύσκολοι για τους
εργάτες. Και οι διάφοροι εργοδότες
είχαν την κακή συνήθεια να ρωτούν:

— Τί ξέρεις να κάνης;

Κι' ο καυμένος ο Άνοιχτομάτης
ήταν άναγκασμένος ν' άπαντάρ:

— Όλα!

— Δηλαδή, τίποτε.

Τί μπορούσε να κάμη πράγματι, ο
Άνοιχτομάτης; Ταχυδακτυλουργίες!

Έ, το είδος αυτό της έργασίας δεν
είναι και τόσο περιζήτητο στα έρ-
γοστάσια...

Κάποιο πρωί, κατά τις δέκα ο Ά-
νοιχτομάτης έτυχε να περνά από την
λεωφόρο Λωμιέρ όπου θρискεται ή
Δημαρχία της 19ης περιφέρειας.

Έξω από τη δημαρχία παρητή-
ρησε μιά συγκέντρωση πέντε ή έξ
ατόμων, με παράδοξα πρόσωπα, πολύ
καλοντυμένα, όμως, που περίμεναν,
με χέρια στις τσέπες, μπρός στην εί-
σοδο.

Δεν έδωσε και μεγάλη σημασία
σ' αυτό. Ύστερ' από μιά ώρα όμως,
καθώς ξαναπερνούσε μπρός από τη
Δημαρχία της 19ης περιφέρειας πα-
ρητήρησε, στο ίδιο μέρος, τρείς από
τους ανθρώπους που εύρίσκοντο έ-
κει και προτύτερα και που δεν είχαν
κουνηθής από τη θέση τους.

Αυτό τον εξέπληξε, βέβαια, κι' άρ-
χισε να τους τριγυρίσει.

Έπλησίασε, τέλος, τον έναν απ'
αυτούς και του είπε:

— Είμαι άνεργος... Λέτε να μπο-
ρουν να μου δώσουν καμιά έργα-
σία αν άπευθυνθώ στην Δημαρχία;

Ο συνομιλητής του άνασκήκωσε
τους ώμους εις ένδειξιν άπορίας.

— Είμαι άνεργος κι' εγώ! του ά-
πήντησε. Δεν έχεις, λοιπόν, παρά να
κάνης κι' έσύ, ό,τι κάνω κι' εγώ.

— Δηλαδή τί;

— Έ, νά... Δεν πρόκειται βέβαια
να κερδίσης πολλά... Υπάρχουν πολ-
λοί άνθρωποι που παρουσιάζονται

στη Δημαρχία χωρίς μάρτυρες προ-
κειμένου να προδούν στην δήλωση
μιάς γεννήσεως... Έγώ, λοιπόν, κα-
θώς κι' ένας άλλος σύντροφός μου
χρησιμοποιούμε για μάρτυρες. Αυτή
ή δουλειά μας άποδίδει δέκα φράγ-
κα, καμμία φορά και είκοσι... ή και
τίποτα, αναλόγως του κεφιού του
μπαμπά...

«Μιά γέννηση, βλέπεις, θα φέρη
τύχη ή δυστυχία, έξαρτάται.

— Ήξερα πώς υπάρχουν διάφορα
παράξενα έπαγγέλματα, είπεν ο Ά-
νοιχτομάτης, σ' αυτό όμως δεν πή-
γαινε ο νοός μου! Άκούς εκεί!

Μάρτυρες σε θαφτίσια... Τί να γίνη
όμως... Θα τώ δοκιμάσω κι' αυτό...

Άρχισε να κάνει βόλτες στο πε-
ζοδρόμιο. Κάποια στιγμή, σταμάτη-
σε μπρός στον πίνακα όπου άναγρά-
φονται οι δηλώσεις γάμου, και άφη-
ρημένος, άρχισε να τις διαβάει.

Μιά κραυγή, ξαφνικά, έγυηκε από
τὰ στήθη του.

Είχε διαβάσει, κατά τύχη, την
άγγελία των γάμων της Γαβριέλλας
Μπερταρά και του μαρκησιού Νορ-
βέρτου ντ' Αρζεντάλ που θα έλάμ-
θαναν χώραν μετά τέσσερις ημέρες,
στο Κορμπενύ.

Στην άρχή ο Άνοιχτομάτης νόμι-
σε ότι δεν είχε διαβάσει καλά.

— Είμαι τρελλός! έπιθύρισε. Ά-
σφαλώς είμαι τρελλός. Πού τρέχει
ο νοός μου...

Ξαναδιάβασε την έπίσημο «άγγε-
λία».

Και τότε, χωρίς να σκεφθής καθό-
λου, άρχισε να τρέχη σαν τρελλός.

Ούτε πρόσεξε καν ένα κύριο με

ΕΛΑΦΡΥΝΤΙΚΑ

— Κατηγορείται επί άποτεία έπτο-
χισμοί. Τί έχεις να πης προς υπερά-
σισίν σου;

— Μέσα στο τραίνο ήτο ή παθερά μου,
κ' παθέρη.

Ο θρήνος μιάς ψυχής

μαύρη ρεδιγκότα, που τον κυνηγοῦ-
σε φωνάζοντάς του:

— Για πές μου, παλληκάρι μου,
θέλεις να μου χρησιμεύσης ως μάρ-
τυς;

Ούτε έδωσε και την παραμικρή
άπάντηση. Σε λίγο θρискόταν στο
δωμάτιο του Αύγουστου.

— Ά, φτωχέ μου φίλε... Πού να
στά λέω... είπε λαχανιασμένος μόλις
έφθασε.

— Τί τρέχει; ρώτησε με άπορία ο
Αύγουστος.

— Συμβαίνει κάτι τρομερό...

— Λέγε, τέλος πάντων! Τί τρέχει;

— Η Γαβριέλλα...

— Έ, λοιπόν; Η Γαβριέλλα;

— Η Γαβριέλλα... παντρεύεται!

— Δεν είσαι στά καλά σου! Μη-
πως πήγες και μέθυσες.

— Μα τώ είδα με τὰ μάτια μου,
σου λέω!

— Τί είδες;

— Τώ χαρτί... Έξω από τη Δημαρ-
χία... Έκεί που τοιχοκολλούν τους
γάμους...

— Για μίλα καλά! Είδες εκεί
πώς...

— Πώς ή Γαβριέλλα, παντρεύεται
ναί! Και ξέρεις, μάλιστα ποιόν παίρ-
νει;

— Ποιόν;

— Τον φίλο μας τον Νορβέντο!

Τον «Νορβέρτο ντ' Αρζεντάλ» — έ-
τσι είναι γραμμένος στο χαρτί...

— Μ' αυτό είναι καταπληκτικό!

Είναι άπίστευτο!

— Κι' όμως έτσι είναι... Τώ πιο φο-
βερό όμως απ' όλα είναι...

— Τί πάλι;

— Μα νά: Για να μη φοβάται ο
μαρκήσιος να διαλαλή έτσι τους
γάμους του, σημαίνει...

— Τί σημαίνει;

— Σημαίνει πώς θα παντρεύεται
με τη συγκάταθεση της νύφης!

— Δεν ξέρεις τί λές!

— Σημαίνει πώς ή Γαβριέλλα τώ
είπε τώ «ναί! Πώς την έπεισε!...

Ο Αύγουστος έμεινε λίγες στι-
γμές σιωπηλός.

Κατόπιν, έκούνησε τώ κεφάλι.

— Έχεις δίκιο, είπε σιγά. Έτσι,
βέβαια, θάναί...

— Πάμε γρήγορα να θροῦμε τον
Βαλεντίνο! Πάμε γρήγορα να τὰ
πούμε όλα στον Μουράτ!

— Ναί, και μην άργούμε! Δεν
μας φτάνει ο καιρός...

Σε λίγο ο Μουράτ και ο Βαλεντί-
νος είχαν μάθει τὰ διατρέχοντα.

Και τώ ίδιο θράδυ έπαιρναν εισιτή-
ρια για τώ Κορμπενύ, μαζί με τόν
Άνοιχτομάτη, τον Αύγουστο και τώ
Σιλπερίκ...

Στό Κορμπενύ κατέβηκαν καθι-
νας χωριστά, σά να μη γνωρίζο-
τούσαν.

Αντάμωσαν μέσα στο δάσος.

Έκει κατέστρωσαν τώ σχέδιο των
έπιχειρήσεών των.

Συνέχεια στο έκόμενο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδοσπότης των «Λευκών θράκων» ντέ Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυνσταέλ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέβη εις γάμον.

Η Γενεβιέβη δέχεται, μολονότι αγαπά κρυφά τον νεαρό θαρρών Σάρλ Άμορ, τον οποίον ερωτεύεται και μία φίλη της, υπόβουλο χαρμακτῆρος, ή Λόλα ντέ Φερράς.

Ο Ρυνσταέλ πεθαίνει μετά διετίαν, αφήνοντας στη γυναίκα του ένα κοριτσάκι και αφήνοντα πλούτη. Η Γενεβιέβη, τότε, παντρεύεται τον Άμορ, με τον οποίον αποκτά ένα άλλο κοριτσάκι. Η Λόλα, έξω φρενών, όμνυει εκδίκησιν.

Μία μέρα, ο Άμορ θγαίνει έξω για να πάσ σε κάποιο μυστηριώδες ραντεβού και δέν ξαναγυρίζει στο σπίτι του. Η Γενεβιέβη ανακαλύπτει ότι το ραντεβού αυτό του τό είχε δώσει ή Λόλα. Συγχρόνως λαμβάνει και ένα γράμμα από την τελευταίαν αυτήν, που της λέγει ότι έξεδικήθη... Απελπισμένη τότε, ή Λόλα παίρνει — δυο κορίτσια της και εγκαθίσταται σε μία έπαυλή της, στην Ιταλία.

Αργότερα ή κόρη του Άμορ ή Σιμόνη μαθαίνει την ιστορία του πατέρα της και σπεύδει την Άγγλία για να έξιχνιάση την ύποθεσι βοηθουμένη από τον ντέτεκτιβ Σδου δημοσιεύει άγγελίες στις εφημερίδες αναζητώντας την Λόλα ή όποια γηρασμένη σχεδόν πλέον κατοικεί σε μία βίλλα κοντά στο Ρέιμς. Η Λόλα διαβάει την άγγελία και φεύγει για την Άγγλία για να μάθη ποιός την ζητά. Έκει κατασκοπεύοντας ένα θράδυ το σπίτι των ντέ Φιερένς συλλαμβάνεται από τον Χάρρυ και κλείνεται στο περιπτερό του κήπου μέχρις ότου όμιλήση για τον χαμό του Άμορ.

Έκει τον επισκέπτεται ή κ. ντέ Φιερένς και ή Σιμόνη. Η κ. ντέ Φιερένς προσπαθεί να την συγκινήσει.

Αόλα της λέγει συλλογισθῆτε ότι καταστρέψατε τη ζωή της Γενεβιέβης.

— Α! Έν τιαυτή περιπτώσει λέει με χαρά ή Λόλα, τόσο το καλλίτερο αν τό επέτυχαι

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ-
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

19ον

— Ο ΣΟ για τ' άλλα που είπατε, δέν τά διαψεύδω... Μονάχω έγώ, πρώτα, γνωρίζω τί απέγινε ο σέρ Σάρλ... Μονάχα έγώ, και κανείς άλλος...

»Θά θέλατε, βέβαια, να μάθετε εάν με ακολουθήσε... Έάν εγκατέλειψε τὰ πάντα για μένα... Θά θέλατε να πληροφορηθῆτε εάν αυτός έβγαλε τη βέρα στο δάκτυλό μου... Την βέρα αυτή που την κυττάξατε τόσο προσεκτικά όταν με πρωτοσυναντήσατε, λόρδε Φιερένς.

»Γι' αυτά όλα θά θέλατε να σάς πληροφορήσω έγώ, δέν είν' έτσι; Έ, σάς όρκίζομαι λοιπόν πως δέν θά μάθετε ποτέ τίποτα από μένα. Δέν θά μιλήσω ποτέ!... ποτέ!...

— Θά σάς αναγκάσουμε, έν τούτοις, να μιλήσετε! είπεν ο Χάρρυ, έξω φρενών.

— Δέν τό πιστεύω! Καί... μήν τό πιστεύετε ούτε σεις, αυτό. Καμμία άνθρωπινή δύναμις δέν θά είναι ίκανή να με κινή να βγάλω λέξη από τό στόμα μου. Θά προτιμούσα να... Μά δέν έχει σημασία τί θά προτιμούσα. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι προβαίνετε ήδη σε μία παράνομο πράξη!

— Σε μία παράνομο πράξη;

— Μά ναί! Με ποίο δικαίωμα με συλλαβάτε; Έν όνόματι τίνος νόμου; Με ποίο δικαίωμα με κρατάτε εδώ αιχμάλωτη;

Μιλούσε πολύ λογικά. Ο Χάρρυ τό ήξερε αυτό.

— Η Δικαιοσύνη του Θεού και ή Δικαιοσύνη των ανθρώπων μπορεί να φανούν κάποια στιγμή ότι διαφέρουν, είπε, στο τέλος όμως βρίσκονται σύμφωνες.

»Με την κακία σας και με τη ζήλεια σας συσσωρεύσατε πολλές καταστροφές... έσυντρίψατε ζωές όλόγυρά σας... Κι' εάν ακόμη ή ανθρώπινή δικαιοσύνη σάς άφισε, έννοια σας!... ή δικαιοσύνη του Θεού δέν θά σά άφισή! Αυτός λέει πάντοτε την τελευταία λέξη!

Τό χαμόγελο της Λόλας έγινε πιο περιφρονητικό ακόμη.

— Ελημονήσατε, φαίνεται, τί σάς είπα...

— Όχι, δέν τό έλησμονήσα, αλλά...

— Δέν έχει αλλά! Σας είπα ήδη, ότι είμαι κυρία της καταστάσεως και ότι δέν θά εγκαταλείψω την θέση μου!

— Κι' έγώ σάς άπήντησα...

— Δέν έχει καμμία σημασία τί μου άπανθήσατε σεις.

— Πέστε μας, τουλάχιστον, αν ο Άμορ πέθανε, είπε με γλυκύτητα ή λαίδη ντέ Φιερένς

— Δέν υπάρχει κανένας λόγος να σάς τό πω!

— Κι' όμως, τό ξέρετε!

— Σας είπα ότι δέν θά άπαντήσω σ' αυτά που με ρωτάτε. Και προσέτω πως, παρ' όλους τους ισχυρισμούς του γιου σας, τον προκαλώ, αν μπορεί, ν' άποδείξη την ένοχή μου!

— Έχουμε τὰ γράμματά σας...

— Και μ' αυτό, τί;

— Θά ξέρετε βέβαια ότι τὰ γράμματα αυτά...

—...Ότι τὰ γράμματα αυτά; Τελειώστε τη φράση σας...

— Ότι τὰ γράμματα αυτά σάς καταδικάζουν...

— Δέν ξέρω τίποτα τέτοιο. Έχω, μάλιστα, έντελώς διαφορετική γνώμη!

— Έν τούτοις...

— Δέν έχετε, παρὰ να παραδώσετε αυτά τὰ γράμματα στους μεγαλειότερους πραγματογνώμονας της Άγγλίας, και θά ήξετε τί θά σάς πουν... Δέν θά βρουν, σ' αυτά, παρὰ μία άπλουστάτη έκθεση των γεγονότων.

»Πιστέψτε με, έπρόσθεσε με περιφρόνηση, θά εκάνατε καλλίτερα να μου άποδώσετε, άπλούστατα, την έλευθερία μου, γιατί εάν με κρατήσετε εδώ και έως την τελευταία μου πνοή ακόμη, δέν θά κατορθώσετε να μάθετε τίποτ' από μένα!

— Εάν δέν είχατε ν' άποκρούσετε τίποτα, εάν δέν είχατε τίποτα να φοβηθῆτε, δέν θά έπαλαιάτε τόσο άπεγνωσμένα έναντίον μου, άπόψε τη νύχτα, στο πάροχο.

— Επάλαια για την έλευθερία μου!

— Και ή νυχτερινή μεταμφιεσή σας; Πώς την εξηγείτε αυτήν;

— Απλούστατα. Είχα έλθει μεταμφιεσμένη, γιατί δέν ήθελα να με αναγνωρίσουν. Αυτό είναι όλο μου τό λάθος.

»Δέν είναι, όμως, φαντάζομαι, και έγκλημα...

»Διάβασα την άγγελία που είχατε δημοσιεύσει στις εφημερίδες και θέλησα να μάθω για ποίο λόγο έψάχνετε να με βρήτε. Ήταν δικαίωμά μου αυτό. Όμολογώ πως έφάνηκα πολύ έπιπολαία. Έφυγα από τό σπίτι μου, κατά τρόπον άνόητον, και μεταμφιεσθῆκα, αντί να έλθω από εσθίας σε σάς να σάς ζητήσω εξήγησεις.

»Πουχάσατε, τώρα; Έχετε να μου πῆτε τίποτ' άλλο ακόμη;

— Ναί, είπεν ή Σιμόνη που ως εκείνη τη στιγμή δέν είχε μιλήσει.

»Θά παρακαλέσω όμως εσάς, σεβάστη μου φίλη, καθώς και σένα, Χάρρυ, να αφήσετε μόνο με την μίς ντέ Φερράς.

— Όχι!

Η λαίδη ντέ Φιερένς δέν μπόρεσε να κρατηθῆ περισσότερα

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

— Έν τούτοις, επενέθη, θά ξέρετε — τί διάβολο! — για ποίο λόγο επί τόσα χρόνια τώρα τό όνομα του Σάρλ Άμορ είναι στιγματισμένο.

»Η αλήθεια είναι ότι ή κοινή γνώμη, καθώς και όλοι όσοι τον ήξεραν καλά, δέν παραδέχονται ότι υπήρξεν ένοχος.

»Η κόρη του, που βρίσκεται αυτή τη στιγμή μπροστά σας, ώρκίσθηκε να εύρη την άποδείξη της άθωότητός του, και ν' άποκαταστήση τη μνήμη του.

— ■■ —

Η Λόλα, έχαμογέλασε πάλι ειρωνικά.

— Ο ρόλος που έδιάλεξε αυτή ή μικρούλα δέν είναι άσχημος, βέβαια, είπε. Για να παιχθῆ όμως καλά, θά έπρεπε να είναι δυνατόν ν' άποδειχθῆ ή άθωότης του Σάρλ Άμορ.

— Εσείς μονάχα μπορείτε να μάς βοηθήσετε στο να την άποδείξουμε!

— Επιστεύσατε, σεβάρα, λοιπόν, πως άφου έφύλαξα τό μυστικό μου επί δεκάξη χρόνια, θά σάς τό παρέδωκα τώρα;

— Ναί... Γιατί είχαμε την πεποίθηση πως δέν θά νεκρώθηκε μέσα σας κάθε αγαθό αίσθημα... ούτε ή αντίληψις της τιμής! είπε με ψυχρότητα ο λόρδος ντέ Φιερένς.

»Αρχίζω να παραδέχομαι, όμως, ότι έπλανηθήκαμε οίκοτρά σ' αυτό τό σημείο κι' ότι τὰ παρακάλια μας δέν βρίσκουν άπήχηση.

»Επενέθη και πάλιν ή λαίδη ντέ Φιερένς:

— Σας έξορκίζω στη μνήμη της μητέρας σας, που την αγαπούσατε τόσο, έν τούτοις, Λόλα... Έλάτε... Πέστε μας μόνον αν ο Σάρλ Άμορ ζῇ ή εάν απέθανε...

Η Λόλα έκαμε μία κίνηση διαμαρτυρίας.

— Όλ' αυτά είναι περιττά, είπε. Θά προσθέσω, μάλιστα, και κάτι άλλο ακόμη. Η χαρά που νοιώθω, βλέποντας να νά με εκλιπαρήτε εσείς, οι έχθροί μου, είναι ή μεγαλειότερα που έδοκίμασα στη ζωή μου.

»Πουχάσατε, τώρα; Έχετε να μου πῆτε τίποτ' άλλο ακόμη;

— Ναί, είπεν ή Σιμόνη που ως εκείνη τη στιγμή δέν είχε μιλήσει.

»Θά παρακαλέσω όμως εσάς, σεβάστη μου φίλη, καθώς και σένα, Χάρρυ, να αφήσετε μόνο με την μίς ντέ Φερράς.

— ■■ —

Ο Χάρρυ και ή μητέρα του έφυγαν.

— Αγαπούσατε πολύ τον πατέρα μου, δέν είν' έτσι; εξακολούθησε. Λένε πως το μοιάζω... Πώς έχω τὰ ίδια μάτια, την ίδια φωνή μ' αυτόν. Είναι αλήθεια, άραγε; Κυττάχτε με, καί... και πέστε μου αν συμφωνήτε κι' εσείς...

— ■■ —

»Από την αρχή της μικρής αυτής σκηνής, ή Λόλα είχαν άποφύγει να κυττάξῃ την Σιμόνη.

Και ξαφνικά αυτή, χωρίς να τό πολυσκεφθῆ, έπήγε και γονάτισεν εμπρός της.

— Κυττάχτε με, είπε σιγά, και πέστε μου αν έχω τὰ μάτια του...

Τό χλωμό πρόσωπο, που πρίν από λίγες στιγμές ακόμη αντικαθρέφτιζε τό μίσος, έσκυψε προς τό άθωο πρόσωπο της νέας.

Μία έκφραση τρυφερότητας πέρασεν, άσυναίσθητα, από τό βλέμμα της Λόλας. Η Σιμόνη τό άντελήφθη αυτό. Και έσπευσε να προσέσθῃ:

— Δέν θυμάμαι τον πατέρα μου, γιατί ήμουν πολύ μικρή όταν τον έχασα. Νοιώθω όμως μιάν άπέραντη αγάπη και τρυφερότητα γι' αυτόν... Θάθελα να ξανάβρισκα στο βάθος της μνήμης μου, την εικόνα του... την όμνηση των φίλων του...

»Αν είχα την τύχη να καθήσω κι' εγώ στα γονάτια του για να παίζω, όπως ή Καίτη, δέν θά τον είχα ξεχάσει...

»Αλλόμονον όμως... Δέν ξέρω ούτε και εάν πέθανε... ούτε και ποδ βρίσκεται τό μνήμα του, για να πάω να ψάξω εκεί...

Με χτυποκάρδι περίμενε την άπάντησή της Λόλας.

Και βλέποντας πως ή άπάντησή αυτή δέν έρχόταν, εξακολούθησε:

— Μόνο την ημέρα που συναντήσαμε τυχαία την λαίδη ντέ Φιερένς έμάθαμε την αλήθεια σχετικάς με την εξαφάνισή του πατέρα μου. Και όταν όλοι ήσαν βέβαιοι για την ένοχή του, έγώ πίστευα πως ήταν άθωος, πως δέν μπορούσε παρὰ να είναι άθωος...

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Κυρία μου, είσδε έρωτευμένη;

Η έρώτησις αυτή θα ξαφνιάση, ίσως, πολλές από τις αναγνώστριές μας. Θα χαρακτηρισθῇ, άσφαλώς, ως άδιόκριτη. Καί έντούτοις δέν πρόκειται περί άδιακρισίας, γιατί δέν ζητάμε από τās άναγνώστριές μας να μάς φανερώσουν αν είναι ή όχι έρωτευμένες και πόσο, αλλά να τὸ πουν στὸν ίδιο τὸν έαυτό τους. Να εξακριβώσουν δηλ. αν πραγματικά αγαπούν αὐτὸν πὸν αγαπούν ή πὸν σχετίζονται.

Γιατί δέν είναι εύκολο πράγμα να ξέρη κανείς τί είναι εκείνο πὸν νοιώθει για ἕναν άλλον, τί τὸν τριβάει περισσότερο πρὸς αὐτόν: συμπάθεια, αίσθηματάκι, έρωτοτροπία, αγάπη συννηθισμένη ή έρως-πάθος. Θα σās βοηθήσουμε αίσθηματικές μας αναγνώστριες να μάθετε αν εἰσθε πραγματικά έρωτευμένη. Διαβάστε τὸν παρακάτω κατάλογο έρωτημάτων και δώστε στὸ καθένα από αὐτά και μιὰ απάντηση από αὐτὲς τῆς δύο: «ναί» ή «δέν εἶμαι βεβαία, ίσως...». "Αν είναι «ναί» τότε βάλτε δίπλα στήν έρώτηση ένα 10 αν πάλι είναι άλλη απάντησις, βάλτε τότε ένα 5. Κατόπι αὐτοῖς τοὺς αριθμοὺς και αν ἔχετε άθροισμα 100, τότε ξεχάστε τὸν έρωτά σας, γιατί δέν υπάρχει ή σχεδόν. "Αν 100—140, τότε πρόκειται περί έρωτάκιου. "Αν εἶνε 140—170 τότε εἶνε ίσως έρως. "Από 170—200, είναι πιά ὁ έρως, και επάνω από 200... ὁ τότε πιά δέν ἔχετε ανάγκη να συμβουλευθῆτε τὰ έρωτήματά μας!

Ἀπαντήστε στὰ έρωτήματά μας:

1.— Εἰσθε βεβαία ὅτι καταλαβαίνετε ὅσο κανείς τὸν ἄδικο τρόπο με τὸν ὅποιο σās συμπεριφέρονται στήν οἰκογένειά σας;

2.— Ἔχετε ὄψι πιδ λαμπερή από πρώτα, κέφι περισσότερο, και θάρρος, έντούτοις για δουλειά, ὀλιγότερο από πρώτα;

3.— "Αν μαθαίνατε ξαφνικά ὅτι ἐκείνος πρόκειται αύριο να ὑποστῇ έγχειρηση θα πηγαίνατε ὀπίσω στὸν χορὸ;

4.— Τὰ χάνεται, όταν φθάνη και μιλάτε πολύ πιδ εύκολα όταν εἰσθε μαζί του σὲ τέτ-ά-τέτ.

5.— Πλένετε τώρα συχνότερα τὰ δόντια σας;

6.— Δέχεσθε συζητώντας μαζί του να παραδεχθῆτε ὅτι ἔχετε ἄδικο, και αν ακόμη εἰσθε πεπεισμένοι ὅτι ἔχετε ἀπολύτως δίκαιο;

7.— Ἐλεῖτε τώρα προθυμότερα τοὺς ζητιάνους;

8.— Τραγουδάτε κατεβαίνοντας τῆς σκάλες;

9.— Εὐχεσθε να τοῦρθη κανένα μικρὸ κακὸ για να σās δοθῇ ή εύκαιρία να τὸν παρηγορήσετε;

10.— Εἰσθε εἰς θέσιν να διγηγηθῆτε τί εἶδατε στὸ φίλμ πὸν παρακολούθησατε μαζί του;

11.— Ἀκούοντας για πρώτη φορά τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου του, τὸν συγκατέστη στήν μνήμη σας και αν ακόμη δέν ἔχετε καλὸ μνημονικό.

12.— Προσπαθεῖτε, σὲ μιὰ συνομιλία να ἀνακατέψετε και τ' ὄνομά του;

13.— Λοξοδρομεῖτε για να περάσετε μπροστά ἀπὸ τὸ σπίτι του, και βλέποντας τὸ παράθυρό του φωτισμένο, χαίρεσθε πὸν δέν βγήκε ἔξω;

14.— Μπορεῖτε να διακρίνετε ἀπὸ μακριὰ τὸ αὐτοκίνητό του, και ὡς μη εἰσθε εἰς θέσιν να ξεχωρήσετε μιὰ Φιάτ ἀπὸ μιὰ Λασάλ;

15.— "Όταν τὸν βλέπετε να συνοδεύη μιὰ ώραία

κοπέλλα, λέτε μέσα σας «δέν είναι ἄσχημη αλλά φαίνεται τόσο άνόητη»;

16.— Παύετε ξαφνικά να βρίσκετε ένδιαφέρον σὲ μιὰ ἐπερίδα, ὅπου ἐλάτατε να τὸν βοηθεῖτε και στήν ὅποια ὅμως ἀνυπομονοῦσατε να πάτε, με τὴν σκέψη ὅτι θα τὸν συναντήσατε;

17.— "Όταν πάρετε γράμμα του, σās ἔρχεται ξαφνικά ή ἐπιθυμία να φιλήσετε ὅλο τὸν κόσμο και να θυσιασθῆτε για τὸν πλησίον σας;

18.— "Αν τύχη και ένδιαφέρεται με τὴν πολιτική, ἀσχίτετε να διαβάσετε τὰ πιδ σοβαρὰ φύλλα, σεις ή ὅποια μόλις διαβάσατε πρώτα τὰ γεγονότα τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου και τῆς μικροειδήσεως;

19.— "Αν τύχη και φθάσατε πρὶν ἀπ' αὐτόν στὸ ραντεβού σας, διερωτᾶσθε με αγανάκη μήπως ἐκάνατε λάθος στὸ μέρος, αν και κατά βάθος εἰσθε βεβαία ὅτι δέν συμβαίνει αὐτό.

20.— Περιώνοντας ἔξω ἀπὸ ἕνα ἐμπορικὸ και βλιέποντας μιὰ ώραία γραβάτα λέτε «θα τοῦ πηγαίνε θαυμάσια ή γραβάτα αὐτή»;

21.— Τί σκέπτεσθε όταν εἰσθε στὸν ὁδοντοίατρό σας και πονεῖτε;

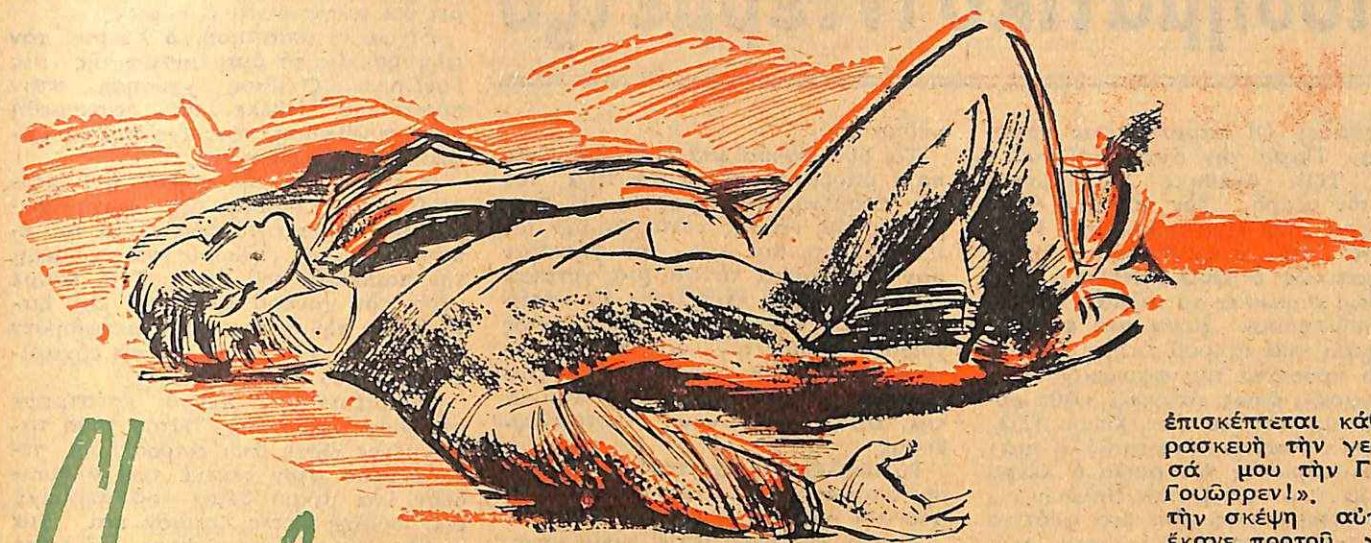
22.— Βγαίνοντας να πάρετε λίγο τὸν ἀέρα σας, βρίσκεσθε, ὡς ἐκ τύχης, κοντὰ στὸ γραφεῖο του, τὴν ώρα πὸν πρόκειται ἐκεῖνος να βγῇ;

23.— Συμπαιθεῖτε ξαφνικά ἐκείνον πὸν θα σās πῇ για τὸν ἀγαπημένο σας: «Ω! Εἶναι ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος»;

24.— Ἀφήνετε διαστικά τὸ μάνιό σας ή πετᾶτε ἀμέσως τὸ ἐξαιρετικά ένδιαφέρον βιβλίό πὸν διαβάζετε, αν τύχη και χτυπήσῃ τὸ τηλεφώνον;

25.— Οἱ συνηθισμένες σας και οἱ προτιμώμενές σας διασκεδάσεις σās φαίνονται ξαφνικά παιδαριώδεις και μονότονες.

26.— Σκέπτεσθε: «Ἐπὶ τέλους, να ἕνας ἄνθρωπος πὸν με νοιώθει».

Αίσθηματικό 'ΝΤΕΡΜΕΤΖΟ

Η ΤΑΝ τὸ ἀπόγευμα μιὰς γλυκειῆς ἀνοιξιᾶτικῆς ἡμέρας.

Ὁ Χένρυ, ὁ ταμίας ἑνὸς σημαντικοῦ ἐξαγωγικοῦ οἴκου, στὸ Σίτυ, ξεκίνησε για να πάη στήν λεωφόρο Νορθάμβελδονδ για να εἰσπράξῃ κάποιο λογαριασμό. Σπινώως τοῦ δινόταν ή εύκαιρία να πηγαῖν στὸ Οὐέστ "Ενδ, στὸν θορυβώδη ἐκεῖνο τομέα τῆς πόλεως.

Κάθε μέρα ἔφευγε ἀπὸ τὸ μικρὸ διαμέρισμά του στὸ Σέπερτ Μπους και πηγαῖνε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο του στὸ Λουδγκαίητ Χιλλ. Τὴν Κυριακή ἔμενε στὸ σπίτι του, καταγινόμενος με τὴν συλλογή του τῶν γραμματοσήμων, διαβάζοντας ἱποτικά μυθιστορήματα ή παίζοντας τὴν κιθάρα του.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε εἰσπράξῃ τὸν λογαριασμό και κατευθυνόταν με ἀργὸ βῆμα πρὸς τὴν πλατεῖα τοῦ Τραφαγκάρ, όταν ἔγινε ὁ μάρτυς μιὰς συγκρούσεως. Ἀργότερα, τοῦ γεννήθηκε ή έντύπωσις ὅτι κάποια ἀνώτερη δύναμις εἶχε διευθύνει τὰ θέματά του στήν περίστασι αὐτή, με τὸν σκοπὸ να τὸν κἀνῃ να παρᾶσθῃ στὸ δυστύχημα. Γιατί ὁ Χένρυ Τζιλ ἐπίστευε στοὺς οἰωνοὺς και τὰ διάφορα ὑπερφυσικά φαινόμενα.

Εἶδε καθαρά δύο μεγάλα αὐτοκίνητα να ὀρμουν τὸ ένα ἐναντίον τοῦ άλλου σάν δύο ταῦροι μαινόμενοι. Ζαλίστηκε ἀπὸ τὸν κρότο τῆς συγκρούσεως και τὸ σπάσιμο τῶν τζαμιῶν. Ἡ φωνή τῆς φρίκης πὸν ἀνέ-

θηκε στὰ χεῖλη του πνίγηκε μέσα στὴ βουή τῶν ξεφωνητῶν τοῦ τρόμου τῶν διασπατῶν.

Δίχως να ξέρη πῶς συνέβη, βρέθηκε στήν πρώτη σειρά τοῦ ὀμίλου πὸν εἶχε σχηματισθῇ ἀμέσως, στεκόταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα πὸν με τὴν βοήθεια δύο άλλων ἔβγαζε ἀπὸ τὰ συντρίμια τὸν ὀδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ πιδ κατεστραμένου ἀπὸ τὴν σύγκρουση.

Ξάπλωσαν στὸ πεζοδρόμι τὸν δυστυχισμένο αὐτοκινητιστή. Ὁ Χένρυ Τζιλ ἔχωσε τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ νόμου και ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ θῶμα. "Όταν εἶδε τὸ πρόσωπό του ἔμπηξε μιὰ μικρὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Εγνώριζε τὸν ἄνθρωπον αὐτόν!

Ὁ ἀστυφύλακας πὸν εἶχε γονατίσει, ἐν τῷ μεταξύ μπροστά στὸ θῶμα ξεκούμπωσε τὸ γιλέκο του και ἀκούμπησε τὸ αὐτὸ του ἀπάνω στήν καρδιά του. Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων με ἀγωνία παρακολουθοῦσε τῆς κινήσεως του. Ἀκούστηκαν μερικὲς ἐρωτήσεις.

— Εἶναι νεκρός, εἶπε ὁ ἀστυνομικός σηκώνόμενος. Καί κυττάζοντας γύρω του ρώτησε: Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος πὸν φώναξε;

Διέκρινε τὸν Χένρυ Τζιλ και εἶπε: — Τὸν γνωρίζετε κύριε;

Πρὸ ἑνὸς λεπτοῦ ὁ Χένρυ Τζιλ εἶχε τὴν μεγάλη ἐπιθυμία ν' ἀναφέρῃ τὸ πράγμα. Ἦθελε να φωνάξῃ: «Εἶναι ὁ Οὐίλλ Νέλσον! Ὁ κύριος πὸν

ἐπισκέπτεται κάθε Παρασκευή τὴν γειτόνισά μου τὴν Γκραίης Γουῶρρεν!».

Ἀλλά τὴν σκέψη αὐτὴ τὴν ἔκανε προτοῦ γονατί-

σῃ ὁ ἀστυνομικός. Τώρα τοῦ εἶχε περάσει ή διάθεσις να μιλήσῃ. Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Τότε, γιατί φωνάξατε αν δέν τὸν γνωρίζετε; φώναξε ὁ ἀστυνομικός.

— Ἀπὸ τὴν συγκίνηση, τραύλισε ὁ Χένρυ.

Κάποιος γέλασε. Κι' ὁ ἀστυνόμος παραμέρισε τὸν ἄνθρωπάκο με τὸ στιβαρὸ χεῖρ του, μουρμουρίζοντας λόγια ἀκατάληπτα μεταξύ τῶν ὀπίων ὁ Χένρυ Τζιλ διέκρινε ἐπίθετα χαρκατηριστικά τοῦ δειλοῦ.

Μερικοὶ περιέργοι προχώρησαν και στάθηκαν μπροστά στὸν Χένρυ Τζιλ πρὸς μεγάλην χαράν του γιατί ἦταν ἀναστατωμένος. Ὁ Οὐίλλ Νέλσον ἦταν νεκρός! Κοιτόταν ἐκεῖ, ἀκίνητος, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν περιέργων.

Κατόπιν μέσα στὸν ψιθύρο τῶν χασομέρηδων, ἄκουσε τὴν φωνή ἑνὸς θυρωροῦ με τὴν στολή του, ὁ ὁποῖος πλησίασε στὸν νεκρὸ.

— Τὸν γνωρίζω! φώναξε δυνατὰ σάν να ἤθελε να προκαλέσῃ ὅποιον τολμοῦσε να τὸν διαψεύσῃ. Εἶναι ὁ Οὐίλλιαμ Ἀκρόυδ! Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς μιὰς μεγάλης εἰσαγωγικῆς ἐταιρίας πὸν ἔχει τὰ γραφεῖα τῆς στὴ λεωφόρο Μίνσιν. Κατοικοῦσε ἄλλοτε στὸ ξενοδοχεῖόν μας, ἀλλά τώρα ἔμενε σ' ἕνα διαμέρισμα μιὰς νέας πολυκατοικίας στήν ὁδὸν Κλάρτζ.

Σώπασε μιὰ στιγμή και κατόπιν εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ πλῆθος:

— Ἦταν ὁ πιδ γενναῖος τζέ-τλεμαν τοῦ Λονδίνου! Ὁ πιδ ἀνοιχτοχέρης!

Τὸ φορεῖον τῶν Πρώτων Βοηθειῶν

Αὐτοτελές

ρομάντσο

τοῦ

B. ΧΑΪΝΕΣ

Αίσθηματικό ίντερμέτζο

είχε φθάσει. Οι παριστάμενοι παραμέριζαν. Παρά την αντίστασή του ο Χένρυ Τζιλ έβρεθη σπρωγμένος προς τον νεκρό. Τον κύτταξε άλλη μία φορά. Δεν είχε γελασθή. Ήταν βέβαιος ότι ο σκοτωμένος ήταν πραγματικώς ο Ούιλλ Νέλσον.

Καθώς σήκωσαν το σώμα για να το τοποθετήσουν μέσα στο φορείον το κεφάλι του νεκρού έκλινε πλαγίως. Το πρόσωπό του φαινόταν σαν να κάγχαζε, όπως κάγχαζε κάθε φορά που συναντούσε τον Χένρυ Τζιλ.

Ήταν αδύνατον ν' αμφιβάλλει πιά: ήταν ο άνθρωπος τον οποίο ο Χένρυ ήξερε με τ' όνομα Ούιλλ Νέλσον.

—Ο κατεργάρης, είπε ένα ψεύτικο όνομα στην Γκραίη Γουάρρεν, σκέφθηκε. Ο Ούιλλ Νέλσον και ο Ούιλλιαμ Ακρόυδ είναι ένα και το αυτό πρόσωποι!

●

B

ΤΟΣΟ αναστατωμένος ήταν ο Χένρυ Τζιλ ώστε κατέφυγε στην πλατεία και κάθησε εκεί. Δεν είχε μεγάλη άντοχή και τα γεγονότα τον είχαν συγκλονίσει. Ήταν ένας μικροκαμωμένος άνθρωπάκος, σαραντάρης και άνυπανδρος και υπέφερε από χρόνια συνάχι.

Καθισμένος σ' ένα από τους πάγκους της πλατείας, αναπόλησε τους τρεις τελευταίους μήνες, από τότε που η μίς Γκραίη Γουάρρεν είχε έρθει να εγκατασταθή στο γειτονικό του μικρό διαμέρισμα, στον τρίτο όροφο του σπιτιού όπου κατοικούσε. Ήταν μία χειμωνιάτικη μέρα, όταν επιστρέφοντας είχε βρή τον διάδρομο έξω από το διαμέρισμά του γεμάτο με άποσκευές. Με ζαρωμένα φρύδια προσπαθούσε να φθάσει ως την πόρτα του, όταν παρουσιάστηκε μία νεαρή γυναίκα. Με φωνή γλυκειά και μελωδική του ζήτησε συγγνώμη για την άταξία αυτή.

Ο Χένρυ είχε μείνει άφωνος από τον θαυμασμό. Η νέα ένοικος φορούσε μία γαλάζια ρόμπι-ντε-σάμπρ δίχως μονίκια που άφινε να φαίνονται τα θαυμάσια λευκά τορνευτά της μπράτσα. Η φυσιογνωμία της του υπενθύμιζε άμέσως την όμορφη Νικολέττα, την φίλη του. Ω, κασέν, της οποίας είχε ένα πορτραίτο κρεμασμένο στον τοίχο του μικρού σαλονιού του.

Αργότερα, καθώς αναπολούσε την εξαιρεσία εκείνη εμφάνιση σκέφθηκε ότι ποτέ δεν είχε ιδεί τόσο ωραία γυναίκα. Κι' εκεί που έτοιμαζε το μοναχικό γεύμα του, θαρρούσε ότι έβλεπε τα δύο όμορφα, άσπρα μπράτσα να κινούνται μεταξύ των ματιών του και του τηγανιού. Σηκώθηκε ενώ έτρωγε για να πάει να εξετάσει το πορτραίτο της Νικολέττας. Ναι, υπήρχε μία ομοιότητα... μία μεγάλη ομοιότητα... τα γαλάζια σπρίνα μάτια ήταν τα ίδια.

—Τα παράθυρα της ψυχής! μουρμούρισε καθώς συνέχιζε το

γεύμα του.

Τα δύο άσπρα μπράτσα έκινούντο πάλι μπροστά στα κατάστιχα του την επομένη, στο γραφείο. Η ανάμνησις της νεαρής γυναίκας δεν τον εγκατέλειπε πιά και του φαινόταν σαν ένα θαύμα το ότι μία γυναίκα τόσο έλκυστική είχε έρθει να κατοικήσει τόσο κοντά του. Ένας λεπτός τοίχος χώριζε τον κοιτώνα του από το δικό της. Την άκουγε που πηγαινοερχόταν μέσα στη νέα κατοικία της, την άκουγε που σιγοτραγουδούσε.

Το ίδιο θράδυ, προσπάθησε να πάρι διακριτικά μερικές πληροφορίες από τον γκρινιάρη θυρωρό του.

—Ναι, τού είπε αυτός, είναι μόνη. Όχι, δεν εργάζεται. Ίσως να έχη χρήματα ή μπορεί κάποιος να της δίνει. Τό λονδίνον είναι μία παράξενη πόλις!

Δύο μέρες μετά την εγκατάστασή της, ο Χένρυ την αντάμωσε έξω στον διάδρομο. Δειλά την έρώτησε αν ήταν ευχαριστημένη με το νέο διαμέρισμά της. Εκείνη του χαμογέλασε και τον δεβεβαίωσε ότι το εύρισκε χαριτωμένο. Αυτός ζούσε επίσης μόνος; Ο Χένρυ κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

—Τότε, λοιπόν, είμεθα οι δύο ερμηίτες του τρίτου ορόφου! τού είπε εύθυμα.

Ο Χένρυ θα ήθελε πολύ να της πη ότι έμοιαζε με την Νικολέττα, αλλά συγκρατήθηκε. Απν' αυτό της μίλησε για την συλλογή του των γραμματοσήμων.

—Είναι από τις καλύτερες του Λονδίνου! πρόσθεσε περήφανα. Πρέπει να σας την δείξω μία μέρα.

Η νεαρή γυναίκα είχε ανοίξει διάπλατα τα μάτια της όταν ο νέος της μίλησε για τους θησαυρούς του. Του απήντησε ότι μολονότι ποτέ δεν είχε ασχοληθί παρα με τα γραμματόσημα που κολλούσε στ' γράμματά της, εντούτοις θα ήταν εύτυχης να ιδή την συλλογή του.

Όταν ο Χένρυ επέστρεψε πάλιν στο διαμέρισμά του, έκανε μερικούς χαρούμενους στροβιλισμούς: «Δύο ερμηίτες! τού είχε πη. Οι δύο ερμηίτες του τρίτου ορόφου».

Η μίς Γουάρρεν είχε μετακομίση μία Δευτέρα και ο Χένρυ την αντάμωσε δύο φορές στο διάστημα των τριών ημερών που ακολούθησαν, αλλά την Παρασκευή δέχτηκε ένα δυσάρεστο χτύπημα. Εκεί που επιστρέφοντας από το γραφείο του, ανέβαινε ζωηρά την σκάλα του σπιτιού, πρόφθασε έναν ύψηλόσωμο άνδρα που προπορευόταν.

Ο χονδρός άνθρωπος τού μίλησε, ζητούσε το διαμέρισμα της μίς Γουάρρεν, μήπως ο κύριος μπορούσε να τού το υποδείξει;

Ο Χένρυ ένοιωσε ένα σφίξιμο στο λαιμό και για λίγα δευτερόλεπτα είχε το συναίσθημα ότι πνιγόταν. Τά όνειρά του είχαν γκρεμισθή, μόλις είδε το καλοθρεμμένο αυτό άτομο. Δεν ήταν δυνατόν να γελασθή κανείς, όλα, στη στάση του, στον τόνο

της φωνής του, στο ντύσιμό του ακόμη, φανέρωναν τον άνθρωπο που ξέρει ότι αυτός είναι ο κύριος.

Δίχως ν' απαντήσει, ο Χένρυ τον ώδηγησε ως το διαμέρισμα της μίς Γουάρρεν. Ο ίδιος χτύπησε στην πόρτα της. Ήθελε να παρευρεθί στην συνάντηση, τον είχε πιάσει ξαφνικά μία περιέργεια.

Μόλις άνοιξε την πόρτα, η Γκραίη Γουάρρεν έμπηξε μία φωνή χαράς και άδραξε τα δυο χέρια του έπισκέπτου της. Χωρίς να προσέξη την παρουσία του Χένρυ Τζιλ έσυρε μέσα τον χονδρό άνθρωπο και ξανάκλεισε την πόρτα. Δεν σκέφθηκαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος να ευχαριστήσουν τον άνθρωπάκο.

Τρικρίζοντας, ο Χένρυ επέστρεψε στο διαμέρισμά του. Ήταν τόσο ταραγμένος ώστε από άπροσεξία πέταξε μέσα στον τενεκέ των σκουπιδιών ένα μικρό δέμα που περιείχε δύο ωραίες φέτες ζαμπόν και μία μερίδα ρουσίκης σαλάτας που είχε φέρει για το γεύμα του. Άλλως τε δεν είχε πιά διάθεση για φαγητό.

Προσπάθησε ν' απασχοληθί με το λεύκωμα των γραμματοσήμων του, αλλά δεν το κατόρθωσε. Άκουγε την βροντώδη φωνή του χονδρού ανθρώπου πίσω από το λεπτό τοίχωμα. Δεν μπόρεσε να διακρίνη τα λόγια του, αλλά κάθε τόσο άκουγε καθαρά ένα κρυστάλλινο γέλιο. Προφανώς η όμορφη γειτόνισσά του παρακολουθούσε μ' ευχαρίστηση τα λεγόμενα του συντρόφου της.

Η νεαρή γυναίκα εξηγήθηκε με ειλικρίνεια για τον έπισκέπτη της, όταν την επομένη συνήτησε τον Χένρυ. Ήταν κάποιος κ. Ούιλλ Νέλσον... ένας φίλος... ένας πολύ καλός φίλος. Έρχόταν να την έπισκεφθί κάθε Παρασκευή.

—Για να ιδή αν έχω ανάγκη από τίποτε, είπαι τόσο καλός! συνεπέρανε με αφέλεια

●

Γ

Ο κ. Νέλσον ήταν η προσωποποίηση της ακριβείας. Κάθε Παρασκευή θράδυ, στις έπτά ακριβώς, έρχόταν στο διαμέρισμα του τρίτου ορόφου και στις δέκα έφευγε. Κάθε φορά, ο Χένρυ παραμόνευε τον έρχομό του και την αναχώρησή του. Αφουγκραζόταν πίσω από την πόρτα του και άκουγε τα λόγια της υποδοχής ή του αποχωρισμού. «Καλησπέρα Γκραίη! Καλώς τον Ούιλλ!», ή «Καλή νύκτα, μωσι Γκραίη! Στο καλό Ούιλλ!». Καμμία φορά επρόσθετε: «Τί όμορφη που είσαι απόψε Γκραίη!» ή τού έλεγε εκείνη: «Μη τρέχεις με το αυτοκίνητό σου Ούιλλ. Οι δρόμοι είναι γλυστεροί και είσαι τόσο απρόσεκτος!». Ο Χένρυ δάγκωνε τα χείλη του από θυμό όσο τούς άκουγε.

Κάποια Παρασκευή θράδυ, δύο μήνες μετά την εγκατάστασή της μίς Γουάρρεν, ο Χένρυ άπώρησε όταν άκουσε να χτυπούν στη πόρτα του. Άνοιξε και είδε την νεαρή γυναίκα ντυμένη με την ίδια γαλάζια ρόμπα που φορούσε την πρώτη μέρα της συναντήσεώς των.

—Κύριε Τζιλ, τού είπε, μίλησα

στον Ούιλλ... στον κ. Νέλσον... για την ωραία συλλογή σας των γραμματοσήμων. Έπιθυμεί πολύ να ιδή εκείνο που, όπως μου είπατε, αξίζει είκοσι λίρες. Θέλετε να μάς φέρετε το λεύκωμά σας;

Ο κ. Χένρυ ένοιωσε στο άκουσμα των λόγων αυτών ένα άπεραντο αίσθημα υπερηφανείας να τον πλημμυρίξη. Η παρουσία του Ούιλλ Νέλσον δεν θα μπορούσε να καταστρέψη έντελώς την εύτυχία τού να θρίσκειται κοντά της. Την χαρά να θαυμάση την όμορφιά της, να νιώσση το γλυκό άρωμά της...

Όταν μπήκε, ο Ούιλλ Νέλσον σηκώθηκε από τη μεγάλη πολυθρόνα όπου ήταν ξαπλωμένος. Ο Χένρυ είδε με κατάπληξη ότι είχε θγάλει το σακάκι του, το κολλάρο του και την γραβάτά του. Τό βέβαιον είναι ότι έκανε πολύ ζέστη μέσα στο διαμέρισμα, ωστόσο όμως, αφού έρισκόταν μπροστά σε μία κυρία...

Ο κ. Νέλσον τράνταξε το χέρι τού Χένρυ συνθλίβοντας τα δάκτυλά του

—Γραμματόσημα; φώναξε. Ποτέ δεν

έτυχε να συναντήσω κανένα συλλέκτη αυτών των μικρών χαρτιών. Άλογα, παλαιά έπιπλα, γυναίκες, τό αντίλαμβάνομαι, αλλά γραμματόσημα!...

Η άποστροφή τού Χένρυ γι' αυτόν τον άνθρωπο έγινε πιδ έντονη ακόμη. Τί άγροίκος! Άγνοούσε τον φιλοτελισμό! Δεν ήξερε ότι άνθρωποι πολύ έξυπνοι και σοδαροί είχαν αυτό τό πάθος!

Ο Ούιλλ Νέλσον ξεκαρδίστηκε από τα γέλια όταν ο Χένρυ τού έτεινε με μία λεπτή τσιμπίδα, τό περιφημο κόκκινο γραμματόσημο της Γουατεμάλας.

—Ύψιστε θεεί φώναξε. Δεν θα τό πίστευα ποτέ! Και σū Γκραίη; Θέλετε να με πείσετε κ. Τζιλ ότι αυτό τό μικρό τετράγωνο χαρτάκι αξίζει είκοσι λίρες; Ειλικρινώς, θά σάς έδιναν αυτό τό ποσόν αν τό παρουσιάζατε στο ένεχυροδανειστήριο;

—Ω! όχι, αποκρίθηκε ο Χένρυ που προσπαθούσε να κρύψη τον θυμό του, αλλά θά μπορούσε να σάς τις δώση ένας άλλος συλλέκτης αν τό είχε ανάγκη.

—Ένωώ, είπε ο Νέλσον, αν κανένας άλλος ήλίθιος... συγγνώμη... κανένας άλλος συλλέκτης τό ήθελε για να τό κολλήση στο λεύκωμά του.

Οι παρατηρήσεις του, ο περιφρονητικός τόνος του, τό γέλιο του είχαν έξοργίσει τον Χένρυ. Έτρεμε από συγκρατημένη αγανάκτηση όταν επέστρεψε στο διαμέρισμά του.

Απορούσε, μάλιστα, για τον υπερβολικό θυμό του.

Είκοσι λεπτά κατόπι, με τό ατύ του κολλημένο στην πόρτα, άκουσε τον Ούιλλ Νέλσον που άποχαίρετοδσε την Γκραίη.

“Έτρωγαν έξω μαζί σ' ένα έστιατόριο.

—Ωρεβουάρ, μικρούλα μου, έλεγε ο χονδρός άνθρωπος. Στο επανιδείν, την προσεχή Παρασκευή! Με διεσκέδασες απόψε με τον μικρό ταχυδρόμο σου!

Εξαλλος, ο Χένρυ άκουσε τό «Σ!» της νεαρής γυναίκας και τό ήχηρό γέλιο τού Νέλσον καθώς κατέβαινε την σκάλα. Ο μικρός ταχυδρόμος σου! Άκούς εκεί να μιμήση έτσι γι' αυτόν! Τον άγράμματο!

Πέρασαν έβδομάδες. Ο Νέλσον δεν παρέλειπε ποτέ την έπίσκεψή του της Παρασκευής. Με καλό ή με κακό καιρό, όταν σήμαινε ή ώρα έπτά, παρουσιαζόταν.

Στό διάστημα αυτό, ή μίς Γουάρρεν επρόσκάλεσε τρεις φορές τον Χένρυ να πάη να πάρη τό τασί μαζί της την ώρα που ο κ. Νέλσον έρισκόταν εκεί. Μολονότι άποστρεφόταν τό μισητό εκείνο πρόσωπο, ο Χένρυ δεν μπορούσε ν' αντισταθί στην έπιθυμία να θρεθί κοντά στη νεαρή γυναίκα. Η ευχαρίστησις αυτή τον έκανε ν' αδιαφορή για τούς σαρκασμούς και τόν περιφρονητικό τόνο τού άλλου. Τό χαμόγέλο της... τό άρωμά της, τού ήσαν αρκετά. Τη εύγνωμονούσε για τό προσπαδους της να συμβιβάζη τα πράγματα.

Ωστόσο, σε μία από τις τελευταίες επισκέψεις τού Νέλσον, συνέβη ένα δυσάρεστο έπεισόδιο. Ο έπισκέπτης είχε πη πολλά κόκταήλς φαίνεται και άρχισε να γίνεται θορυβώδης και έπιθετικός. Η φίλη του προσπάθησε να τον κατευνάση, αλλά εκείνος την παραμέρισε και δίχως καμμία άφορμή, άρχισε να βρίζη τον Χένρυ.

—Άκούστε, μικρέ ταχυδρόμε, τού φώναξε. Η Γκραίη μου είπε ότι την τριγυρίζετε πολύ. Όχι, όχι! Γκραίη, άφισέ με να μιλήσω! Θέλω να προειδοποιήσω αυτόν τον κατεργάρη! Άκούστε, μικρέ ταχυδρόμε, αν σάς τσακώσω να ένοχηλήτε την πέρικιά μου, θά σάς γκρεμίσω από τό παράθυρο! Μ' ένοήσατε;

Η μίς Γουάρρεν, με τα δάκρυα βτά μάτια, προσπαθούσε να κατευνάση τον Νέλσον. Ο Χένρυ σηκώθηκε και διευθύνθηκε στην πόρτα, αλλά ο χονδρός άνθρωπος τού έξακόντισε ένα τελευταίο θέλος:

—Πώς τολμάς ν' ατενίσης μία γυναίκα, καμπουριασμένο ζαροούδι; Ο Χένρυ δεν στάθηκε ν' άκούση περισσότερο. Έτρεξε και κλείστηκε στο διαμέρισμά του. Καμπούρης! Τό ήξερε δά, πώς δεν ήταν κανένας Άδωνις, αλλά δεν ήταν καμπούρης! Καταραμένη φαντασιόπληκτη! Όρδς μπροστά στον καθρέφτη του, κράδαισε όλο τό ύβρεολόγιό του έλαγτίον τού άλλου.

Η Γκραίη ήρθε την επομένη τό ηρωί και τού ζήτησε συγγνώμη. Κρατούσε ανάμεσα στα δικά της τό χέρι τού Χένρυ λέγοντας με γλυκύτητα:

—Ο Ούιλλ γίνεται έτσι καμμία φορά, όταν πιεί λίγο παραπάνω. Μεγαλόφυχος ο Χένρυ της είπε ψέμματα ότι είχε λησμονήσει κιόλας τό έπεισόδιο.

Και να τώρα, που ο Ούιλλ Νέλσον, γνωστός στον κόσμο με τ' όνομα Ούιλλιαμ Ακρόυδ, ήταν νεκρός! Την στιγμήν εκείνην ακριβώς, ο έρ-

Αίσθηματικό ίντερμέτζο

γολάδος των κηδεϊών με τους βοηθούς θα είχε αρχίσει την σιγηλή εργασία του, ποτέ πια δεν θα έρχονταν στο μικρό διαμέρισμα, στο Σέπερτ Μπούς, ποτέ πια δεν θα μιλούσε με περιφρονητικό τόνο για τον «μικρό ταχυδρόμο».

Ξαφνικά, ο Χένρυ Τζιλ πετάχτηκε όρθιος, Ζαλισμένος από τα γεγονότα, είχε λησμονήσει ότι ήταν Παρασκευή! Παρασκευή! Κατά πάσαν πιθανότητα, ο Ούιλλ Νέλσον θα έρχόταν από την λεωφόρο Μίνισιν με κατεύθυνση προς το Σέπερτ Μπούς, όταν συνέβη η σύγκρουσις!

Δ

Η ώρα ήταν έπτα περασμένες όταν ο Χένρυ έφθασε στον τρίτο του όροφο. Ήταν πολύ ταργαμένος. Ένας σχέδιο είχε αρχίσει να διαγράφεται στο νου του, ένα σχέδιο τρελλό... Αλλά έπρεπε να δεβαιωθεί πρώτα ότι ήταν πραγματοποιήσιμο.

Προσπάθησε καθώς πλησίαζε στο κεφαλόσκαλο να μιμηθεί το βαρύ θήμα του άλλου. Ή δοκιμή έφερε αποτέλεσμα: η πόρτα του διαμερίσματος της μίς Γουώρρεν άνοιξε και η νεαρή γυναίκα φάνηκε στο κατώφλι.

Ο Χένρυ την χαιρέτησε.
— «Α! έσείς είστε! του είπε. Ύπέθεσα... νόμιζα πως ήταν ο κ. Νέλσον».

Ο Χένρυ κύτταξε το ρολόι του με ύψος αδιάφορο.

— Δεν ήρθε ακόμα; ρώτησε. Αυτός που είναι πάντοτε τόσο ακριβής στην ώρα του!

— Πραγματικώς, απάντησε η νεαρή γυναίκα, έρχεται πάντοτε την συμφωνημένη ώρα, είναι παράξενο πως δεν ήρθε ακόμα...

Με μία έκφρασι φόβου στο βλέμμα της γύρισε και κύτταξε τον Χένρυ:

— Λέτε να του συνέβη τίποτε; πρόσθεσε.

Ο Χένρυ ήταν στενοχωρημένος. Το σχέδιό του άπαιτούσε να μην αναφέρει το δυστύχημα και αναγκάστηκε να επιβληθεί στον εαυτό του.

Μία στιγμή, σκέφθηκε να της πηδήσει τα χέρια ενώ θα της κρατούσε την παρηγορούσε... και ίσως τότε εκείνη θ' άκουμπουσε το κεφάλι της άπ'ανω στον ώμο του.

— Όχι, δεν πιστεύω να το συνέβη κανένα ατύχημα, είπε. Θα τον έμπόδισαν οι υποθέσεις του. Θα ιδήτε ότι σε λίγο θα σας τηλεφωνήσει.

— Ποτέ δεν μου τηλεφωνεί, μουρμούρισε η νέα. Ούτε εγώ του τηλεφωνώ.

«Παμπόνηρος αυτός ο κ. Ούιλλιαμ Άκρόυδ ή Ούιλλ Νέλσον!» σκέφθηκε ο Χένρυ.

— Θα γνωρίζετε όμως και τον...

Ε

ΚΕΙΝΟ το πρωί ο Χένρυ Τζιλ είχε ευηγήσει πολύ από της ώρας που το έθεσαν την εφημερίδα του Της Εορ-

— Η πολιτική; επανέλαθε ο Χένρυ

θυσί του γραφείου του; είπε φωναχτά.

— Όχι, απάντησε η Γκραίησις σιγά, είναι μυστικό... γιατί βλέπετε, ασχολείται με την πολιτική... Αναγκάζεται να παίρνει πολλές προφυλάξεις για να μη τον παρακολουθούν οι δημοσιογράφοι, τους όποιους αποστρέφεται. Γι' αυτό δεν θγαίνουμε ποτέ μαζί το θράδυ, μόνον δειπνούμε οι δύο μας εδώ.

Ο Χένρυ σκέφθηκε ξαφνικά, ότι, πραγματικώς, αυτός ήταν ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που ήξερε ότι ο κ. Ούιλλιαμ Άκρόυδ επισκέπτονταν την Γκραίησις Γουώρρεν με ψεύτικο όνομα. Τα λόγια της νέας επιβεβαίωσαν την σκέψη του. Κατά πάσαν πιθανότητα η Γκραίησις και αυτός ήταν οι μόνοι που είχαν άκουσει τ' όνομα του Ούιλλ Νέλσον.

— Αλλά... την κατοικία του που κατοικεί;

— Όχι. Σώπασε μία στιγμή, κατόπιν πρόσθεσε:

— Είχα υποθέσει κάποτε ότι κατοικούσε στο ξενοδοχείον «Κορδόβαν»... αλλά γελάστηκα.

— Τον ρωτήσατε;

— Του έγραψα σ' αυτή την διεύθυνση, αλλά το γράμμα μου έπεσε στράφη με την σημείωση «Άγνωστος». Δεν του είπα ότι του έγραψα εκεί, γιατί θα θυμώνα.

Θόρυβος θημάτων άκούστηκε εκείνη τη στιγμή στη σκάλα. Η νέα έτρεξε και έγειρε άπ'ανω στο κιγκλιδώμα. Ο Χένρυ δεν κινήθηκε. Ήξερε ότι Ούιλλ Νέλσον δεν θ' άνέβαινε ποτέ πια αυτά τα σκαλοπάτια.

Η σκέψις ότι αυτός ήταν ο μόνος που ήξερε το μυστικό αυτό, του έκανε έξαιρητική εντύπωση.

Κανείς άλλος μέσα στο Σίτυ δεν υποψιαζόταν ότι ο θάνατος του κ. Ούιλλιαμ Άκρόυδ, έντιμου εμπόρου ανθρώπου νενναιοδόρου, ήταν επίσημο και ο θάνατος ενός νλετζέ, τον οποίο μία νέα είχε γνωρίσει με τ' όνομα Ούιλλ Νέλσον.

Ο Χένρυ μελέτησε πάλι το σχέδιό του. Για την ώρα δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να παρατηρήσει την Γκραίησις και να την βεβαιώσει ότι όλα θα τελείωναν καλώς. Όταν βόθθηκε προστά στην πόρτα του διαμερίσματος του, έτοιμος ν' άνοιξη με το κλειδί του, γύρισε και είπτε:

— «Αν μπορώ να σας φανώ νοήσιμος ή άπειροχρήστες τρώπο, δεν έπαυε παρά να χτυπήσετε στη πόρτα μου

Ε

ΚΕΙΝΟ το πρωί ο Χένρυ Τζιλ είχε ευηγήσει πολύ από της ώρας που το έθεσαν την εφημερίδα του Της Εορ-

— Η πολιτική; επανέλαθε ο Χένρυ

— Η πολιτική; επανέλαθε ο Χένρυ

ψε την παράγραφο που ζητούσε. Ήταν σύντομος και σαφής. Ο κ. Άκρόυδ, που είχε σκοτωθεί, ήταν ένας εισαγωγικού οίκου «Μάστερς, Λόρν και Άκρόυρ». Ήταν άνυπανδρος και μέλος διαφόρων καλών Λεσχών. Κατοικούσε στην οδόν Κλάριτζ και έχαιρε της έκτιμήσεως όλων των γνωρίμων του.

Ο Χένρυ κάγχασε καθώς διάδασε τις τόσο ευνοϊκές κρίσεις του συντάκτου για τον μακαρίτη.

Θα ήθελε να ιδή την Γκραίησις προτού φύγη για το γραφείο του, αλλά η νέα δεν παρουσιάστηκε. Σκέφθηκε τότε πως το πρῶγμα δεν ήταν επείγον.

Λοξοδρόμησε για να περάσει από την οδόν Κλάριτζ. Ήθελε να λάβη περισσότερες πληροφορίες. Ή ιδέα ότι ο Ούιλλ Νέλσον ήταν σ' άλλη θεια νεκρός τον Ικανοποιούσε.

Ρώτησε τον θυρωρό σχετικώς.

— Μάλιστα, κύριε, τού αποκρίθηκε αυτός. Πραγματικώς σκοτώθηκε ο κ. Άκρόυδ, ο καλύτερος ένοικός μας. Ο νεκρός του βρίσκεται ακόμα στην εκκλησία. Θα μεταφερθή αύριο στο κοιμητήριο του Φίνστον. Σας ευχαριστώ κύριε.

Το μεσημέρι, εκεί που ο Χένρυ γευμάτιζε, τού ήρθε η ιδέα να τηλεφωνήσει στην Γκραίησις για να την ρωτήσει αν είχε ειδήσεις, αλλά συγκρατήθηκε. Θα περίμενε ως το θράδυ.

Λίγες ώρες κατόπιν, χτύπησε στην πόρτα της γειτονισσάς του. Τού παρουσιάστηκε με μάτια κατακόκκινα από τα δάκρυα και τρομερά σαστισμένη. Παρακάλεσε τον Χένρυ να μην και να καθήσει. Όχι, δεν είχε λάβει καμιά είδησι και είχε περάσει άσπρη μέρα.

Ο Χένρυ της πρότεινε να καλέσει μία φίλη της κοντά της για να μη στενοχωρηθεί μόνη.

— Δεν έχω καμιά φίλη, τού είπε. Μάνον τον Ούιλλ γνωρίζω στο Λονδίνον.

— Ποι κατοικούσατε πρωτύτερα;

— Στην έξοχή, στην κομητεία του Κέντ.

— Καί... η οίκογένειά σας;

— Ήρθα στο Λονδίνον, είπε η νέα άνασπώνοντας τους ώμους της για να πείξω στο θέατρο, φανταζόμουν ότι είχα ταλέντο... όπως το άνειναι πολλὰ κορίτσια. Βοήκα μιά μικρή ένοικία που μου επέτρεψε να συντηρηθώ για μερικές εβδομάδες...

Σώπασε και σε λίγο πρόσθεσε:

— Έγνώρισα τον Ούιλλ σ' ένα ντάινινγκ. Αυτός με βοήθησε...

Ο Χένρυ δεν ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Ή περίπτωση της ήταν φανερό. Ο Ούιλλ Νέλσον την ήσαν φανερό. Ο Χένρυ δεν ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Ή περίπτωση της ήταν φανερό. Ο Χένρυ δεν ζήτησε περισσότερες πληροφορίες. Ή περίπτωση της ήταν φανερό.

Η Γκραίησις είχε πεποίθησι στον Ούιλλ Νέλσον. Δεν ήταν άνθρωπος να την εγκαταλείψει, ούτε αν ήθελε δίνον να έξηγηθαι μαζί της.

— Ένι κάτι θα συνέβη, κάτι που θα τον έμπόδισε να έλθη ή να της γράψω έστω...

Πλησίασε και ψιθύρισε εμπιστευτικά στον Χένρυ:

— Η πολιτική!

— Η πολιτική; επανέλαθε ο Χένρυ

με άπορία.

— Ναι, ναι! τού φώναξε. Άκούστε με! Έγώ τον ξέρω καλά τον Ούιλλ! Τον άπήγαγον για πολιτικούς λόγους και ποιος ξέρει αν δεν τον δολοφόνησαν! Ο Ούιλλ δεν είναι από τους άνδρας εκείνους που μπορούν να εγκαταλείψουν μία γυναίκα! Το διασθάνομαι! Είμαι βεβαία γι' αυτό!

Ο Χένρυ σάστισε και τρόμαξε λιγάκι με την έκφρασι που πήρε το πρόσωπό της. Αυτό ήταν αντίθετο προς το σχέδιό του. Έσπευσε να διαμαρτυρηθή. Ποτέ δεν είχε την πρόθεσι να κατηγορήσει τον κ. Νέλσον ότι μπορούσε να την εγκαταλείψει.

— Σας πρόσβαλε, αντίετνε η νέα και ίσως σας πέρασε από το νου μία τέτοια κακή σκέψις, αλλά θέλω να με πιστέψετε, είναι άνίκαρος να κάνη μία τέτοια άτιμία ο Ούιλλ.

ΣΤ

ΤΗΝ ημέρα της κηδείας ο Χένρυ ζήτησε μισή ημέρα άδεια. Παρακολούθησε την έκφορά. Την νύχτα που προηγέθη, η ανάμνησις τού νεκρού που τον είχε άποκαλέσει «καμπούρη» τού ξαναζωντανέψε το μίσος του. Μία τρελλή σκέψις τού ήλθε να στείλη ένα στεφάνι με την έπιγραφή: «Με τους χαιρετισμούς τού καμπούρη». Ή ιδέα όμως ότι αυτό μπορούσε να προκαλέσει μία άνακρισι, τον συγκράτησε.

Το θράδυ εκείνη, χτύπησε πάλι στην πόρτα της Γκραίησις. Τον έμπασε στο σαλόνι της.

Ευχαριστήθηκε που την είδε να συγκαθίεται από την συμπάθεια που έδειχνε για τη συμφορά της. Διψούσε για τα παρήγορα λόγια του και αυτό τον κολάκευε. Καμιά γυναίκα ως τώρα δεν είχε δώσει προσοχή στον ταπεινό Χένρυ Τζιλ. Καμιά γυναίκα δεν είχε καταδεχθί ν' άκούση τα λόγια του. Αλλά αυτή τη φορά, μία πολύ άμορφη νέα, με θερμή τον ίκέτευε να την καθησυχάσει να την βεβαιώσει ότι ο Ούιλλ θα επέστρεφε.

Το ίδιο θράδυ εξέτασε το ποσόν των καταθέσεών του στην Τράπεζα. Με κόπο, στο διάστημα των είκοσι χρόνων της εργασίας του, είχε κάνει μερικές οικονομίες. Το άποταμίευμά του ήταν τριακόσιες έπτα λίρες και μερικά σελλίνια. Δεν ήταν σπουδαίο το ποσόν, βέβαια, αλλά ήταν εύτυχης που είχε αυτά τα χρήματα.

Ο Ούιλλ Νέλσον, δεν παρουσιάστηκε φυσικά ούτε την επομένη Παρασκευή. Ο Χένρυ είχε σπεύσει να επιστρέψει στο σπίτι του για να βρεθί εκεί την συνηθισμένη ώρα της επίσκεψης τού χονδρού ανθρώπου. Μαζί με την Γκραίησις περίμεναν από τις έπτα ως τις όκτω. Άπελπισμένη τότε η νέα ξέσπασε σε κλάμματα. Έκείνος προσπάθησε να την παρηγορήσει.

Η Γκραίησις ήταν τρομοκρατημένη. Άνάμεσα στους λυγμούς της, άμολόγησε ότι δεν είχε άλλα χρήματα. Ός τώρα ο Ούιλλ έφρόντιζε για όλα τα έξοδά της.

Ο Χένρυ βόναλε το πορτοφόλι του και της έδωσε ότι είχε και δεν

είχε. Εύγενικά, αλλά σταθερά, έκείνη αρνήθηκε να δεχθί το ποσόν έστω και ως δάνειον. Πως θα μπορούσε να τού το επιστρέψει. Ο Χένρυ δυσανεστήθηκε. Ήταν φανερό ότι δεν τον θεωρούσε άξιο να διαδεχθί τον Ούιλλ Νέλσον.

— Πάει καλά, της είπε, αλλά τότε τί σκέπτεσαι να κάνετε;

— Δεν... δεν ξέρω, τού απάντησε κλαίοντας. Υπάρχει κάποιος τόν όποιον είχα γνωρίσει άλλοτε... ίσως μου δώσει λίγα χρήματα... θα τού γράψω!

Ο Χένρυ προθυμοποιήθηκε να ρίξη το γράμμα στο ταχυδρομικό κιώτιο. Μόλις έστριψε όμως την γωνιά τού δρόμου, έσχισε το γράμμα και έρριξε τα τεμάχια στο στόμιο μίας ύπόνομου. Δεν είχε καμιά διάθεση ν' άφήσει την Γκραίησις σ' έναν άλλον άνδρα. Το μέλλον τού παρουσιαζόταν σαν μία ευχάριστη εικόνα.

Στο διάστημα της επομένης ημέρας, ο Χένρυ γέμισε με αριθμούς μερικές κόλες χαρτί, κάνοντας λογαριασμούς που δεν είχαν καμιά σχέση με το γραφείο στο οποίο εργαζόταν. Προσπαθούσε να υπολογίση πόσα μπορούσε να χρειασθί μία νέα σαν την Γκραίησις Γουώρρεν.

Αν, τουλάχιστον, μπορούσε να μάθι πόσα χρήματα της έδινε συνηθως ο Νέλσον! Είχε προσπαθήσει με τρόπο να την ρωτήσει, αλλά δεν κατώρθωσε να λάβη σαφή απάντηση.

Προς το θράδυ, λίγα μόλις λεπτό προτού φύγη από το γραφείο, άποφάσισε για ένα ώρισμένο ποσόν. Έγραψε τότε στη γραφομηχανή ένα σύντομο γράμμα το οποίο έβαλε μέσα σ' ένα φάκελλο μαζί μ' ένα τραπεζογραμμάτιο των δέκα λιρών. Κατόπιν έγραψε την διεύθυνσι της μίς Γουώρρεν και πρόσθεσε: «Τη εύενη φροντίδι τού κ. Τζιλ».

Δείπνησε στο εστιατόριο. Ήταν κι' αυτό μέσα στο σχέδιό του. Λίγο πρό των δέκα μπηκε σ' ένα λεωφορείο και επέστρεψε στο σπίτι του.

Ανέβηκε δυο-δυο τα σκαλοπάτια και χτύπησε στην πόρτα της γειτονισσάς του. Είχε πάρει ένα ύψος χαρούμενο.

Με μία άνάσα της άφηγήθηκε όλη την ιστορία του. Όσο μιλούσε, το πρόσωπο της νέας φωτιζόταν. Είχε ιδί τον Νέλσον! Μάλιστα! Τον είχε συναντήσει στο εστιατόριον όπου δείπνησε. Ο κ. Νέλσον είχε πλησιάσει στο τραπέζι του και τον είχε παρακαλέσει να δώσει έκ μέρους του αυτό το γράμμα στην μίς Γουώρρεν. Κι' ο Χένρυ έβγαλε το γράμμα από την τσέπη του.

Ανυπόμονα, η Γκραίησις άνοιξε τον φάκελλο. Διάβασε και ξαναδιάβασε το σημείωμα. Κατόπιν άρχισε να κλαίη και χαρούμενα έσφιξε το χαρτί άπάνω στη καρδιά της. Ο Χένρυ που την παρατηρούσε κρυφά, άντελήφθη ότι είχε κάνει μία καλή πράξη. Μία πολύ καλή πράξη.

Με ύψος άθωο την ρώτησε:

— Όλα πάνε καλά, λοιπόν;

— Ναι! ναι! φώναξε η νέα. Μου γράφει... ότι σας επεφόρτισε να μου παραδώσετε το γράμμα του... Δεν μπορώ να σας το διαβάσω... Μ' ένοείτε, πιστεύω...

Ο Χένρυ έννοούσε πολύ καλά. Εί-

χε συντάξει το γράμμα με τέτοιο τρόπο ώστε της ήταν άδύνατον να τού το άνακοινώσει. Τό είχε κάνει επίτηδες για ν' άποφύγη κάθε ύπόνοια και είχε κοπιήσει αρκετά όσο του το καταφέρει. Είχε γράψει:

«Γκραίησις, αγαπημένη μου,

Δεν μπορώ να παρουσιάσω δημοσίη αυτή την στιγμή για πολιτικούς λόγους. Άποφεύγω επίσης να σου γράψω ταχυδρομικώς καθώς και στους φίλους μου για να μη κινδυνέψω να τους παρασύρω σε ένοχλητικές περιπέτειες. Σκέφθηκα να χρησιμοποιήσω τον άνθρωπάκο που κατοικεί κοντά σου. Θυμάσαι ότι τον είχα όνομάσει κάποτε «ο ταχυδρόμος»; Ο κατεργάρης σε λατρεύει και δεν θα μάς προδώσει. Δεν μπορώ να σου δώσω οραντεβού. Θα φροντίσω ώστε να τόν συναντώ καμιά φορά. Θα με διασυνδέσει να τόν χρησιμοποιήσω!

Με μάτια όρθάνοιχτα διάβασε το γράμμα.

Αίσθηματικό ίντερμέτζο

Η νεαρή γυναίκα έκανε ένα σωρό ερωτήσεις. Φαινόταν τρελλή από χαρά. Ο Ούιλλ της φαινόταν καλά στην υγεία του; Ήταν μόνος του; Ήταν στενοχωρημένος; Σε ποιο έστιατόριο είχαν συναντηθεί; Α! αν έβρισκόταν κι' αυτή εκεί!

— Ακούστε, του είπε κοντανασαίνοντας. Ο Ούιλλ μου γράφει ότι θα φροντίσει να σας συναντά κάθε τόσο για να σας δίνει ένα γράμμα για μένα. Σας το είπε αυτό;

— Ναι. Μου είπε ότι θα με ανταμώσει καμιά φορά, αλλά δεν μπορούσε να μου δώσει ένα σταθερό ραντεβού.

— Έννοω! Ξέρω ότι δεν μπορεί. Ασχολείται με την πολιτική, σας το είπα, δεν είναι; Αν όμως μπορούσα να... να βρεθώ εκεί τυχαίως μαζί σας...

Ο Χένρυ ένοιωσε μια μεθυστική χαρά. Ήταν ενθουσιασμένος με το σχέδιό του. Είχε φθάσει ακριβώς σ' εκείνο που έπιζητούσε. Με τόν τρόπο αυτόν, η Γκραίη θα έβγαине μαζί του να δειπνήσει με την ελπίδα ότι θα συναντούσε τον Ούιλλ... και ποιος ξέρει, αν με τον καιρό, δεν θα ξεγνοούσε τον χονδρό και χυδαίο εκείνο άνθρωπο; Τό λαμπρό αυτό όνειρο τον γέμιζε με χαρά.

•
Z'

Ε ΠΗΚΣΛΟΥΘΗΣΕ μια σειρά από βοηθητικές έραδους. Μια φορά την έβδομάδα, ο Χένρυ έπαιρνε την μίς Γουόρρεν και έτρωγαν έξω μαζί σ' ένα έστιατόριο. Αλλάξαν κέντρον κάθε φορά, γιατί αυτή ήταν η παράκλησις του Νέλσον. Αν, όμως, έβγαίναγ την Πέμπτη, ο Χένρυ τον συναντούσε την Παρασκευή και έφερνε το τακτικό σημείωμα με το τραπέζογραμμάτιο. Αν έβγαίναγ την Παρασκευή, τότε ο Νέλσον παρυσιαζόταν το Σάββατο. Επαιζαν ένα σωστό κρυφτό, όπως το είχε διοργανώσει λαμπρά ο Χένρυ.

Τό παιχνίδι ήταν δαπανηρό, αλλά πόσο συναρπαστικό! Ο λογαριασμός του στην Τράπεζα υπέφερε τρομερά: δέκα λίρες την έβδομάδα και άλλη μία τουλάχιστον για τα έξοδα. Αλλά η ευχαρίστησις ήταν τόσο μεγάλη!

Για πρώτη φορά στην θάλια ζωή του, ο Χένρυ χαρόταν βρισκόταν στα ούρανια... Σε κάθε έξοδό τους περισσότερο ένδιαφέρον στην κουπομονησία να βρή τον Ούιλλ Νέλσον.

Όσο το μικρό κεφάλαιο λιγώστευε σιγά-σιγά. Καμιά φορά ο Χένρυ ανησυχούσε. Ο κ. Ουίλλιαμ Ακρόυδ ή Ούιλλ Νέλσον, άναπαύονταν ήδη πρό δεκαεσσάρων έβδομάτων μέσα στο ήρεμο κοιμητήριο του Κίνστον, όταν ο Χένρυ έέτασε τον λογαριασμό του στη Τράπεζα

και είδε ότι είχε εκατόν εξήντα λίρες ολιγώτερες από την ημέρα που είχε παρευρεθεί στην τραγική σύγκρουσι, κοντά στην πλατεία του Τραφάλγκαρ. Η διαπίστωσις αυτή του έφερε μια δυσάρεστη φρικίαση σ' όλο του το σώμα.

Τα χρήματα αυτά, είναι αλήθεια, του είχαν φέρει χαρά και συγκίνηση. Η Γκραίη τον φώναζε τώρα με το μικρό του όνομα. Καμιά φορά μάλιστα, του έλεγε: «Αγαπητέ μου Χένρυ». Επανελημμένος του επέτρεψε να την φιλήσει στο μάγουλο, την στιγμή που την καληνύχιζε. Μια ειλικρινής φιλία τους έωνε τώρα όριστικά και μολονότι ο σύνδεσμος αυτός θασιζόταν στην αναζήτηση του κ. Νέλσον, εν τούτοις σπανίως πιά μιλούσαν γι' αυτόν.

Ένα θρόδυ, στην άρχη του φθινοπώρου, η Γκραίη του ανταπέδωκε το φιλή του και εκείνος ήταν όλος χαρά. Της είπε τότε για την ήμιοιητά της με την Νικολέττα. Με μια τσαχπίνικη κίνηση, η νέα του τσίμπησε το μάγουλο.

•
H'

Π ΛΗΣΙΑΖΕ ο χειμώνας. Ένα θρόδυ που είχαν δειπνήσει σ' ένα έστιατόριο του Πικαντίλ-λυ, το δυνατό κρύο τους χτύπησε κατά πρόσωπο καθώς βγήκαν από την ζεστή αίθουσα. Η νεαρή γυναίκα τυλίχτηκε πιό σφιχτά μέσα στο έλαφρό πανωφόρι της και είπε γελώντας:

— Αν συναντούσα απόψε τον Ούιλλ θα τον παρακαλούσα να μου αγοράσει ένα πανωφόρι.

— Τι είδους πανωφόρι; ρώτησε ο Χένρυ.

— Από γούνα. Βιζόν ή πτι-γκρί. Είναι εύνητον ότι ο Χένρυ δεν έπρεπε ποτέ να κάνει κείνο που έκανε. Χιλιάδες φορές, τα δικαστήρια έχουν πη, ότι ο ταμίας δεν έχει το δικαίωμα να κρατήσει για δική του χρήση τα χρήματα που περνούν από τα χέρια του και που δεν του ανήκουν. Αλλά πώς μπορούν αυτοί οι δικαστάι με τις απολιθωμένες καρδιές, να νοιώσουν την ψυχή ανθρώπων σαν τον Χένρυ Τζιλ. Τόν Χένρυ, ο οποίος είχε ζήσει σαράντα τέσσερα χρόνια δίχως καμιά αίσθηματική περιπέτεια! Πιθανόν, οι ήλικιωμένοι αυτοί δικαστάι να υπήρξαν άνδρες όπως όλοι στην εποχή της νεότητός των, αλλά με τα χρόνια είχαν σκληρυνθεί και τώρα περνούσαν τον καιρό τους καταδικάζοντας φτωχούς ανθρώπους.

Ο Χένρυ είχε ακόμα εκατόν σαράντα έπτά λίρες στο ταμειυτήριο. Το γυναικείο όμως έπανωφόρι σέιζε διακόσιες. Τι κρίμα...

Εν τούτοις η Γκραίη έλαβε το γυνέμιο πανωφόρι της ένα πρωινό του Οκτωβρίου. Όλη την ημέρα εκείνη, ο Χένρυ άγωνιζόταν μεταξύ δύο αίσθημάτων. Από την μια ο φόβος μήπως ανακαλυφθ το έλλειμμα

του ταμείου προτού προλάβει να έπι-στρέψει τα χρήματα και έξ άλλου, η ασύγκριτη χαρά που θα ένοιωθε όταν θα δεχόταν τα συγχαρητήριά της για την έπιτυχία του να πείσει τον Ούιλλ Νέλσον να της κάνει το ωραίο δώρο του ζεστού πανωφοριού.

Τό άπογευμα, έπαυσε κάποια στιγμή να γράφει και έμεινε για λίγα με την πέννα στο χέρι. Η Γκραίη το πίστευε τάχα σ' αλήθεια ότι ο Νέλσον της έστελνε κάθε έβδομάδα τα χρήματα αυτά; Βαθειά μέσο στην καρδιά της, δεν μάντευε ότι ήταν ο Χένρυ που φρόντιζε για την συντήρησή της;

Αποφάσισε να της μιλήσει το ίδιο εκείνο θρόδυ. Θα της ώμολογούσε ότι από τότε που έξαφανίστηκε ο Νέλσον αυτός ήταν που της προμήθευε τις δέκα λίρες κάθε έβδομάδα. Τού ήταν αδύνατον να υποφέρει πιά την σκέψη ότι ο Νέλσον, ο άθλιος αυτός που τον είχε ονομάσει «καμπούρη» και «ταχυδρόμο» είχε όλη την ευγνωμοσύνη της Γκραίη για τις θυσίες που έκανε αυτός.

Είχε ετοιμάσει τα λόγια της εξομολογήσεώς του και τα έπανάλαμ-βανε με τον νού του. Είχε στεγνώσει το στόμα του από την συγκίνηση. Θα της έλεγε πώς αν τα έκανε όλ' αυτά ήταν από την αγάπη του γι' αυτήν. Χτυπούσε η καρδιά του τρελλά καθώς προσπαθούσε να μαντεύσει πιά θα ήταν η απάντησίς της. Ήσαν μόνοι οι δύο τους στον τρίτο όροφο... Μόνοι!... «Δύο έρημιτες!» του είχε πει η ίδια... Ανατριχίλες περνούσαν όλο το σώμα του.

Πίσω από την τζαματιή πόρτα του γραφείου ένας από τους διευθυντάς του οίκου τον παρατηρούσε με προσοχή...

•
Θ'

Λ ΙΓΟ πρίν από τις έξη, ο Χένρυ έφθασε στον τρίτο όροφο. Υπήρχε σκόνη και θρύμματα από άχυρα μπροστά στην πόρτα της Γκραίη. Χτύπησε αλλά δεν έλαβε απάντηση. Ξαναχτύπησε με την γροθιά του, δίχως αποτέλεσμα και πάλι.

Ο θυρωρός άκουσε τον θόρυβο και ανέβηκε.

— Έχω ένα γράμμα για σας κ. Τζιλ. Η μίς Γουόρρεν έφυγε. Σας έξηγεί τον λόγο μέσα στο γράμμα της.

Ο Χένρυ πήρε τον φάκελλο και τον άνοιξε νευρικά. Από μέσα έπασαν μερικά τραπέζογραμμάτια και σαν σκόρπια στο δάπεδο, αλλά δεν διάβασε το γράμμα που έλεγε τέ έξης:

«Συνέδη ένα έκτακτο περιστατικό. Δέχτηκα την έπίσκεψη ενός συμβολαιογράφου ο οποίος μ' έρώτησε αν ήμουν έγώ που χόρευα άλλοτε στο θέατρο Μπιζού. Εκεί εργαζόμουν όταν γνωρί-στηκα με τον Ούιλλ Νέλσον. Φυσικά, σπικα με τον Ούιλλ Νέλσον, άναπαύονταν ήδη πρό δεκαεσσάρων έβδομάτων μέσα στο ήρεμο κοιμητήριο του Κίνστον, όταν ο Χένρυ έέτασε τον λογαριασμό του στη Τράπεζα

γιατί μόνον την διεύθυνσή μου στο θέατρο έγνώριζε.

» Επειδή δεν ήξερα ποιός είναι αυτός ο κύριος Ακρόυδ, ζήτησα να ιδώ την φωτογραφία του... και άναγνώρισα τον φτωχό μου Ούιλλ!

» Ξέρω τώρα ότι έσείς μου δίνετε τα χρήματα εκείνα κάθε έβδομάδα. Ξέρω επίσης ότι έσείς μου δωρήσατε το ωραίο γυνέμιο πανωφόρι. Καλέ και αγαπητέ φίλε μου!

» Μόλις εισέπραξα τα χρήματα, υπέλογισα πόσα έξοδέψατε για μένα. Λογάρισα ότι είναι περίπου τετρακόσιες λίρες. Σας επιστρέφω αυτά τα χρήματα και σας παρακαλώ να δεγθίτε την ευγνωμοσύνη μου και την φιλική συμπάθεια μου. Εγώ επιστρέφω στο χωριό μου.

» Με τις ενάρεδες ευχαριστίες μου

Γ ρ α ί η ς Γ ο υ ώ ρ ρ ε ν »

•
I'

Ο Χένρυ Τζιλ καθόταν άπάνω στο ψηλό σκαμνί του, μέσα στο γραφείο του. Ένοιωθε μια γλυκειά ήρεμιά μέσα του.

Είχε επιστρέψει στο ταμειον τα χρήματα που είχε πάρει, και είχε καταθέσει στην Τράπεζα το υπόλοιπον των τετρακοσίων λιρών. Κατά περιέργη σύμπτωση θρέθηκε να είναι η κατάθεσίς του ίδιο ποσόν, με διαφορά μερικόν σελλινίων, που ήταν την ημέρα που είχε ξεκινήσει σ' ένα όνειρεμένο ταξίδι. Αυτό τον έκανε να χαμογελάσει.

Την ίδια ώρα μέσα στο γραφείο της διευθύνσεως, δύο από τους συνεταιρίους συνμιλούσαν.

— Είχα άρχισει ν' ανησυχώ για τον Χένρυ Τζιλ, έλεγε ο ένας. Φαινόταν νευρικός. Φοβήθηκα πρὸς στιγμήν, μήπως είχε κάνει τίποτε άνοησίες.

— Άνοησίες; Τι είδους;

— Νά, καμιά γυναίκα...

— Αιτός! φώναξε ο άλλος. Είμαι βέβαιος ότι ο φτωχός αυτός διάβολος, δεν είχε ποτέ στη ζωή του καμιά αίσθηματική περιπέτεια! Έχει ένα πάθος: τα γραμματόσημα του και μια μανία να παίξει κιθάρα! Παρατηρήστε τον αυτή την στιγμή, στοιχηματίζω ότι συλλογίζεται κάποιο γραμματόσημο που λείπει από την συλλογή του!

Κι' όμως την στιγμή εκείνη ο Χένρυ Τζιλ όνειρευόταν την Γκραίη Γουόρρεν. Θαρρούσε πώς έδλεπε ακόμη τα τορνευτά, τα τόσο άσπρα μπράτσα της... Εν τούτοις, δεν ένοιωθε καμιά λύπη. Η περιπέτεια εκείνη κινδύνευσε να ταράξει την ήσυχη, όμαλή ζωή του... Τώρα που είχε λήξει, θα μπορούσε να άσχο-ληθθ σθεαρά με τ' αγαπημένα του γραμματόσημα και να παίξει πιό συχνά την κιθάρα του.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τό τέλος ενός είδυλλίου

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

ΖΩΡΖ (Κάπως δυσσαρεστημένος): Έννοω.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Τι σημασία έχουν αυτά;

ΒΙΚΤΩΡ: Η Σουζάννα μου είναι φυσικά μια χαοιτωμένη γυναικούλα. Ίδιως όταν είναι φρεσκοβαμμένη. Αλλά όταν αυτό το παραμελήσει...

— ΖΩΡΖ: Α!

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Άνοησίες.

ΒΙΚΤΩΡ: Καταλαβαίνετε, φυσικά, ότι τότε και η πιό ωραία γυναίκα του κόσμου μπορεί να έχη εμφάνιση κατσιβέλλας.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Άδιάντροπε.

ΒΙΚΤΩΡ: Μα δεν έννοω έσένα νουσι μου. Μήπως ένεις την ιδέα ότι είσαι η πιό ωραία γυναίκα του κόσμου; Αν ναι τότε κάνεις πολύ μεγάλο λάθος. Ξέρεις πόσες άλλες πιό δυσκολε από σένα υπάρχουν; Τι λένε σεις κύριε Ζώρζ;

ΖΩΡΖ (Με μεγάλη στενοχώρια): «Εί φυσικά...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Όλοι οι ίδιοι είσα-στε...

ΒΙΚΤΩΡ: Με συννορείς. Ένώ δεν θέλω να γίνω ευπόδιο της μελλοντικής σας εδυνίας. Είμαι πρόθυμος να δώσω το διαζύγιο. Αν ο κύριος Ζώρζ μου δίνει τον λόγο της τιμής του ότι θα σέ παντρευθί άμέσως...

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Θα τό κάνει άμέσως.

ΒΙΚΤΩΡ: Ξέρω κι' εγώ; Ίσως σκεφθεί τώρα ο άνθρωπος ότι ύστερα από έπτά νόνια μπορεί να βρεθί κάποιος άλλος κύριος Ζώρζ, πιό νέος, πιό φρεσκοεδουσιμένος, πιό φρεσκοιδεωμένος και να σέ ιδή και σένα πιό φρέσκια, πιό χτενισμένη, πιό ευδιάθετη από ό,τι σέ βλέπω ένώ σήμερα όλη μέρα στο σπίτι... Πάντως, όπως είπαμε, ένώ δεν ένω καμιά αντίρρηση. Κύριε Ζώρζ, Περιμένω την άπάφασή σας.

ΣΟΥΖΑΝΝΑ: Ζώρζ. Δείτε σ' αυτόν τον κύριο ότι είσατε ένας τίμιος και αξιοπρεπής άνθρωπος.

ΖΩΡΖ (Προς τον κύριο): Κύριε. Η κυρία Σουζάννα με προκαλεί να σέ αποδείξω ότι είμαι ένας τίμιος και αξιοπρεπής άνθρωπος. Η έπιθυμία της είναι για μένα διαταγή. Νομίζω ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα τό τιμώτερο και αξιοπρεπέστερο παρά να σέ δηλώσω ότι σέβουμαι την οικογενειακή σας εδυνία και ότι δεν έννοω να την διαταράξω. Κυρία μου, Η έπιθυμία σας έξετε-λέσθη. Καληνύχτα σας.

Ν Ε Δ Ι Π Ρ Ι Η Τ Α Ι

Ο νυμφίος της ψυχής μου

Στη λευκή Σιωπή που άκινητεί γύρω απ' το παράξενο όνειρό μου, κάποιος κουρασμένος περπατάει που έρχεται και γέρνει στο πλευρό μου...

Ρόδα ξεφυλλά, ρόδα φιλά, ρόδα ματωμένα έχει στο στόμα, κι' όπως με κυττάει και μου μιλά σβύνεται η φωνή του και το γρύμια...

Την πικρή γαλήνη της βραδυάς λείει πώς τάχα αγάπησε να νοιώσει, κι' έδωσε τ' άσπεία της καρδιάς μήπως κι' η χαρά τους τον προδώσει...

Σύννεφο τον κάλυψε βαθύ, διάδχκε λειβάδια και ποτίμια. Έγερσε για ν' άποκοιμηθί δίπλα σ' άνεμόδαρτα καλάμια...

Για να βοή τους δρόμους τους πικρούς άρωστη ήδονή τον έπροδόδα... Σε φαιδρές βραγιές με τους νεκρούς λογισμούς του έμάτωσε τα ρόδα...

Ήπια της νυχτιάς τα παγερά δάκρυα σής παλάμης του τό τάσι Πάνω από μιάς στέρας τα νερά γεύθηκε τη λύπη ως να χορτίσει...

Μέσα στην όμίγλη τη λευκή βόηκε την καρδιά του να κοιμάται... Μνήμη ταπεινή τον κατοικεί, έμαθε να κλαίει και να θυμάται...

Κι' όταν μακρυνή, γλωμή φωτιά ή σελήνη, έδάκρυσε κι' έφάνη, φόρεσε τη σκόνη τη σταχτιά των όνείρων του, έκπαγλο στεφάνι...

Ρόδα ξεφυλλά, ρόδα φιλά, λόγια μυστικά, χαμένα λέμε, και κυλά το δάκρυ μας, κυλά, και κανείς δεν έέρει γιατί κλαίμε...

(Από την Σειρά «Κύκνοι στο Λυκό-φως» που κυκλοφορεί προσεχώς).

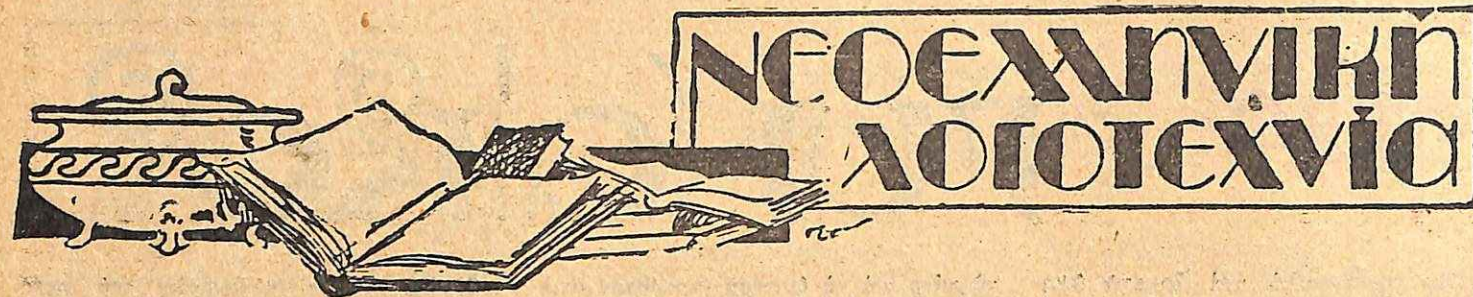
ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟΝ

Στο σχολείο:
— Δεδομένου ότι έχετε αυτά για να άκούτε, και αυτή για να άσφραίνετε, τι έχετε για να βλέπετε;
— Τα ματογυάλια μου κ. καθηγητά.

ΜΑΞΙΜ

Νά σβύνης έρμος στα ξένα

ΤΩ ΤΙ Φρικτό
με πυρετό
τριανταεννά και έξι,
να δρίσκεσαι στην ξενιτιά
και η νυχτιά
αιώνας, να σου φαίνεται—γλυκά όσο να
(φέξη).

Μέσ' στη μικρή
και πενιχρή
θλιμμένη κάμαρά σου
οι μαύρες της νυχτιάς σκιές,
σατανικές,
τρελλές μορφές, να γίνονται και να
(χωνται κοντά σου).

Κι' ένα θλιβό
πικρό, δουλό
παράπονο—άλλοι σου!
να βγαίν' από τον πυρετό
σα βρογχικό
κι' έτσι άδικα στην ξενιτιά, να σβύνη
(ή ζωή σου).

ΚΩΣΤΑΣ ΣΙΜΟΣ

Απόψε

Απόψε πάλι στ' όνειρο τ' ασύλληπτο
ήρθες δειλά και κάθισες σιμά μου
σάν τότε, που γλυκά σε πρωταγάπησα
της ζήσης πρώτε κι' ύστερε ξρωτά μου.

Πονούσες, μά τα χείλη σου δειλιάζανε
τον πόνο να μου πούνε της καρδιάς σου
και μ' ένα γέλιο σιμά μου τήν δόνη.
κι' έμπόδιες να βγούν τα δάκρυά σου.

Απόψε ήρθες στον ύπνο και μου τάραξες
του όλόγλυκού μου όνειρου τη γαλήνη
και ξύπνησες ξανά τη μαύρη θλίψη μου
και του πικρού χαμού σου την δόνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ —
ΠΑΥΛΟΘΙΑΝΟΣ

Μιά κόκκινη σερπαντίνα!

Η τρελλή άποψη σ' όλη της τη δό-
ξα. Η σάλα ξεχειλή από δροσερά νεά-
τα. Χόρευα μαζί σου τον ωραιότερο χο-
ρό της βραδιάς. Βροχή πολύχρωμη οι
σερπαντίνες γύρω μας... Κάποια απ' αυ-
τές, χαράκι κόκκινο, τυλίχτηκε όλόγυ-
ρά μας: άσπεφα έκοψα την άκρη του
και το έδεσα πάνω απ' τους ώμους μας.
Μουσιφίξες το χέρι ψιθυρίζοντας:
«Τρελλός». Δεν ήπανε δα και τόσο τρέλ-
λα... όμως δεν έδωσα σημασία στα λό-
για σου. Ένοιωθα τέτοια τρελλή χαρά
χαιρόντας που δεν είχα συνείδηση τό-
που και χρόνου. Σά όμως με την κατα-
πληκτική σου αλήθεια διαύθησες προείδες
τι θα ήταν το δέσιμο αυτό για μένα.

Διάβασες κιόλα κείνη τη στιγμή το
δράμα μιας καρδιάς πάνω στη σερπαν-
τίνα... Μά γω το «Τρελλός» δεν μπόρεσα
να νοιώσω πως έδωσα μονάχη μου τη γε-
νή της μοίρας μου άλυσιδίδα. Είχα τόσο
κέρφι κείνη την άπορητική βροδιά!
Και δεν έπαιξα στα χέρια μου παρά μία
κόκκινη σερπαντίνα...

ΝΤΟΖΙΑ Μ.

Πολύ άργά

Φθάνει πιά, πάρα πολύ δοκίμασα την
αγάπη σου. Υπήρξα άνόητη, σκληρή. Σε
βασάνισα τόσο καιρό άδικαιολόγητα! Μά
και γω πόσο βασανίστηκα!... Φθάνει σε
γνώρισα καλά, και μαζί σου γνώρισα την
ωραιότητα της Αγάπης. Ναί αγαπημένε
μου! Συγχώρησέ με ύπηρεξα άνόητη. Έ-
πρεπε νάρθω κοντά σου πολύ πιό γρήγο-
ρα. Νομίζω πως έχασα ένα απ' το καλ-
λίτερο μέρος απ' την εύτυχία μου κρα-
τώντας σε, τόσο καιρό μακριά μου. Πρέ-
πει να με πιστέψης. Μέσα στα κατάβαθα
της ψυχής μου νοιώθω για σένα μια άπε-
ραντη αγάπη, μια μονακριβή στοργή. Εί-
ναι όλα μου δικά σου. Δικά σου γιατί
κουράστηκες πολύ γι' αυτά. Δικά σου
γιατί σου άνηκουν. Δικά σου γιατί άξι-
ζει νάσαι δικός σου. Δικά σου γιατί και
σύ είσαι δικός μου, καταδικός μου.

Ναί, πολυαγαπημένε μου, τίποτα πιά
δεν θα μπορέσει να μας χωρίσει. Έλα
πίδ κοντά μου, γύρε μέσα στην άγκαλιά
μου, στην άγκαλιά σου, γιατί μόνο δικιά
σου άγκαλιά είναι. Βλέπεις τί καλά που
είναι έτσι;... Άκου την καρδιά μου πως
κτυπάει!... Λέε και προσπάθει να βγή
έξω να μάς καμαρώσει για την εύτυχία
μας, να πανηγυρίσει κι' αυτή μαζί μας!

Λέε γύρω μας... δι-
με καλωσύνη... τί ώραία που είναι η
ζωή!... Μίλησέ μου άγόρι μου αγαπημέ-
νο, πές μου μπορεί να υπάρχει μεγαλείτε-
ρη εύτυχία απ' τη δική μας;... Γιατί δεν
μου μιλάς; Γιατί;... Μήπως λείπουν σε
κούρασα έτσι σφιχτά που σε κρατώ μέσα
στην άγκαλιά μου; Μήπως σε πίκρανα ή
θελά μου με κανένα λόγο; Μίλησέ μου,
πές μου γιατί;... Άχ νάξερεις πόσο με
πληγώνεις με αυτό σου το όδυνηρό χα-
μόνελο!... Άλλά τί σου συμβαίνει; λοι-
πόν και με κυττάς έτσι; Μήπως έσθυσε
ή αγάπη σου για μένα; Μήπως αγάπησες
πιό πολύ την ταβέρνα, το πιστό και το
ξενύχτι; Μά τόσο καιρό δεν τα θαρέθη-
κες πιά; Και είσαι τόσο ώχρος και θή-
κεις άσχημα!... Όχι, δεν πρέπει, δεν
μπορείς δεν έχεις το δικαίωμα να μ' ά-
φήσεις και να ξαναγυρίσης στη παλιά
σου τη ζωή!... Ξεχάσε την, σε παρακα-
λώ μη μ' αφήσεις πιά μόνη!... Δεν μπο-
ρώ ούτε μια στιγμή να ξίσω μακριά σου.
Σ' αγαπώ! Έλα, πάρε τα χείλη μου,
κλείστα για πολύ ώρα μέσα στα δικά
σου. Έλα δεν μπορώ πιά ν' άνθίσω στα
κτυπήματα του πόθου της αγάπης μου
για σένα... Έλα...

Τί; Όχι, όχι δεν θα φύγης! Δεν μπο-
ρείς αυτό να το κάνης ποτέ! Σκότωσέ
με καλύτερα! Μά Θεέ μου!... Μ' άρνιέ-
σαι λοιπόν τα πάντα... ούτε ένα φιλί;
Γι' άπελπισία!... ούτε ένα φιλί... έφυγες.
Είσαι ένας κακούργος.....

Μιά Άγάπη αληθινή για μία κατάκει-
στη καρδιά, δεν μπορεί παρά νάρθω πολύ
γρήγορα ή ήμώρα που ή ταβέρνα, το πισ-
τό και το ξενύχτι θα τη θαρέσουν, και
μοιραία θα πάρη το μεγάλο δρόμο του
Συνατορίου για να βρή και μέσα κείνο
ποδ δικαιοσύνη πιά της άνιμης. Τη
Γαλήνη μάς άδικαιμένης αγάπης!...
ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΣΗΣ

Διάλογος

Στέλλα, που άνάτια μουφνες άπό την
(άγκαλιά,
πόση χαρά θα μούφερνες άπόψε ποδυμαί
(μόνος).

— Φτωχέ του όνειρου έραστή σωθήκαν
(τά φιλιό,
Στερέψαν τα γλυκόλογα, σου άπόμεινεν
ό πόνος.

— Ποιός Κόλασης ό Δαίμονας μιλά στη
(σιγαλιά;
Μήπως ή μαύρη Μοίρα μου; μη των κα-
κών (ό φθόνος;

— Πάνω στη Γη να μη βρεθί παντοτεινή
(φωλιά,
για κανενός τον Έρωτα—είμαι της Λή-
(της γόνος.

— Γόνε της Λήθης άσπλαχνε, άδικε, μι-
(σητέ,
θα σε νικήση μία καρδιά; γι' άκου τον
(χτύπο γι' άκου.

— Καλέ θλιμμένε ποιητή, μη προσπαθείς
(του κάκου.
Οι πεθιμένες σας χαρές δεν ξαναζούν
(ποτέ.

...
(Κι' ως ξαναπλάθω στη ψυχή τα λόγια
(τούτα πάντα
τονίζω για κάθε Έρωτα και μία πικρή
μαπαλάντα).

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Χριστίνα Βλασσά

«Χριστίνα Βλασσά». Ναί, ναί, Χρι-
στίνα Βλασσά. Τό όνομα αυτό, τό έχω χα-
ραξει βαθιά μέσα μου. Οι γραμμές που
τράβηξα τόσο άσπλαχνα άπάνω στην
φτωχή μου εύαίσθητη καρδιά, ματώσανε
και τό αίμα ξεράθηκε εκεί χωρίς να σβύ-
ση ποτέ.

Χριστίνα. Τό όνομα αυτό προφέρουν
τα λυπημένα μου χείλη κάθε ώρα και
στιγμή.

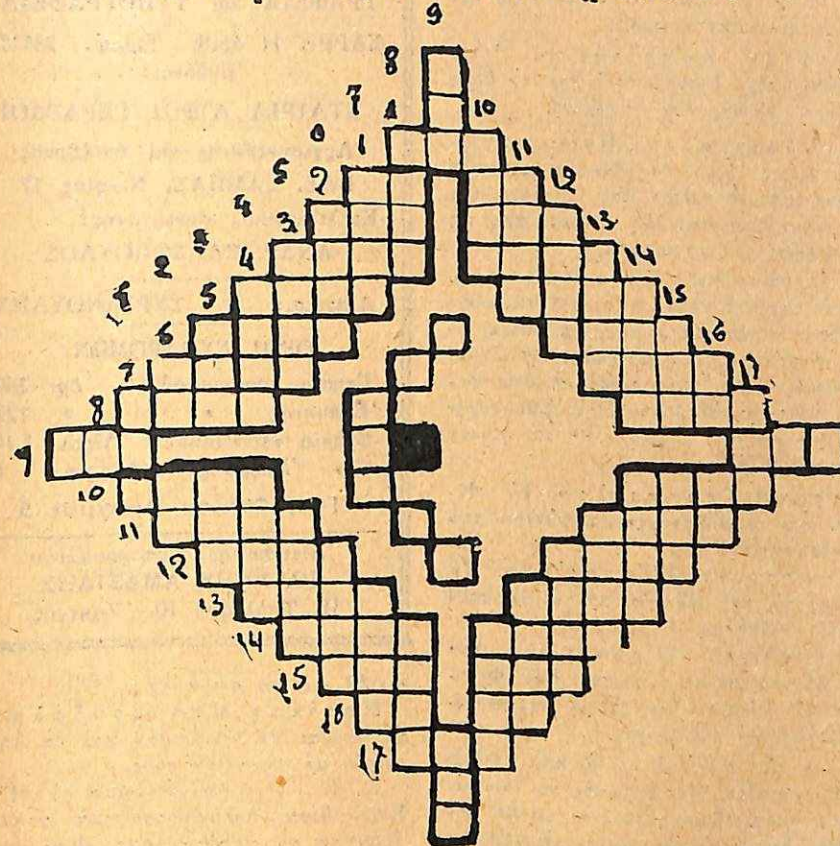
Βλασσά. Είναι τό επίθετό της, είναι
τό μαγευτικό φόντο που κάνει την εικόνα
της να προβάλλη ολοζώντανη στο πλαίσιο
της πονεμένης μου θύμησης.

Βλασσά. Ναί, ακριβώς έτσι. Ένα Βή-
τα, ένα λάμδα ένα άλφα, δυό σίγμα ένα
άλφα και μία περιστερωμένη. Τίποτα δέ
ξεχνά, τίποτα! Κι' ένα Ν. στη μέση. Τό
πατρικό της όνομα. Χριστίνα—Νικολάου
—Βλασσά.

Αυτό και μόνον είναι. ως την τελευταία
μου στιγμή που, άξιολύπητος, λησμονη-
μένος, θα γαρφαλεύω σε κάποιο κρεβ-
βάτι. Μά τότε στην τελευταία μου πνοή,
ή σωνή θα με ακολουθή πέρα εκεί ψηλά,
καθώς ή ψυχή μου θα πετά άνέρα. Ναί,
ή τελευταία μου πνοή, δεν θάβει άθδρη-
ή, σπασμωδική, με ξέφυχο ψιθύρισμα.
Θάβει βροντερή σφραγίδα στην καρτυ-
ρική μου ζωή. «Χριστίνα Βλασσά!».
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΓΙΑΣ

Γιά να διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον ολοκληρωτικόν

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Βλέπω.
- 2) Παρακλυσματικόν. — Άγγλος
- 3) Στρατιωτικόν παράγγελμα. — Σύν-
δεσμος τελικός.
- 4) Όρος της Στερεάς Ελλάδος. —
Όχι γρήγορα.
- 5) Βγαίνουν από την γή.—Σηκώνω.
- 6) Σύρω. — Σημείον.
- 7) Μουσικόν όργανον. — Κομφί.
- 8) Έργον του Ζολά. — Τό αυτό.
- 9) Σπρώχνω. — Χλόη.
- 10) Προηγείται συμπλοκής. — Βρέ-
θος.
- 11) Έστία πυρετών. — Κείμενον.
- 12) Ήσυχια. — Δεν φεύγω.
- 13) Γυνή, τιμωμένη υπό της έκκλησι-
ας. — Νόσος.
- 14) ΑΜΜΑ. — Κάμω.
- 15) Στοιχείον της φύσεως. — Σύνδε-
σμος.
- 16) Δύο σύμφωνα του Έλληνικού άλ-
φαβήτου. — Μόριον άρσενικόν.
- 17) Τραγουδώ.

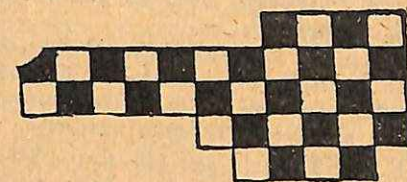
ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Έσώθη διὰ της κιωτοῦ
- 2) Νότα. — Νότα.
- 3) Σύνδεσμος συμπλεκτικός και ση-
μείον της αριθμητικής. — Απόσπασμα
ίππικου.

Ι ΜΟΥΣΑΜΑΣ

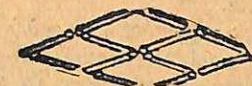
Η παρακάτω εικών παριστάνει ένα
κομμάτι μουσαμά, ό όποιος πρόκειται να

χρησιμοποιηθή για τό στρώσιμο σ' ένα
τετράγωνο δωμάτιο. Πώς μπορείτε, με
τρείς ψαλλιδιές δοσμένες κατ' εύθειαν
γραμμήν, να ταιριάξετε τον μουσαμά αυ-
τόν στο τετράγωνο δωμάτιο;

ΝΕΟ ΠΑΙΧΝΙΑΙ ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

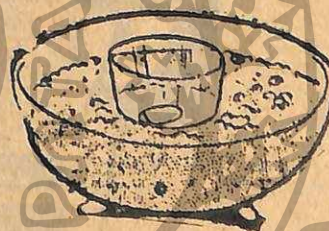
Τό παρακάτω σχήμα (4 ρόμβοι) είναι
καμωμένο με δώδεκα σπέρτα. Μπορείτε,
με τα ίδια σπέρτα, να κάνετε τρείς ρόμ-
βους;

ΠΑΙΧΝΙΑΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Τό νόμισμα μέσα στην σα-
πουνάδα

Γυρέψτε ένα μπόλ με σαπουνάδα και
ρίξτε μέσα ένα νόμισμα όποιοδήποτε.
Κατόπιν πητε στους παρισταμένους, ότι
ξέρετε, παρά την σαπουνάδα που
καθιστά τό νερό άδιαφανές, ποιά όψη
του νομίσματος είναι γυρισμένη προς τα
έπάνω. Όλοι θα σας κυτάξουν με δυσ-
πιστία. Έσείς όμως δεν έχετε, παρά να
πάρτε ένα ποτήρι άδειανό να τό βυθί-
σετε καθέτως, με τον πυθμένα προς τα
κάτω μέσα στην σαπουνάδα και να δήτε
ανάμεσα από τό γυαλί του πυθμένος την
όψη του νομίσματος.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑΚΙ

Δεν φοβάσθε να σας πούν άγεωγρά-
φητο, δεν είναι έτσι; Λοιπόν, άπαντήστε
μας μέσα σε 20 δευτερόλεπτα, ποῦ χύνε-
ται ό Δούναβιος; στην Βαλτική, στην
Βόρεια θάλασσα, στον Εύξεινο, στην Α-
δριατική ή την Κασπία θάλασσα;

Μεταξύμας

Ακην Άλλάν. Έγκρίνεται το «Γράμμα από το πανατόριο» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Τακ. Λακ., Κυνοουρία. Το τελευταίο εξάστιχο καλό, με τα δύο πρώτα τετράστιχα του «Δέν έφτασαν τα χιόνια» ύστερον στο μέτρο. «Αν μπορούτε να τα διορθώσετε ώστε να γίνουν αρμονικά, ξαναστείλτε το.

Φώτον Σκοτάδην. Άκόμη δεν ήλθε η σειρά της «Εικόνας». Κρατούμε το «Δίχως τίτλο» και θα δημοσιεύσουμε με τη σειρά του. Το άλλο κατώτερο.

Κ. Κ. Το πεζό σας δεν είναι βέβαια δημοσιεύσιμο ακόμη, είναι όμως συμπαθητικό και κρύβει αρκετή συγκίνηση. Μην βιάζεστε από τώρα να δημοσιεύσετε. Έχετε καιρό ακόμη, αφού είστε τόσο μικρός. Δουλεύετε με προσοχή αυτά που γράφετε και που έχουν ακόμη κάτι το παιδιαστικό που θυμίζει λίγο την σχολική έκθεση. Εύχόμαστε να γίνετε γρήγορα καλός.

Έλένην Συγκελλάκη. Έγκρίνονται οι «Αγάπες» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Το άλλο κατώτερο. «Αν διορθώσετε επιτυχμένα τον «Πόθο», θα δημοσιευθεί.

Κώσταν Κατσούλην. Δεν μας ικανοποίησε το τελευταίο της.

Ανάνη. Όχι δημοσιεύσιμο το ποίημά σας. Ύστερεί στο μέτρο και στη ρίμα. Διαβάστε ποίηση.

Γιώργον Β. Βασιλείου. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Νίκον Γαβριελιάδην. Πραγματικά πολύ προχειρογραμμένο, όπως άλλωστε ομολογείτε και μόνοι σας. Και

ή γλώσσα που μεταχειρίζεστε λίγο σχολαστική ακόμη. Στείλτε μας και κανένα άλλο δικό σας. Θα το διαβάσουμε ευχαρίστως. Για τα καλά σας λόγια, ευχαριστούμε.

Έδωαράδον Ήλιόπουλον. Έχει δυο-τρία σημεία καλά, ιδίως στην αρχή, με στο σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμο. Γεμάτο κουραστικές επαναλήψεις των ίδιων φράσεων. Η «Εβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως.

Κώσταν Ζαχαριάδην. Όχι δημοσιεύσιμο, δυστυχώς. Κοινό το θέμα και λίγο ασυνάρτητα γραμμένο.

Ε. Εύθυμιάδην. Πολύ περιγραφικό, χωρίς θέμα σχεδόν και συνεπώς «βαρύ» για τη σελίδα μας. Στείλτε μας κάτι άλλο δικό σας. Μην γράφετε από τις δύο σελίδες του χαρτί.

Ιωάννην Χριστόπουλον. Μας λύπησε το γράμμα σας και μας συγκίνησαν τα ποιήματά μας, τα οποία, όμως, δυστυχώς, δεν μπορούμε να δημοσιεύσουμε, γιατί τους λείπει ή απαιτούμενη αρμονία και μουσικότητα. Σας ευχόμεθα — και το ελπίζουμε — να γίνετε γρήγορα καλός.

Βύρωνα Τσαμπούλαν. Το «Φινάλε» και οι «Αγάπες» κατώτερα από τα προηγούμενά σας.

Δημήτριον Γερμενίτην. Το σταυρόλεξό σας έληφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε.

Παντελήν Μωραϊτήν. Δεν μας ικανοποίησε το τελευταίο σας. Φροντίστε να βρείτε θέματα με περισσότερη πλοκή και ενδιαφέρον.

Γ. Α. Α. Πολύ απλό και παιδιαστικά γραμμένο. Μην βιάζεστε να δημοσιεύσετε, γιατί, όπως φαίνεται, είστε πολύ νέος ακόμα και σας λείπει η πείρα.

Λέταν Κ. Έγκρίνεται το «Δειλινό» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Κώσταν Χαλιόρη. Έγκρίνεται η «Ερμηκή Φωληνα» και θα δημο-

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδεται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » 125

Έτησία έξωτερικού Λίραι 1.10

» Άμερικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητος.

σιευθεί με τη σειρά της.

Μαρίκαν Μπουκουβάλα. Έγκρίνονται τα «Λιμάνια» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους.

Κ. Κ. Όχι δημοσιεύσιμο το «Γιατί». Κοινό θέμα, πολύ προσωπικά γραμμένο. Πάντως το γράψιμό σας είναι αρκετά στρωτό.

Μίμην Δάρην. Έγκρίνεται το «Τελευταίο Γράμμα» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 594

Όριζοντίως:

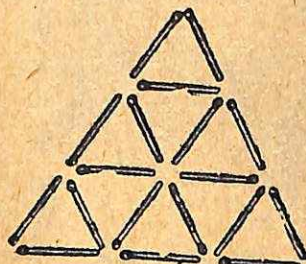
3) Έκθεσις. — 4) Άγεράκι. — 7) Κοπιώδες, Σύρος, Ώς. — 8) Θεσσαλονίκη, Ώνα. — 9) Όρ, ΤΝ—ΥΤ. — Ήμέρα. — 10) Μακεδονία. — Άνά. — 11) Άνισιν, ένείπεινα. — 12) Ντό, άθως, δμ. — 13) ΕΑΣΗ. Πριμαντόνα. — 14) Νέα. — 15) Ντάρα... Τάκ. — 16) Έν, έρις, έσαι. — 17) Στόν, μπάρ, σάλ (8) ΟΑ, οί, άμπάρι. — 19) Άμφίστομο, Άγ. κέθ. — 20) Παρωτίτις, ΙΣΠ. — 21) Άτονώ. — ΕΑ. — 22) Σάσα. — 23) Αί.

Καθέτως:

1) Έκ. — 2) Όθωμανέ. — Γές. — Άπασαι. — 3) Άπέρντα. — Ντουάται. — 4) Ίς, Κίος, ό άφρός. — 5) Σώστες, Ήντεν, Ίωανά. — 6) Έάν, δανδής, έαρ, όκτώ. — 7) ΕΚΓ. Σέλ, όν, Παρίσιοι. — 8) Θέα, ΣΟΥΝ, άς, Ίτέα. — 9) Σέρ, ντιέ, Ίς, μέλια. — 10) Σας, σύ, Άνάμ... τόπ, ός. — 11) Σίκ, φύκη, έθαψα, Α. Α. — 12) Σία, σημάτων, κέρμα. — 13) Τό, ένεσι, ΠΓ. — 14) Σεράι, δασάκι. — 15) Νά, νονά, έαρος. — 16) Όά, τάμα, Φίλιππος.

ΜΕ ΕΞΗ ΣΠΙΡΤΑ

Τού πώς θα κάμνετε:

ΜΙΑ ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

7 3 5

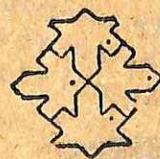
6 1 8

4 2 9

1 7 8 2

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΚΙΔΕΣ

Ίδου πώς θα διαιρέσετε το σχέδιο:

ΟΙ ΕΞ ΣΗΜΑΙΕ

Η σουηδική

Τα πρώτα άνοιξιάρικα ταγιέρ

(Συνέχεια από τη σελίδα 57)

ΟΙ ΦΟΥΣΤΕΣ
Οι φούστες παρουσιάζουν πολλές φόρμες:

1) Την φούστα κλός που φαρδανει σαν τις φούστες των γυναικών που πατινάρουν με πιέττες πλατείες ή σολέιν. (άρ. 2).

2) Τις φούστες που γαρνίρονται με φαρδείες κουφόπιεττες. (άρ. 4).

3) Τις ίσιες φούστες που διακοσμούνται με γαζιά ή με γαλονάκι (άρ. 3 και 5). Και αυτά τα μοντέλα πάντως περιλαμβάνουν μία κρυφή πιέττα έμπρός για να δίνουν άνεση στις κινήσεις.

4) Τις φούστες που αποτελούνται από τέσσερις λωρίδες. (άρ. 1).

Η τάγια μοντάρεται σε μία ζώνη από ύφασμα ίδιο σαν της φούστας. Η φερμετέρ «έκκαίρι» που εξακολουθεί να εύνοηται πολύ, χρησιμοποιείται στις περισσότερες φούστες.

Τά ύφασματα

Τά λαϊνά, τα τουήντ, οι γκαμπαντίνες παρουσιάζουν τώρα μια άνοιξιάρικη εμφάνιση. Τα περισσότερα έχουν ένα διασκεδαστικό και παράξενο γυνούδι που τα κάνει να μοιάζουν σαν άναγεντρωμένα.

Τό σκωτσέζικο, αφού τόσο καιρό προοριζόταν για τα παιδικά φορέματα, τα ταξιδιωτικά μαντώ σε είδος άγγλικής καρικατούρας, τα παλτά των σκυλιών, τις ρόμπ ντε σάμπρ των άμετανοήτων και έκκεντρικών γεροντοπαλλήκων, έγινε σήμερα το πιο εύνοούμενο ύφασμα για ταγιέρ (άρ. 4). Άλλοτε χρησιμοποιούνταν τα καρρό για τη ζακέττα με μια φούστα μονόχρωμη και άλλοτε έπειδή άκριβώς η ζακέττα είναι σκούρα μονόχρωμη και λίγο αόστηρή, την ξανοίγουν με μια φούστα Σκωτσέζικη πλισέ.

Τά πιο μεγάλα καρρό είναι της μόδας. Οι Σκωτσέζοι στρατιώτες του βασιλέως της Άγγλίας μπορούν να είναι υπερήφανοι βλέποντας να κοπιάρουν τη στολή τους οι κομψότερες γυναίκες όλου του κόσμου.

Τά χρώματα

Τά χρώματα της μόδας έχουν πολύ παράξενες ονομασίες: γή βρεμμένη, υπλές πάπια, λάχαρη καμμένη, σοκολάτα, πράσινο ζάντ κ.λ.π. Άς μην ξεχνούμε το μαύρο για τα ταγιέρ άμπιγιέ καθώς και αρκετά χρώματα προς το καφέ, το μπλέ, το βιολέ, τόσο σκούρα όμως που τα παίρνει κανείς για μαύρα.

Τί θα φορέσετε...

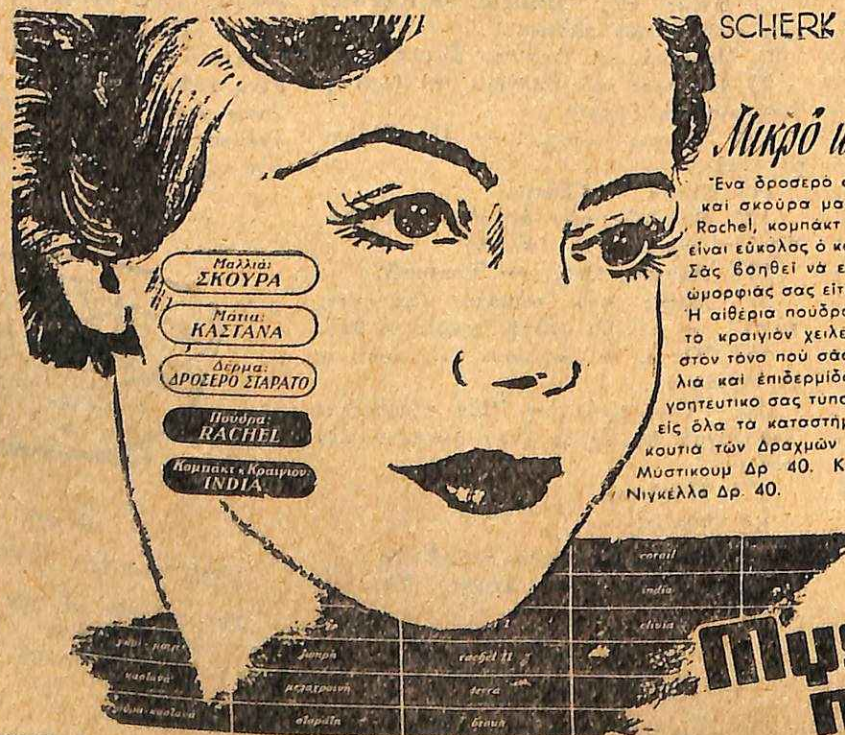
...μαζί με τα ταγιέρ σας

— Καπέλλα πανύψηλα, τοποθετημένα έμπρός στο μάτι και συγκρατούμενα πίσω με μια κορδέλλα βελούδινη ή γκρό-γκραίν.

— Τα γάντια έναρμονίζονται με τις τσάντες καθώς και τα παπούτσια.

— Οι ζώνες που δεν είναι από ύφασμα είναι από δέρμα έργασμένο πολύ με καρφιά, με μεντάι, με τσεπούλες κ.λ.π.

— Σ' ένα ταγιέρ μαύρο ταιριάζει πολύ, ένα μοναδικό κλίπ, αρκετά μεγάλο τοποθετημένο στο άριστερό ρεβέρ. Τό κλίπ αυτό παριστάνει ένα ζωο έν κινήσει: πουλί που πετά, σκυλάι που τρέχει, σκίυρο που σκαρφαλώνει, ψάρι που κολυμά κ.λ.π. Τα ζωα αυτά γίνονται από γούσωμένο μέταλλο ή μπρούτζινα.

SCHERK

Μικρό παράδειγμα

Ένα όμορφο σταράτο πρόσωπο με καθαρά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομψή και κραιγιόν σε χρώμα India. Πόσα είναι εύκολο ο καλλωπισμός με τον πίνακα του Scherk! Σας βοηθεί να εύρετε το άρμονικό συμπλήρωμα της ωμορφιάς σας είτε είστε ξανθή, μελαχρινή ή καστανή. Η αίθερια πούδρα Mystikumi, το κομψό Mystikumi και το κραιγιόν χείλεων Nigella προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που σας ηγναινε καλύτερα στα μάτια, μαλλιά και επιδερμίδα θα δημιουργήσουν τον ξεχωριστό γοητευτικό σας τύπο. Ο πίναξ του Scherk εύρίσκειτα εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτία των δραχμών 80. και 50. Κορμακί Μυστικουμ Δρ 40. Κραιγιόν νειλέων Νιγκέλλα Δρ 40.

Mystikumi
πούδρα

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Ροζελίν. Βέβαια και σ'αυθιμουμα, μικρούλα πονεμένη μου φίλη. Πόσο με λυπήθηκε το γράμμα σας! Όμως για μια ακόμη φορά, όλοι να σ'αυ τούτω ότι δεν πρέπει να απελπίζεσθε, δεν πρέπει να απογοητεύεσθε έτσι και να χάνετε το θάρρος σας. Γιατί να νομίζετε ότι δεν θα γίνετε καλά; Άρρωστη επί 5 χρόνια αντιμετώπισατε την αρρώστια σας — και φυσικά όταν ήσασταν μικρότερη, ήταν ακόμη δυσκολότερο — έχετε όλες τις πιθανότητες να βγείτε νικήτρια στην πάλη σας με αυτήν. Να βάλετε όλα σας τα δυνατά για να γίνετε καλά και είμαι βέβαια ότι θα το κατορθώσετε. Και τότε θα δείτε πως θα χαρούν οι καυμένοι οι γονείς σας και πως θα ξεχάσουν όλα τα βάσανά τους. Σχεδόν μαζί με το δικό σας περσινό γράμμα είχα πάρει και μιας άλλης αναγνωστριάς μου που είχε την ίδια αρρώστια με σας και μου έγραφε ότι δεν είχε πια ελπίδες και ότι είχε ξεγράψει τον εαυτό της από τους ζωντανούς. Και όμως πρό δύο μηνών πήρα ένα γράμμα της που μου λέγει ότι είναι σχεδόν καλά, ότι δεν έχει πυρετό, ότι βγαίνει έξω κ. λ. π. Τα ίδια ελπίζω να μου γράψετε και σεις στο προσεχές γράμμα σας και το εύχομαι με όλη μου την καρδιά. Να μην αφήνετε τον εαυτό σας να τον κυριεύουν τόσο θλιβερές σκέψεις σαν αυτές που μου γράφετε. Οι γονείς σας υποφέρουν βέβαια — ποιός από μας δεν υποφέρει όμως; — μα θα τους αποζημιώσει η ανάρρωσής σας, έστω και αν αργήσει λίγο. Υπομονή και θάρρος, αγαπητό μου παιδί.

Νίνα. Μα βέβαια και θα ξεχάσετε, αγαπητή μου φίλη. Δεν είστε ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία. Αν έσείς δεν έχετε να μεμψήτε τον εαυτό σας σε τίποτα και αυτός επιμένει στη στάση του των τελευταίων ημερών, νομίζω ότι το κάνει μόνο και μόνο για να απαλλαγεί από τις υποχρεώσεις του απέναντί σας, χωρίς να παύει και να επωφεληθεί εν τω μεταξύ.

Να το ζητήσετε μια όριστη εξήγηση, ειλικρινή και τίμια: να ή όχι. Αν εξακολουθή τις υπεκφυγές, να σφίξετε την καρδιά σας και να μην τον ξανασηκώσετε. Όσο νωρίτερα δοθεί ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση, τόσο λιγότερο θα υποφέρετε. Άλλωστε δεν θα ωφελοίσε να παντρεύεσταν και να σ'αυ έκανε δυστυχισμένη ή ζήλια του. Είστε νέα, και δεν θα δυσκολευθείτε να βρείτε την ευτυχία σας σ' έναν άλλον άνδρα πιο σοφό και πιο τίμιο.

ΛΟΡΑ

Αι άπαντήσεις του δερματολόγου ιατρού μας

Β. Σ. Κ. Θ. Έντα ὅθα. Πρόκειται περί καθαῶς σταφυλοκοκκιάσεως. Για ν' απαλλαγῇτε ἀπὸ τὴν πάθησιν αὐτή, νὰ κάνετε μερικὲς ἐνέσεις ἀντισταφυλοκοκκοῦ ἐμβολίου. Θὰ βοηθῇ ἑτοίμως στὰ φαρμακεία. Ἐπίσης νὰ βάλετε ἐπάνω στὰ σπυρία μερικὲς κομπρέσες χλιαρῆς

μὲ ἀραιὰ διάλυση βορικού. Νὰ μὴ πειράξετε τὰ σπυρία μὲ τὰ χέρια σας. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε μουρουνέλαιον. Ν' ἀποφεύγετε μέχρις ἐξαφανίσεως τὸ κάθε καλλυντικόν, γιατί καὶ μὲ τὸ ἀγνόητο πληθαίνουν καὶ μολύνονται.

Φαίδρα. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ βρέχετε μιὰ βούρσα στὸ κάτωθι φάρμακον, καὶ ἔπειτα νὰ ὑγραίνετε τὶς ριζὲς τῶν τριχῶν.

Solution de sublimée à 1°/o 100 gr.
Alcool de rose 100 »
Huile d' amandes douces 5 »
Teint de cantharides 2 »
» de citron 4 »

Νὰ εξακολουθήσετε τὴν χρῆσιν τοῦ

φαρμάκου αὐτοῦ μέχρι τελείας ἀποθεραπείας. Ἐπίσης, μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα ἔνα λούσιμο μὲ καλὸ πησσοάπουντο. Κατὰ τὴν θεραπεία αὐτὴν ν' ἀποφεύγετε κολώνιες ἢ ἄλλα κοσμητικὰ τῆς κεφαλῆς. — Μετὰ δύο μῆνες ξαναγράψτε μου.

Θ. Α. Κ. λ. κ. λ. Σας εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ τὸ ἀντιαισθητικὸ ἐλάττωμά σας, θ' ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτική. Ἐν πρώτοις, ὑπερτροφία μὲ ζυμαρικά, ψοῦντα, κομπόσες, γλυκά. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε ἀπὸ τὰ πρῶτα κάτω χάπια ἔνα τὸ μεσημέρι καὶ ἄλλο ἔνα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ:

Extrait anon de N. Vomique 9,01
Phosphate de chaux 0,10

Οι ξανθείς έχουν ευαίσθητο δέρμα

Αυτό δε απαιτεί μία ιδιαίτερα προφύλαξι και μία καλή περιποίηση. Γι' αυτό οι ξανθές προτιμούν διά την καθημερινήν περιποίησιν του τήν κρέμα NIVEA, διότι τρέφει τὸ δερμα, ἐπειδὴ περιέχει EUCERIT καὶ τὸ κάνει ἱκανὸ πρὸς ἀντίστασιν. Ἔτσι ἡ ὑγρασία καὶ τὸ κρυὸ δεν μποροῦν νὰ τοῦ κάμουν τίποτε, παραμένει δὲ καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη μαλακὸ ὡς βελούδο καὶ νεανικὸ

Arsen. de soude 0,01
Extrait galega 0,20 cent.
pour un pilule No 75

Ἐπίσης καθημερινῶς νὰ κάνετε ἕνα ἑλαφρὸ μασάζ τῶν μαστῶν, μὲ ἀμυγδαλόλαδο καὶ μὲ κατεύθυνση πάντοτε ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς θείας σας δυστυχίως δεν μπορῶ ἐδῶ νὰ ἐπεκταθῶ λεπτομερῶς. Πάντως σ'αυ τονίζω ὅτι ἡ ἐνεσθεραπεία εἶναι ἐπιβεβλημένη, γιατί ἡ ἀνεπάρκειά της, εἶναι βαρείας μορφῆς καὶ συνεπῶς τὰ ἑσωτερικὰ φάρμακα δεν συντελοῦν σὲ τίποτε. Μὲ 2 καὶ μὲ 3 ἐνέσεις δεν ἐπέρχεται ἀποτελεσμα, χρειάζεται τακτικὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν περίπτωσιν της. Μὲ τις πρώτες ὅμως ἐνέσεις θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀμέσως ὅλα τὰ ἀντικειμενικὰ συμπτώματα δηλ. ζαλάδες, ζῦπνια, μελαγχολία, ὑπεραιμία τοῦ προσώπου κ.τ.λ.

Γ. κ. ο. λ. φ. ἰ. ν. ὅ. ε. σ. ν. ἰ. κ. η. Νὰ ἀποφεύγετε τὶς κρέμες ἐφόσον τὸ δερμα εἶναι λιπαρὸ. Νὰ πλύνεσθε μὲ κρύο νερὸ καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιεῖτε σαποῦνι. Νὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας δύο φορές τὴν ἑβδομάδα μὲ κτυπημένο αἰγὸ. Τὴν μὲν μιὰ φορά θὰ χρησιμοποιήτε τὸ ἀσπράδι, τὴν δ' ἄλλην τὸν κρόκο. Μετὰ 10 λεπτά θὰ ξεκαθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας ἐξαιρετικῶς μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ. Μετὰ τὸ πρωινὸ σας πλύσιμο καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοιμηθῇτε νὰ περνάτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο μ' ἕνα βαμβάκι δοτηγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

Alcool pure camphré 30 gr.
Teinture de benzoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 120 gr.

Πρὸ δὲ τῆς πούδας νὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἐξῆς λοσιόν, τὴν ὁποῖαν μπορεῖτε νὰ κάνετε καὶ μόνη σας.

Βορική σόδα 10 γραμ.
Αἰθέρ 10 γραμ.
Νερὸ ἀπὸ ἀνθὴ πορτοκαλῆς 200 γραμμάρια.

Πρὸ παντὸς δὲ νὰ μὴ ζουλάτε τὰ μπαμπικία καὶ τὰ σπυράκια γιατί δεν θ' ἀποκτήσετε ποτὲ καθαρὸ δερμα.

Τριχομανῆ. Δεν ἔχετε καὶ ἀδικο γιὰ τὸ ψευδώνυμό σας. Πάντως ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ εἶσθε ἡ ἴδια. Παρασύρθηκε καὶ σεις, ὡς οἱ περισσότερες, ἀπὸ ἀνεύθυνες συμβουλὲς τῶν φιλενάδων σας καὶ τῶν ἐμπειρικῶν καὶ πειράξατε τὸ ἀρχικὸ χνούδι, τὸ ὁποῖον καταντήσατε μ' αὐτὰ —καθὼς μὲν γράφετε, — πραγματικὴ βούρσα. Τώρα δεν ἀπομένει ἄλλος τρόπος παρὰ ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν μὲ διαθερμία βραχέων κυμάτων. Εἶναι ὁ μόνος ἀνώδυνος τρόπος καὶ ὁ ἀπολύτως ριζικός. Ὄταν ἡ ἀφαίρεσις γίνῃ τεχνικῶς δεν ἀπομένει οὐδὲ ἴχνος οὐλῆς. Τοπικὴ νάρκωση δεν χρησιμοποιεῖται ἀπολύτως, γιατί εἶναι τελείως ἀνώδυνος ἡ χρησιμοποιουμένη μέθοδος.

Γ. ε. ο. γ. ἰ. ο. ν. Μ. ν. τ. α. κ. ὅ. ε. σ. ν. ἰ. κ. η. ν. Ἡ τριγύπτωσή σας ὀφείλεται ἐξ ὀλονόρου στὸν τύφο πού πάσατε. Λοιπὸν ἐπὶ τρίμηνο νὰ κάνετε κάθε βράδυ μιὰ ἑλαφρὰ ποτίειδον τοῦ τοινωτοῦ τῆς κεφαλῆς μὲ τὸ κάτωθι φάρμακον:

Eau de —vie alcoolée 250 gr.
Camphre 25 »

Λούσιμο μὲ τὸν κρόκο αἰγὸ ὅπως σ'αυ εἶχα γράψει ἄλλοτε, καὶ μὲ τὸν ὁποῖο εἶχατε βοήθῃ μεγάλη ὠφέλεια. Πάντως ἂν ὁ γιατρός σας ἀπαγορεύει τὸ λούσιμο μήπως κρυολογήσετε, μπορεῖτε πρὸς τὸ παρόν, νὰ τὸ παραλείψετε.

Γ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ἱατρός

τὰ υοστούμια

είναι
αρίστα

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΝΑ
ΤΗΣ ΚΑΛΩΠΙΣΗ ΤΟ ΜΕΙΔΙΣΜΑ ΤΗΣ

Μὲ τὸ πινέλλο ἕνας καλλιτέχνης, δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ θαύματα. Δύναται νὰ καλλωπίσῃ τὰ μεδῶντα του καὶ νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα λαμπρὸ μεδῶμα. Ἐάν ὅμως τὸ μεδῶμα μεταχειρίζετο ΚΟΛΥΝΟΣ δεν ἔχει παρὰ νὰ δώσῃ στοὺς ὀδόντας, τὴν φυσικὴν τοὺς λάμψιν. Μὲ μίαν ξηρὰ φέττα καὶ μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπιτελοῦνται ἐπίσης θαύματα.

Δοκιμάσατε ἐν ἑκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρῶς φέττας καὶ θὰ δῃτε πόσο πῶς λαμπροὶ θὰ εἶναι οἱ ὀδόντες σας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δίδει πλέον λευκοὺς ὀδόντας καθαρίζει καλλίτερα, καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα παρὰ τὴν αἰτίαν τῆς σήψεως τῶν

Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Από το παρασμένο φύλλο μας ανέλαβε την στήλην αυτήν ο γνωστός παθολόγος ιατρός κ. Πέτρος Θ. Καλαμαράς.

Η «Εβδομάς» είναι εύτυχης εξασφαλίχουσα χάριν των αναγνωστών της την συνεργασίαν επιστήμονος της αξίας και της σοβαρότητας του κ. Καλαμαρά.

Ο νέος παθολόγος θα εξυπηρετήσει με όλην την λεπτότητα και την προθυμίαν πού τον χαρακτηρίζουν, τους προσφεύγοντας εις τα επιστημονικά φώτα του αναγνώστας μας δεχόμενος όσους θα είχαν ανάγκην προσωπικής εξέτασεως, εις το γραφείον του, Αριστοτέλους 39, καθημερινώς από τας 4 έως 7 μ. μ.

Οι αναγνώσται μας μπορούν ελευθέρως να απευθύνωνται εις αυτόν, αναφέροντες το όνομα ή το ψευδώνυμον, υπό το όποιον μας έγραψαν.

Α ύ γε ρ ι ν ό ν. Όφείλεται σέ ιδιαιτέραν ιδιοπάθειαν, ή όποία σας καθήν-

τησε εξίς. Με τό κρασί λησμονείτε την συνήθειάν σας αυτή, γι' αυτό και δεν έκδηλούται κατ' εκείνην την στιγμήν. Έν τούτοις, σάς συμβουλεύω ν' αποφεύγετε τα οινόπνευματούχα, γιατί μετά την έπίδρασιν των έπιτείνεται τό κακό. Σείς μόνος πρίπει νά έπιβληθήτε στόν ένυτόν σας, όπως έπιβάλλεται τό κρασί και ξεχνάτε τό έλάττωμα. Φάρμακα δεν υπάρχουν γιά τό ζήτημα αυτό. Ίδίως σάς συμβουλεύω νά είναι κοινωνικός, ώστε νά εξοικειωθήτε με τόν πολύν κόσμον και νά πάρετε τό θάρρος τών συζητήσεων, πράγμα πού θα σας εξελείψη τό έλάττωμα νιά τό όποιο μου γράφετε.

Σ ο φ ο κ λ ή ν. Τ ι μ ο λ έ ο ν τ ο ς. Νά ήσυχάσετε όσοιτικώς γιά τό κουμπί έχει βγή όποσδήποτε και έλλοτε νά είσθε προσεκτικός.

Ε ύ ά γ. Λ α γ ο υ ρ ό ν. Σύρον. Πολύ άπογοητευμένος φαίνεσθε από την κατάρτασιν σας. έντούτοις ήλα θέλουν ύπομονή και θόρος. Δέν είναι, όπως γράφετε στό τέλος της έπιστολής σας, άπελπιστική ή κατάρτασίς σας.

Η γνώμη μου είναι άπ' όσα μου γράφετε — άν και ή προσωπική εξέτασις θα ήτο καλλίτέρα — ότι πρόκειται μάλλον περί ισχιασθροκάκης. Χρειάζεται λοιπόν τοποθέτησις εις γύψον, άκίνησις, τόνωσις τού όργανισμού και ένέσεις ένδοφλέ-

διοι άσβεστίου κάλσιουμ. "Αν θέλετε περισσότερας λεπτομερείας γράψατε πάλιν νά σας άπαντήσω.

Ν. Μ α ρ. Φόβος μολύνσεως ύπάρχει μόνον στό άποχωρητήριον άλλα με όλίγη προσοχή έκ μέρους σας και αυτό είναι άκίνδυνον. Ποτέ μη φέρετε τά χέρια σας ηγούμενος δέν τά πλύνετε.

Όσον άφορά τό δεύτερον οι φόβοι σας είναι άδικαιολόγητοι έφόσον μέχρι σήμερον είσθε καλά.

Τί ένέσεις σας έχει κάμει ή μακαρίτης συνάδελφός μου ως γράφετε δέν γνωρίζω. Πληροφορήσατέ με λεπτομερώς ίνα και πάλιν σας άπαντήσω. Καλή θα ήτο θγαίνοντας από αυτό στό μάτια άν προή έπανάληθε της Ιατρικής εξέτασεως.

Π. Π. Υπάγει μεγάλη έλπίς. "Ας με έπισκεφθούν έφόσον γράφετε ότι θα έλθουν στας Αθήνας τό συντομώτερον. Λεπτομερείας επί τού ζητήματος μπορώ νά σας στείλω δι' έπιστολής ιδιαιτέρως στην σύστασιν πού θα μου ύποδείξετε, έσωκλείοντας 50 δρχ.

Α γ ν ω σ τ ο ν Β. Πάτρας. Όλα θα περάσουν, ήσυχάσατε και γράφατέ μου έσωκλείοντας δρχ. 50 γιά την ιδιαιτέραν λεπτομερή άπάντησιν. Στείλε μου την άκριβή διεύθυνση.

Π. Θ. ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

Παθολόγος Ίατρός Αριστοτέλους 39

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Ο Ρ Ε

Διδασκαλία παρά τού ίδιου κ. ΟΡΕ. Καθημερινή εξάσκησης των μαθητριών εις την ραπτικήν.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Υπό την αοστηράν επίβλεψιν της Κας ΟΡΕ. Ζητήσατέ Κανονισμόν και τας ένυπογράφους εύχαριστηρίους δηλώσεις των μέχρι τούδε τελειοποιηθεισών μαθητριών. Έγγραφήτε καθ' οιανδήποτε έποχήν.

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ:
Περικλέους 44.
Τηλ. 26—391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
Αλκιβιάδου 170
Τηλ. 45—077.

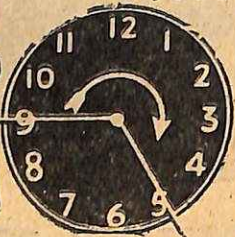
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΔΙΚΗΣ Δ-ΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

Μόνον ή

Πούδρα άντέχει
είσαυτήν
τήν δοκιμην

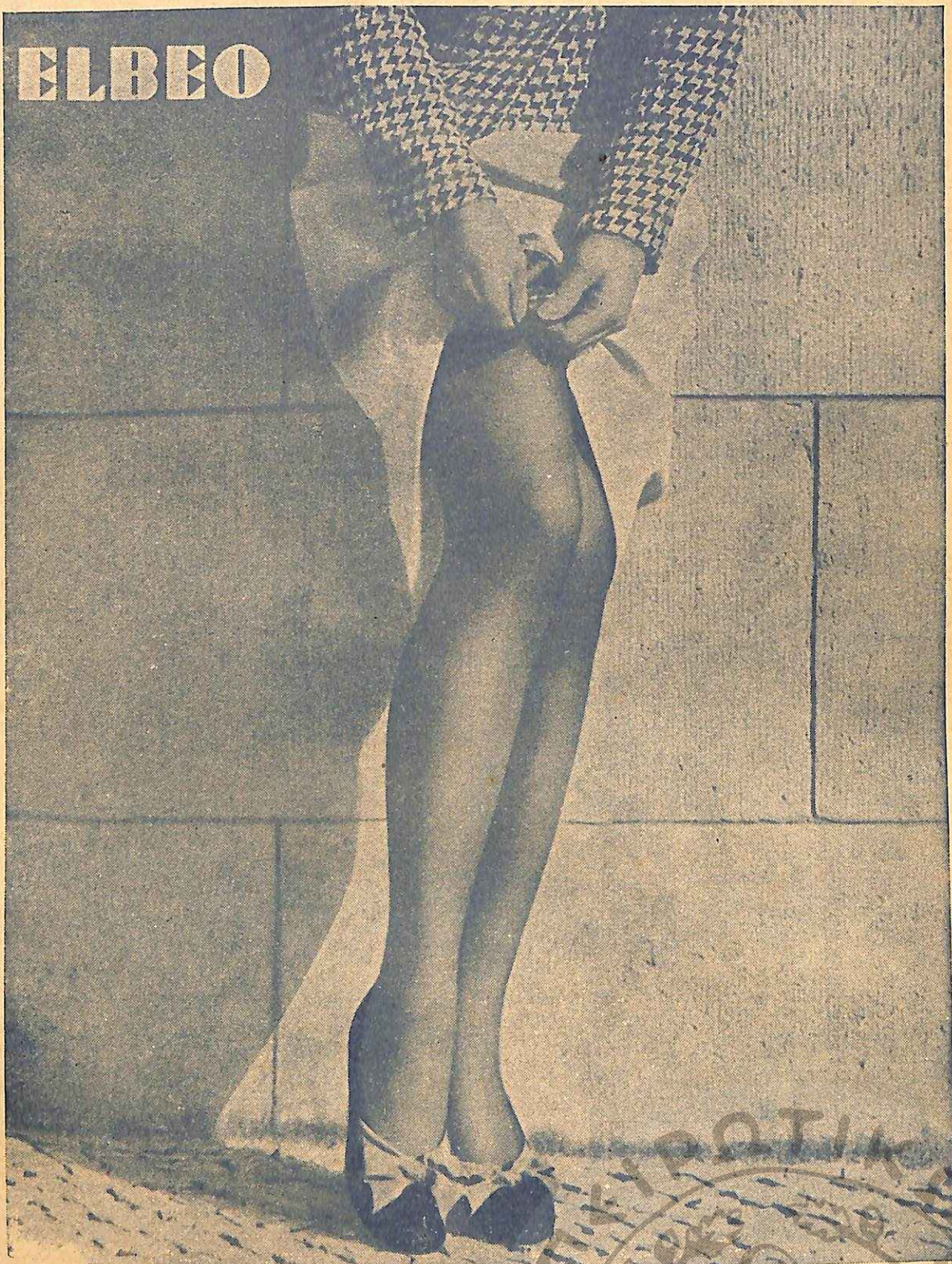

Χρώμα «μάτ» καθαρό και νοητευτικό από τας 9 το πρωί μέχρι τας 5 το απόγευμα. Δέν έχετε ανάγκη νά ξαναπουδραρισθήτε όλόκληρη την ήμέρα. Αυτά είναι τά ήγγυημένα άποτελέσματα με την νέαν άεροποιημένην πούδραν. Ο έκπληκτικός τρόπος άεροποίησης είναι ή άνακάλυψις ένός Παρισινού χημικού. Μόνον έλαφρά πούδρα, όπως ο άέρας, συλλέγεται δια αυτήν την χρήσιν. "Ετσι έπιτυγχάνεται μία πούδρα δέκα φορές λεπτότερα και έλαφρότερα από τας συνήθεις. Αυτή ή μέθοδος χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Ροκαλόν. Ίδού διατί ή πούδρα Ροκαλόν εξαπλούται τόσον καλώς και όμοιόμορφως καλύπτουσα την έπιδερμίδα με ένα σφαιρόν αδιόρατον πέπλον ώραιότητος, διατί δίδει μίαν ώραιό-

τητα φαινομενικώς φυσικήν. τόσον διάφορον εις άποτέλεσμα από τας βαρείας πούδρας παλαιάς μόδας, αι όποιαι δίδουν την έντύπωσιν φτιασιδώματος. Η πούδρα Τοκαλόν κρατά τόσον πολύν επί της έπεδερμίδος, ώστε νά είναι τώρα γνωστή ως ή πούδρα πού κρατά 8 ώρας. Απαλάττεσθε από την λιπαράν έπιδερμίδα, από την γυαλάδα της μύτης και άποκτάτε ένα εύγενικό μάτ γρώμα, πού δέν τό γαλά ούτε ο άέρας, ούτε ή βροχή ή ή έφιδρωσις.

ELBEO

Ἡ καλλιτέρα μάρκα διὰ κάλτσες.

ALPHA: Ἐσώρρουχα εὐρωπαϊκὰ ἀρίστης ποιότητος καὶ ὡραιωτάτων σχεδίων.

Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλιτέρα καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὀρι-
σμέναις.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ : Μητρο-
πόλεως 44β. — Πετράκη 19α.

Ἑταιρία ΣΙΑΚΑ Α.Ε. Τηλ. 25-401.